

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE GRIFFITH BROTHERS
EST. 1864

Fire Line

MAGGIE GATES

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Fire Line

MAGGIE GATES

Telif Hakkı © 2024 Maggie C. Gates. Tüm Hakları Saklıdır

Bu yayının hiçbir bölümü fotokopi, kayıt, bilgi ve iletişim araçları da dahil olmak üzere herhangi bir şekilde çoğaltılamaz, iletilemez veya dağıtılamaz. depolama ve erişim sistemlerinde, kitap incelemelerinde yer alan kısa alıntılar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın kullanılamaz.

Bu çalışmanın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan, herhangi bir amaçla yapay zeka modelleri oluşturmak, beslemek veya iyileştirmek için kullanılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Bu kitaptaki karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek yerler veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır veya hayali olarak kullanılmıştır.

Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan çeşitli ürünlerin, markaların ve/veya kuruluşların ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması, ticari marka sahipleri ile ilişkili değildir veya ticari marka sahipleri tarafından desteklenmemektedir.

Bu kitap yetişkinlere yöneliktir. ISBN: 979-8-9908378-6-7

Kurgu Jordan Loft tarafından yapılmıştır

Amy Pritt tarafından redaksiyon

Kapak tasarımı Melissa Doughty - Mel D. Designs

Ateş Hattı'nın dijital versiyonu: An Enemies to Lovers Romance'ın dijital versiyonu yalnızca Amazon'da ve Kindle Unlimited programında mevcuttur.

Bu kitabı yetkisiz yollardan edindiyseniz, bir kopyasını satın almak için lütfen [buraya tıklayın](#). Bu yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Telif hakkı ihlali FBI tarafından soruşturulur ve hapis ve/veya para cezası ile cezalandırılır.

Son birkaç ayı onsuz atlatamayacağım kocama. Eşim olduğun, gözyaşlarım ve korkularım boyunca benimle birlikte yürüdüğün için teşekkür ederim.

Fire Line

İÇİNDEKİLER

[İçerik Uyarıları Önsöz](#)

1. [Carson James](#)
2. [Lennon](#)
3. [Carson James](#)
4. [Lennon](#)
5. [Carson James](#)
6. [Lennon](#)
7. [Carson James](#)
8. [Lennon](#)
9. [Carson James](#)
10. [Lennon](#)
11. [Carson James](#)
12. [Lennon](#)
13. [Carson James](#)
14. [Lennon](#)
15. [Carson James](#)
16. [Carson James](#)
17. [Lennon](#)
18. [Lennon](#)
19. [Carson James](#)
20. [Lennon](#)
21. [Carson James](#)
22. [Lennon](#)
23. [Carson James](#)
24. [Lennon](#)
25. [Carson James](#)
26. [Lennon](#)
27. [Carson James](#)
28. [Lennon](#)
29. [Carson James](#)
30. [Lennon](#)
31. [Carson James](#)
32. [Lennon](#)
33. [Carson James](#)
34. [Lennon](#)

[Sonsöz](#)

[Bonus Epilog](#)

[Maggie Gates'ten Çok Yakında Şef](#)
[Luca DeRossi'yi merak ediyor](#)
[musunuz? Yazarın Okuyucuya Notu](#)
[Teşekkür](#)
[Ayrıca Maggie Gates](#)
[Yazar Hakkında](#)

İÇERİK UYARILARI

Tüm kitaplarımda yetişkinlere yönelik içerikler bulunmaktadır. Bir yazar olarak hikayeleri saygılı ama gerçekçi bir şekilde anlatmaya çalışıyorum. Kitaplarımda açık cinsel içerik, küfür ve tetikleyici olabilecek sahneler bulacaksınız.

İçerik önerileri ve tetikleyici uyarıların tam listesi için <https://www.maggiegates.com/content-warnings> adresini ziyaret edin.

Kendinize özen gösterin ve mutlu okumalar!

Sevgilerimle,
Maggie Gates

PROLOGUE

LENNON

On Yıl Önce

"G Ayakkabılarını giy," diye bağırdı Justin boktan dairemizde tepinirken. Bir ayakkabı kaptı. sırt çantasını dolaptan çıkardı ve kapıyı çarptı. Sarkan patlamış mısırlı tavandan dökülen gevşek taneler kirli halının üzerine yağıyordu.

Kardeşim gergin ve sinirliydi. Mükemmel.

Tek istediğim ödevimi bitirip yatağa gitmekti. Sabah okuldan önce açılışı yapmak için işte olmam gerektiğini biliyordu.

Bu gece yapmak istediğim son şey bir yere gitmekti çünkü onun bir düzeltmeye ihtiyacı vardı.

Zamanın yarısında, günlerce ortadan kaybolur ve beni kendi başıma bırakırdı. Diğer yarısında ise beni kontrol altında tutmakta çok ısrarcıydı ve bunu yapmak için yasal vasi statüsünü kullandı.

"Yapacak işlerim var," diye homurdanarak dikkatimi saatlerdir üzerinde çalıştığım aptal makaleye verdim.

Bana bir dizi anahtar fırlattı. "Umurumda değil. Ayağa kalk. Sen sürüyorsun."

Anahtarları aldım ve alaycı bir kahkaha attım. "Ne zamandan beri araba alıyorsun?"

"Ödünç alıyorum. Acele et."

Her neyse. Yapmak istediği şeye uymak, tartışmaktan daha kolaydı.

Bir çift çakma kürklü bot giydim ve bir ceket kaptım. "Uzun süre kalmayacağız, değil mi? Birkaç saat içinde kalkmam gerekiyor."

"Mağazayı açmak için zamanında döneceksin." Bu pek umut verici değildi.

"Eğer geç kalırsam, Bay Morelli artık çalışan indirimimi kullanmana izin vermeyecek," diye bağırdım ona.

Çünkü elimdeki tek koz buydu. Sokağın aşağısındaki markette yüzde on beşlik bir indirim.

Araba kullanmayı biliyordum ama çok iyi değildim. Daha çok kullandıkça anladığım bir durumdu. Ehliyetim bile yoktu. Kardeşimin ve benim arabamız yoktu. çoğu yere yürüyebilirdim. Yürüyemezsem, metroya binerdim.

Kaldırımda aceleyle ilerlerken Justin her zamankinden daha gergindi. Her on saniyede bir ellerini esnetiyor ve pantolonuyla oynuyordu.

Onu bir barın arkasına açılan bir sokağa kadar takip ettim.

Çöp, eski bira ve ekşimiş yağın iğrenç kokusu gece havasını doldurdu. Kemirgenler iğrenç sisin içinde koşuşturuyordu.

"Atla." Bir binanın gölgesine park etmiş küçük bir sedanı işaret etti.

"Bana ne yaptığınızı ya da nerede olduğumuzu söyleyecek misin? Gidiyor musun?" Kilidi açıp direksiyonun arkasına geçerken sordum. "Ya da kimin arabasını ödünç alıyorsun?"

"Kapa çeneni ve sür. Amsterdam'a git ve sonra Harlem River Drive'a bin. Köprüden New York'a geçeceğiz. Jersey."

"New Jersey mi?" Ellerimi direksiyona vurarak çığlık attım. "Yarın işim ve okulum var. Saat gecenin onu! New Jersey'de ne yapman gerekiyor?"

"Araba bendeyken. Kapa o lanet çeneni ve sür Len."
En azından saat geç olduğu için trafik o kadar da kötü değildi.
Justin sanki bir çağrı bekliyormuş gibi her beş dakikada bir telefonunu kontrol ediyordu. Sonunda ekran aydınlandı ve telefonu kulağına dayadı.

"Evet, yoldayım," dedi bir süre sonra.
Kaşlarını kaldırdım ama dikkatimi yoldan ayırmadım.
"Söylediğim yerde olacak. Zaten konuşmuştuk Bu." Justin dişlerini o kadar sert sıktı ki kırılacaklarından emindim. "Arabayı o kullanıyor."

Kiminle konuşuyordu?
"Sorun olmaz. Yarın buluşuruz," dedi telefonu kapatmadan önce.

"Bana bunun ne hakkında olduğunu söylemek ister misin?" New York'tan ayrılıp George Washington Köprüsü'nden çıkarken şımarıkça New Jersey'e giriyor.

Geçen arabaların ve binaların ışıkları gecenin içinde parlıyordu.

"Buradan sola dön," diye kestirip attı, sorumu duymazdan gelerek.

Kırmızı ışıkta frene bastım. "Peki ya istemiyorsam? Sadece nereye gittiğimizi söyle."

Bana sert bir bakış attı. "Ne diyorsam onu yap." "Neden yapayım ki?"

"Kan sudan daha kalındır. Bunu unutma, Len."

Gözlerimi devirdim ve yeşil ışıktan geçtim.

Justin sırt çantasını karıştırdı, fermuarını açtı ve Tekrar kapatıyorum. "Bir iş için bir arkadaşım ile buluşacağım."

Ağzımdan iğneleyici bir kahkaha döküldü. "Gecenin bu saatinde mi? Doğru ya."

İssiz bir sokaktaki loş bir binayı işaret etti. "Kaldırım boyunca park edin. Işıkları kapatın ama Motor çalışıyor. On dakikadan kısa bir süre içinde döneceğim." "Ya dönmezsen?" diye sordum.

"Olacağım."

Justin dışarı çıktı ve yolcu kapısını o kadar yumuşak bir şekilde kapattı ki, kilitlendiğinden bile emin değildim.

İçimi çektim ve başımı arkaya yaslayıp gözlerimi kapattım. Tahmin etmem gerekirse, o boktan bir ot alacaktı.

bizim bloğa itmek için yarım yamalak bir adam.

Muhtemelen en az yarım saat sürer. Biraz kestireyim bari.

Beş dakika geçti. Sonra

on.

On iki dakika civarında gözlerimi açtım.

Bir araba yanından geçerken yavaşladı, farlar binanın tabelasında dans ediyordu. Justin'in federal bir binada ne işi vardı?

Kredi Birliği mi? Kapatıldı.

Dehşet içimde çiçek açtı, boğazımdan yukarı süzöldü, sonra mideme bir kaya gibi indi.

Hayır, hayır, hayır.

Saati tekrar kontrol ettim. Güröltöü bir çatırtı duyulduğunda on üç dakika geğmişti.

BAM!

BAM! BAM!

Kanım dondu.

Bu sesi biliyordum. Mahallemizde çok sık duyardım.

Silah sesleri.

Karanlık bir figür binadan hızla uzaklaştı ve arabanın kapısını yırtarak açtı. "Yörü!"

"Aman Tanrım!" Gömleğine sıçrayan kanı görünce çığlık attım. "Ne yaptın sen?"

"Siktir git!" diye kükredi arka koltuğa bir çanta fırlatırken.

"Justin!"

Ağabeyimin ifadesi ölümcöl bir hal aldı. Ceketini geri çekti ve kaygan, siyah metalin parıltısı bel kemerinin önünden dışarı baktı. "Sür dedim."

CARSON JAMES

A neon ısıltısı Silver Spur'u yumuşak mavilerle yıkıyordu. Bilardo masalarının karmaşası, bir müzik grubu ve iki barmenin içkileri karıştırırken çıkardığı bardak şingirtıları

Ses.

Açık bir tabure bulduğumda avuçlarım cilalı meşe barın kenarına çarptı.

Sarışın barmen şöyle bir baktı, işine dönmeden önce gözleri bir an benimkilerle buluştu. Pratik bir kolaylıkla bir bardağa iki parmak Jack doldurdu ve başını kaldırmadan müşteriye uzattı.

"Ne istiyorsun?" diye bağırdı gürültünün içinden.

"Bira," dedim. "Soğuk olan ne varsa."

"Yeterince kolay." Buzluktan bir şişe aldı ve önüme bıraktı.

Nakit ödemeyi ya da hesap açtırmayı düşündüm. Uzun süre kalmayı planlamıyordum, sadece bir süreliğine ilişkiyi kesecek kadar.

Ama buraya kadar geldim. . . Eğer sadece bir bira içseydim, bu hayatımın en pahalı içkisi olurdu.

Bir beden benimkine doğru itildi ve barın üzerinden sarktı. "Bir havluya ihtiyacım var."

"Hiç sıranı beklemek diye bir şey duydun mu?" Hesabı başlatmak için barmene kartımı uzatırken mırıldandım.

Barmen ortadan kaybolduğunda kadın bana döndü ve bir çift muştasını gösterdi. "Son adam daha kötü oldu. Sıradaki sen olmak ister misin kovboy?"

Aksanından buralardan olmadığını anladım. Değil. Hatta yaklaştı bile. Gerçek bir New Yorklu gibi "istiyorsun" dedi. Bana baldızımı hatırlattı.

O da tam bir baş belasıydı.

"Kes sesini, boksör. O kadar ciddi bir şey değil."

Barmen kadına havluya sarılı bir avuç buz verdi ve "Başladınız mı yoksa bitirdiniz mi?" diye sordu.

Kadın onu yakaladı ve buz topunu parmak eklemlerine bastırdı. "Bitti."

Barmen ona el salladı. "Bana uyar. Beladan uzak dur."

Kahverengi gözler botlarımdan birama, göğsümden yukarıya, sonra da yüzüme doğru bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu. "Bak ne kadar hızlı
Bu muydu? Şimdi boktan biranı içmeye ve düşünceli görünmeye geri dönebilirsin."

Şişeden uzun bir yudum aldım ve onu gözlerimle içime çektim.

Saçları neon tabelaların altında parlıyordu. Siyah ışık altında görünmez mürekkep. Oniks rengi saçları kar beyazı çizgilerle iç içe geçmişti. Her iki kolunu da dövmele kaplıyordu. Kaşında bir kesik ve burnunda bir çivi vardı.

Çok ateşliydi. Ve çılgın.

Gülümsememi gizlemeye çalışarak alay ettim. "Ağzınla kışının ödeyemeyeceği çekler yazmasaydın başın daha az belaya girerdi."

İğneleyici bir kahkaha attı. "Etrafta dolaşıp insanları yumrukladığımı mı sanıyorsun? Bunu hak etmişti."

"Elbette, boksör. Hepsi öyle diyor."

Omuz silkti. "Bahse girip ödemeyi reddetmemesi gerektiğini daha iyi bilmeliydi. Eğer bir kaybeden olacaksan

onurlu biri."

Haklı olduğu bir nokta vardı.

"Bak ne diyeceğim." Barın etrafındaki bilardo masalarını ve dart tahtalarını işaret ettim. "Zehrini seç. Sen kazanırsan, bir sonraki içkini ben ısmarlarım."

Ağzı şeytani bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Üzgünüm kovboy. Para için oynuyorum."

"Öyle mi?" Bir parmağımı kot şortunun kemer köprüsüne soktum ve onu kendime çektim. "Şey, ben devamlı oynarım."

"İlgilenmiyorum," diye dudaklarından döküldü ama sesinin yumuşadığını fark ettim. Gözlerinin ağzıma kayışını. "Zaten buralardan değilim."

"Ben de değilim."

"Bilardo. Yüz dolara bahse girerim ki seni yeneceğim." "Elli."

"Yetmiş beş."

"Tamam." Biramı bitirdim ve cüzdanımı çıkarıp ona faturaları gösterdim. "Ben iyiyim."

Gülümsemesinde hınzır bir şey vardı. "Topla onları, kovboy."

"Benim bir kovboy olduğumu nereden çıkardın?" Elimizi sırtının küçük kısmına kaydırdım ve onu açık bir bilardo masasına götürdüm.

Yüksek sesle, gürültülü bir kahkaha attı. "Üç büyüklerden bir 'hanımefendi' uzaktasınız."

Topları üçgen şeklinde dizerken bir kaşımı kaldırdım. "Üç büyükler mi?"

Her bir noktayı parmağını kaldırarak saydı. "Kovboy çizimleri. Kovboy şapkası."

"Peki, üçüncüsü ne?"

"Bana 'hanımefendi' demediniz."

Kıkırdadım ve ona bir ıstaka uzattım. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum, bela. Ama burası Teksas. Üçünü de bulacaksın her yerde."

Kendim için seçtiğim ıstakayı elimden aldı ve ona uzattığım ıstakayı bana geri itti. "Bu

Lennon."

Bir elim tahtanın kenarında, botlarım da spor ayakkabılarının dışında onu masaya sıkıştırdım. "Ya bela sana yakışıyor ya da seni takip ediyor. Ben ikisini de düşünüyorum."

Lennon sırttı. "Benimle flört etmenin kazanmana yardımcı olacağını sanıyorsan yanılıyorsun. Ama iyi denemeydi."

Şimdiye kadar bir centilmen gibi davranmıştım. Ama elimi tuttuğundan beri çekiciliğimi saklamayacaktım. Bıraktım

Bakışlarımı atletinin alt kısmını dolduran göğüslerine yönelttim. "Sadece oyun alanını eşitliyorum."

"Kırılmana izin vereceğim. Yetmiş beş dolar daha fakir olacağın düşünülürse en azından bunu yapabilirim."

Üçgene bir atış yaptığımda toplar takırdadı, bir tanesini cebe atmayı başardım. Bir atış daha yaptım ve ılık gibi temiz iki tane daha attım.

"Bahsi yeniden düşünmek ister misin?" Istakamı tebeşirlerken sordum. "Muhtemelen kazandığımda ne istediğimi tartışmalıyız."

Lennon, "Kazanırsan sana öderim," dedi ve yan cebe iki tane daha soktu. "Bu işler böyle yürür."

Arkasına geçtim ve ellerimi masanın kenarına koyarak onu hapsettim. "Kazandığımda istediğim başka bir şey düşünebilirim."

Lennon sırtını dikleştirerek kıcıyla bana sataştı. "Aletinle düşünüyorsun."

Uzun, siyah beyaz saçlarını bir omzuna doğru taradım, sonra göğsüm sırtına değene kadar eğildim.

"Seni bilmem ama ben kazanmak için oynuyorum." Parmaklarımı kollarını kaplayan tüylerim üzerinde gezdirdim. "Üşüyor musun, tatlım?"

Yeniden odaklanmak için gözlerini kırptırırken dili dışarı fırladı ve dudaklarında gezindi. "Güven bana kovboy. Hiçbir şey yok benim hakkımda tatlı."

Elimi sırtının kıvrımlarından kalçasına doğru indirdim

ve kışını okşadım. "Sorun değil. Fazla bir şeyim yok

tatlıya düşkün." Bacağımı kalçalarının arasına sıkıştırdım. "Dışarıda yemek yediğimde, ana öğün bu oluyor."

Lennon'ın atışı ters gitti. Hedeflediği topu ıskaladı ve yanlışlıkla benimkilerden birini köşe cebine düşürdü.

Geri çekilip atışımı ararken kıkırdadım. "Beleş için teşekkürler."

"Göt," diye homurdandı.

Sonraki birkaç turu sessizlik içinde geçtik, ikimiz de her turda topları seçiyorduk. Şehvetli dokunuşlarla birbirimizle dalga geçtik.

Masanın durumunu değerlendirdim ve bir sonraki atışım için sıraya girdim. Eğer bunu başarırsam, bizi bağlayacaktı. Eğer ıskalarsam ve o onunkini yapsaydı, o kazanırdı.

"Ne içiyorsun, serseri?" Daha iyi bir aç yakalamak için masanın diğer tarafına geçerken sordum.

Sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi işaretini verdi. "Su."

Atışı yaptım, topu cebe attım ve bizi bağladım. "Bir sonraki içki benden. Seni tekmeledikten sonra en azından bunu yapabilirim. göt."

Lennon masanın karşı tarafında bana baktı, eğildi ve kollarını masanın kenarına dayadı.

Sikeyim.

Atletinin yakası düşük ve açıktı. İri göğüsleri vurmaya çalıştığım cebin arkasında asılıydı.

"Hadi, kovboy. Atışını yap." "Ben CJ."

Yüzünde dolu dolu bir gülümseme belirdi. "Adını sormadım."

Kıkırdadım. "Seni kimin yendiğini hatırlamak istersin diye düşündüm."

Atış boşa gitti.

Lennon dilini şaklattı. "Gurur her zaman düşüşten önce gelir." Ve böylece masayı temizleyerek sekiz numaralı topu cebine attı.

"Üçün en iyisi" dedim.

Benimle burun buruna durmak için yanıma geldi ve saçlarını bir omzuna doğru savurdu. "Parayı ödeyip bir kaybeden olmak?" Çürük parmak eklemlerini esnetti. "Son adam için nasıl bittiğini biliyorsun."

Sırıttım ve kotumun arka cebinden cüzdanımı çıkardım. "Evet, hanımefendi."

"Ve işte üç büyükler. Siz kovboylar çok centilmensiniz. Bu kadar uzun süre 'hanımefendi' demek acı verdi mi?"

Parmağımı Lennon'ın kemer halkasından geçirdim ve onu vücuduma doğru çektim. Dudaklarından kaçan nefes ilahi bir şeydi.

Katlanmış banknotları yavaşça göğüslerinin arasına kaydurdum ama tenine dokunmaya cesaret edemedim. "Ben centilmen değilim."

Gözleri aşağıya kaymış, her hareketimi izliyordu. "Bundan emin misin?"

"Sana bir içki ısmarlayayım."

"Bir beyefendinin söyleyeceği bir şeye benziyor." Lanet olsun. Küstahlığını seviyordum.

"Bira mı, likör mü?"

"Viski."

"Güzel." "Geri geleceğim."

Alay etti ve bilardo masasından uzaklaştı. "Yani içkime bir şey katabilir misin? Hiç sanmıyorum."

Başımı bara doğru eğdim. "Ona benim hesabıma yazmasını söyle. Bize bir masa ayarlayacağım."

Lennon sırttı. "Bir tur daha atmak istemiyor musun? Bütün paranı alacağımdan mı korkuyorsun?"

Kıkırdadım. "Eşimle karşılaştığımda anlarım."

Ben yüksek bir tabureye tünerken Lennon kasılarak uzaklaştı. Masa barın dış tarafındaydı, bir gölgenin içine gizlenmişti.

mekanik bir boğayı çevreleyen karanlık halkanın yanında.

Etrafta enerji uğultusu vardı ama kalabalığın hareketlerini başka bir boyuttan izliyormuşum gibi hissettim.

Lennon döndü. İçkisini kavrayıp etrafına bakınırken zebra çizgili saçları dağıldı.

Keskin bir ıslık çaldım ve o beni fark edip yanıma gelene kadar elimi kaldırdım.

"Yetmiş beş dolar daha zengin olmak nasıl bir duygu?" diye sordum.

Yanımdaki tabureye kayarken sırtıttı.

Bacaklarımız birbirine değecek kadar yakındı. "Oldukça iyi. Dikkatimi dağıtmak için bu kadar uğraştıktan sonra kaybetmek nasıl hissettirdi?"

Elimi kalçasına koydum ve sıktım. "Çok da umursamadım."

Lennon bir yudum aldı. "Cüzdanınızı biraz daha hafifletmemi istediğinizde bana haber verin."

Dudağından bir damla kehribar rengi likör düştü ve göğsüne sıçradı. Uzandım ve başparmağımla sildim, sonra da tadını emdim. Nefesi kesildi.

"Burada yalnız mısınız?"

Dudakları bardağın kenarında oyalandı. "Beşinciye savunuyorum."

Bana güvenmiyordu. Bu çok açıktı. Onu suçladığımdan değil. İçkisini doğrudan barmenden alması akıllıcaydı.

Burada ona güvenecek birileri varsa

Kayıp olduğunu fark etmek daha akıllıcaydı. Buna saygı duydum. "O zaman bana bir şey söyle."

Kaşları çatıldı.

"Bu gece buraya neden geldin?"

Bir yudum daha. Ağzının kenarında bir viski damlası daha. Başparmağımla bu kez dudaklarına bir kez daha bastırdım. Başparmağımla sildim ve içtim.

Yaklaştı ve derin bir törpüyle konuştu. "Şuna birkaç saf kovboyu maaş çeklerinden mahrum bırakıp biraz eğlenmek."

"Ve şimdi kazancınızı aldığınıza göre, eğlence kısmı için ne yapacaksınız?"

"Kim demiş kazanmak eğlenceli değildir diye?" Uzun bir yudum aldı,

bardağını bitirdi. "Şimdi kendi içkini alacak mısın, beni öpecek misin yoksa hangisini istediğini bilmiyormuş gibi davranmaya devam mı edeceksin?"

O lanet ağız . . .

Boynunun arkasını kavradım ve ağzımı eğdim.
ama onu öpmedim. Onun yerine alt dudağını dişlerimin
arasına aldım ve ısırdım. "Bu dansı senin yönetmene izin
vereceğim, bela. Bana ne istediğini söyle, ben de sana
düşündüğün gibi bir beyefendi gibi vereyim."

Ağzının kenarları yukarı kalktı. "Beni şu arka koridora
götür, sana ne zaman duracağını söyleyeyim. Katılımın için
sana bir kurdele vermeye karşı değilim."

Kıkırdayarak onu tabureden çektim ve loş koridor
boyunca sürükledim. "Katılım kurdelesı, kıcımın kenarı."

Onu kaba tuğla duvara doğru ittiğimde bardağını tuttu.
Ağzımı onunkine yapıştırdım ve bana açılana kadar dilimi
dudaklarının kenarında gezdirdim. Onun
Vücudu yumuşadı, bana karşı şekillendi ve liderlik etmeme
izin verdi. "İçki konusunda iyi bir zevkin var," diye
mırıldandım emerken.

bir nefeste.

Lennon güldü. "Benim erkek zevkimden daha iyi."

"Öyle mi?" Elimi atletinin ön kısmında gezdirdim,
sonra yakasını çekiştirdim. "Kalbini kıranın gönlünü
almaktan mutluluk duyarım."

Lennon parayı sütyeninden çıkardı ve cebine koydu.
Buzlu bardağı köprücük kemiğine dayadı. Viskinin son
damlaları göğüslerinden aşağı aktı. "Yala bakalım, tatlı
çocuk."

Boynunun dibindeki saçlarını avuçladım ve başını
geriye doğru çekerek boynunu açtım. "Bu senin baban,
sorun."

LENNON

F Lanet kovboyalar.

CJ boğazıma yapıştı ve göğüs dekolteme kadar ısırdı. O giderken parfümü etrafımızda dönüyordu. göğüslerimin her yerine yumuşak, özensiz öpücükler kondurdu.

Dudaklarımdan bir nefes fırladı. Bu kadar muhtaç ve çaresiz görünmekten nefret ediyordum ama uzun zaman olmuştu. Ve lanet olsun, çok güzel kokuyordu.

Parmaklarımı saçlarına doladım, neredeyse şapkasını düşürüyordum. Ben ona tutunurken o bir eliyle şapkasını düzeltti.

"Tadın bu kadar güzel olmamalı, baş belası," diye hırladı.

Nasırlı bir el kolumdan aşağı kayarak dövmelerime sürtündü. Her dokunuş omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi.

"Viski ve şımarıklık." CJ dişlerini göğsümün yan tarafına geçirdi. "Sana doyamıyorum."

Parmakları sütyenimin kenarına dolandı ve onu sıyırıp çıkardı. Yüzünde memnun bir gülümseme belirdi. Başparmağını meme ucumun üzerinde gezdirdi, neon ışığının altında parıldayan halterin üzerinde durdu.

Dili metal saplamayla oynarken bakışlarım ona takıldı.

"Sürprizlerle dolu değil misin?" Diğer göğsümü avuçladı ve başparmağını meme ucumu örten kumaşın üzerine bastırdı.

Kıvılcımlar göğsümde dans etti.

"Burada da mı?" diye sordu başparmağını diğer piercingin üzerine sürterek.

Başım tuğlanın üzerine düştü. "Uh-huh."

"Bu senin zayıflığın mı güzelim?" Diğer göğsümü açarken tepkimi ölçmek için gözlerini kaldırdı ve iki meme ucunu da çimdikledi. "Benimle dövüşmeyi bırakmanı sağlayan şey bu mu?"

Boğazıma yumuşak bir kahkaha takıldı. "Kavga ettiğimi kim söyledi?"

CJ piercingleri parmaklarının arasında yuvarladı ve neredeyse ayağımı kaybediyordum. Kaslı kolu dışarı fırladı ve beni göğsüne yaslayarak sabitledi.

Parmaklarını dövmelerimin kollarında gezdirirken, "Biraz acının seni rahatsız etmediğini hissediyorum," dedi. "Öyle mi?"

Gülümsememi gizlemek için dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırdım ama işe yaramadı.

"Kavga etmenin flört etmek olduğunu düşüneneğini bilmeliydim."

O

Burnumun kenarındaki çiviye en yumuşak öpücüğü kondurdu ve alnını benimkine dayayarak öylece kaldı.

Kısa bir an için eridim. Ve bunun tekrar olmasına izin veremezdim.

"Bütün gece orada durup bana nasıl flört etmem gerektiğini mi anlatacaksın, yoksa beni becerecek misin? O eski söz neydi?"

Biraz pil ayırın, bir kovboy sürün."

CJ güldü. "Gezegeni kurtarmak için her şeyi yaparım."

Cüzdanını çıkardı ve bir prezervatif aldı, dişlerinin arasına hapsetti. Kot pantolonunu gevşetti ve sikinin dışarı sarkmasına yetecek kadar indirdi.

Yüce İsa. Ben de gezegeni kurtarmak istiyordum ama birinin beni kurtarması gerekiyordu.

"O kadar korkmuş görünme, bela. Ben sana iyi bakacağım. Sen," dedi prezervatifi yuvarlarken. Başka bir öpücükle nefesimi çalarken göğsünü bana bastırdı.

"CJ-" Şortumun düğmesini açıp elini külotumun içine kaydırduğında adı dudaklarımda bir iç çekişle son buldu.

"Şimdiden çok ıslak." Parmağının ucuyla klitorisimi okşarken ela gözleri zevkle dans ediyordu. "Bu gece ihtiyacın var mı, Lennon?"

Kulak memesini iz bırakacak kadar sert ısırdım. "Beni eve götürmüyorsun, o yüzden beni burada becersen iyi olur."

"Meydan okuma kabul edildi." CJ şortumu aşağı itti ve ayağımın altından tekmeledi.

Beni kaldırıp bacaklarımı kalçalarına dolamaya zorladığında ciyakladım.

İri bir kızdım, uzun boylu ve kalın kalçalıydım. Kimse beni itip kakmamış ya da tartaklamamıştı. Genelde sadece yatardım.

orada bıkkın ve misyoner bir şey aracılığıyla.

CJ sikinin başını amımın içine sokup içeri iterken sırtım tuğlalara çarptı.

"İyi misin?"

"Uh-huh." Doluluktan boğulurken ancak bu kadarını çıkarabildim.

Öpücük yumuşaktı. Ama itiş hiç de öyle değildi. Tekrar tekrar içime girerken iki büklüm oldum ve başımı boynunun kıvrımına soktum.

"Gözlerini benden ayırma, Len. Seni yakaladım." CJ kovboy şapkasını çıkarıp kışımı korumak için kullandı ve Oradan geçen masum gözlerden uzakta birbirimize bağlıydık.

CJ yavaşladı, beni duvara bastırmak ve klitorisime sürtünmek için zaman ayırdı. "Hoşuna gitti mi?"

"Uh-huh."

"Tüm söyleyebileceğin bu mu?"

Lezzetli coşku baloncukları vücudumda şampanya gibi dans ederken tembel bir gülümsemenin kaymasına izin verdim. "Uh-huh."

Beni tutuş şeklini değiştirip koluyla kıcıımı desteklerken ve şapkasıyla bizi çoğunlukla kapalı tutarken kıkırdadı. "Eğer bu benim kıcıımı almak için teselli ödölümse hayatımın her günü sana karşı kaybederim." "Bir daha asla göremeyeceğim biri için büyük sözler Burada bitti. Kovboy okulunda sana o süslü cümleleri mi öğretiler?"

"Çeneni çalıştırmaya devam edersen sana daha iyi bir kullanım alanı göstereceğim."

Dilimi tıkırdattım. "Sözler, sözler."

CJ'in gözleri benimkilere kilitlenince karardı. Ayaklarını geniş tutarak bedenlerimizi destek için duvara yasladı. Yavaşça kalçalarını salladı, içimde gömülü kalırken klitorisimi uyardı. Şapkasını kafasına indirdi ve meme ucu piercinglerimi okşadı, daireler çizdi ve Ben çaresiz, kıvranan bir karmaşa olana kadar onları çekiştirdi.

Çok gergindim ve o kadar çaresizdim ki devam etmesi için beni dinleyen herhangi bir tanrıya yalvarmaya hazırdım.

"Geliyor musun, kovboy?"

CJ sıırttı. "Üçünü anladın ama dördüncüyü kaçırdın."

"O da ne?"

Başını yana eğdi ve piercingimi dişlerinin arasına aldı. "Önce bayanlar."

Ağızını meme ucuma dayaması beni bir fişek gibi ateşledi. Serbest bırakılmam bir sel gibi akarken kollarında sarsıldım.

CJ homurdandı, kolları etrafımda sıkılaştı. Nefes alırken kalın kaşları burnunun üzerinde bir oluk şeklinde çatıldı. Prezervatifin içine boşalırken siki esnedi ve zonkladı.

Kollarımı gevşeterek beni ayağa kaldırması için işaret ettim. CJ beni sadece daha sıkı tuttu.

"Bir öpücük daha," diye mırıldandı dudaklarıma karşı.

Bu sefer yumuşaktı, yükseklerden inerken anın tadını çıkarıyordu. Bir elini kaldırdı ve saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı, siyah beyaz telleri parmağının etrafında döndürdü.

"İyi misin?"

Başımı salladım. "Sanırım banyoya gidip temizlenmeliyim."

Beni yavaşça ayaklarımın üzerine indirdi ve sabit durduğumdan emin olana kadar beni tuttu.

Çabucak şortuma geri döndüm ve kıyafetlerimi düzelttim. Prezervatifle ilgilendi ve gizlice yakındaki bir çöp kutusuna attı.

"Sana bir içki daha ısmarlayabilir miyim?" diye sordu. Sesindeki isteksizlikten anladığım kadarıyla, içkinin bitmesine izin vermek istemiyordu.

Gece sonu.

Ama bitmek zorundaydı. Yapmam gereken işler vardı.

Ellerimi tişörtünün üzerinde gezdirdim, az önce beni saran kasların izini sürdüm. "Güle güle kovboy."

Parmağını atletimin askısı boyunca gezdirdi ve cilveleşmemize dair hiçbir iz kalmayana kadar düzeltti. "Güle güle Len."

O gözden kaybolana kadar koridorda bekledim. Bir dakika sonra tuvalete kaçtım ve kendimi bir kabine kilitledim.

Ondan kazandığım yetmiş beş dolar
Gecenin erken saatlerinde kazandığım yüz elli dolar. Çok fazla değildi ama gece için bir motel odasını ve Temple'a gitmem için gereken benzini karşılıyordu.

"KİMLİK VE KREDİ KARTI, TATLIM."

Maren Motel'in resepsiyonuna baktım ve en masum yüzümü takınmaya çalıştım. Tezgâhtarın Dövmelerime yargılayıcı bakışlar atarak tatlı dille konuşmanın işe yaramayacağını söyledim ama denemek zorundaydım.

"Yeni bir işe giderken buradan geçiyordum. Tennessee'de bir kamyon durağında cüzdanımı kaybettim, bu yüzden kredi kartım ya da ehliyetim yok. Ama bu gecelik nakit ödeyebilirim. Sabah ilk iş çıkış yapacağım." Sözlerimi yumuşatmaya çalıştım. ses. "Yola çıkmadan önce geceyi geçirebileceğim bir yere ihtiyacım var."

Sıkıntı içindeki genç kızı oynamaya çalışıp başaramadığım için bana dikkatle baktı.

"Direksiyon başında uyuyakalmak istemiyorum," diye yalvardım. Kadın ofladı pufladı. "Eğer odanızdan gelen bir gürültü duyarsam, sizi dışarı atarım. Ve odanızda dolaşıp, almadığınız hiçbir şeyi almadığınızdan emin olacağım. ayrılmadan önce sana ait. Kameralarımız var ve bütün gece buradayım, yani kapınızdan dışarı adımınızı attığınız anda haberim olacak."

"Evet, elbette," dedim pleksiglas bölmedeki küçük oyuktan bir deste banknot geçirirken.

Parayı aldı, saydı ve bana bir anahtar uzattı. "5A senin. Buz ve otomatlar ön tarafta."

Fikrini değiştirmeden önce aceleyle dışarı çıktım, arabamdan gece çantamı aldım ve 5A'ya koştum.

Kapının kilidi açılır açılmaz rutinime başladım.

Her odayı temizlerken kapıyı açık tuttum. Eski tip bir moteldi, basit ama temizdi. Gizli kamera olup olmadığını kontrol etmem gereken hiçbir cihaz yoktu ama yine de her köşeyi kontrol ettim. Bir parça tuvalet kağıdını toparlayıp kapının gözetleme deliğine soktum.

Kapıyı kilitledim, kapı kolunun altına yedek bir sandalye koydum ve perdelerin kapalı olduğundan emin oldum.

Yatağa oturup çantamı açtım ve cüzdanımı çıkardım, fazladan parayı ehliyetimin yanına sıkıştırdım.

CARSON JAMES

S Kömürleşmiş odunu başparmağım ve işaret parmağım arasında işlerken parmaklarımda is lekesi oluştu. Siyah toz

elimi kapattı ama umurumda değildi. Son iki yıldır tutunduğum yanık parça, içimde yanan nefret korlarını körüklüyordu.

Bana söz hakkı verilmeden yapılan tüm değişikliklerden nefret ediyorum.

Herkesin arazime bir otel ve restoran inşa etme konusunda çok heyecanlı görünmesinden nefret ediyorum.

Çimlerin üzerinde gezinen, yürümemeleri gereken yerlerde yürüyen ve gecenin her saatinde gürültü yapan ziyaretçilerden nefret ediyorum.

Yıldızları karartan ışıklardan nefret ediyorum.

Çiftlik benim doğum yerimdi ve mezarım olacaktı. Benim tesellimdi. Bu topraklar benim evrenimdi. Hiçbir şey.

çitin dışında bir önemi yoktu. Hiçbir şey. Ta ki bela bize gelmeye başlayana kadar.

Bela. Kül kaplı odunu komodinin üzerine koydum ve elimi silmek için bir mendil aldım. Bu kelime son yirmi dört saattir kafamın içinde dönüp duruyordu.

Sorun var.

Ona böyle seslenmiştim. Lennon. Silver Spur'un koridorunda becerdiğim kadın. Bela.

Yüzümde aptalca bir gülümseme belirdi. Onu duvara yasladığımda ağzından çıkan her yumuşak nefesi ve çaresiz iniltiyi hatırladım.

Dijital saat bana bakıyor, gözümü bile kırpmadığım ve günümün başlamak üzere olduğu gerçeğiyle alay ediyordu.

Dışarısı hala karanlıktı, ama ben de bunu tercih ederdim. Güneşin doğuşundan batışına kadar çalışmak. Toprakla ve hayvanlarla bir bütün hissetmek. İzinsiz girenlerden uzak durmak.

Ama bugün bunu yapamadım. Belki de bu yüzden uyumamıştım. Bunun nedeni bir barın arkasındaki hızlı bir sevişmeyi anımsıyor olmam değildi.

Hayır. Ben kalabalık bir ofiste oturup baldızımın hiç umurumda olmayan programlarla ilgili dırdırını dinlemek zorunda kalırken, adamlarım dışarı çıkıp sürüyle ilgilenmekte özgürdü.

Yatakhanedeki kapıların açılıp kapanması beni uyandırdı.

Kot pantolonumu yukarı çektim ve botlarımı giyerken kemerimi bağladım. Şifonyerin çekmecesinden bir gömlek aldım ve kapıdan çıkarken başıma geçirdim.

İnsanlar banyolara girip çıkarken, iki adamım mutfakta kahvaltı hazırlıyordu, güne hazırlanıyor ya da yatıyorlardı.

Lavabonun üstündeki dolaptan yalıtımlı bir fincan aldım, cezveden arta kalanları içine boşalttım, sonra evin geri kalanı için taze bir demleme başlattı.

Eğer bu yönetim toplantısını birini öldürmeden atlatacaksam, kafein almam gerekiyordu.

Lanet olası yönetim.

Bu başlıktan nefret ettim.

Yönetici olmak istemedim. Toplantılar, iş güncellemeleri, yatırımcılar ... Bunların hiçbirisi beni ilgilendirmiyordu. Tek istediğim zamanımı tarlalarda sığırlarla çalışarak geçirmekti.

Cesetler çiftliğin etrafında hayaletler gibi süzülürken botlarım çiy kaplı çimenlerde ezildi. Arabalar lodge'un otoparkında yeni çalışanlar büyük açılışa hazırlanmak için geldiler.

Hiçbir sığır çiftliğinin otoparkı olmamalı. Beni en çok bu kızdırmış olabilir.

Eyalet dışı plakalı bir araba, sanki sürücüsü çalmış gibi yoldan hızla geçerken bir toz bulutu yükseldi. Bu beni otoparktan daha çok kızdırdı.

Yabancıları izlemeye nasıl tahammül edebilirdim ki? toprağıma, aileme ve bana saygısızlık etmek mi? Çiftlik ofisinin kapısını o kadar sert çektim ki menteşelerinden düşmemesi beni şaşırttı.

"Oh iyi. Bay Günışığı geldi," dedi Cassandra annemin toplantı için hazırladığı kahvaltıdan bir tabak doldururken.

Cassandra'ya ters ters baktım ve kahvemi yudumladım.

Brooke bir bisküvi yerken kıs kıs güldü ve bebeğinin karnındaki kırıntıları fırçaladı. O ve kardeşim Ray, Brooke'un doğumundan hemen sonra evlenmişlerdi. İlk çocuklarına hamileydiler. Şimdi, iki numaralı bebek yoldaydı.

Çiftlikte yeniden küçük çocukların olması garipti. Uzun zamandır sadece en büyük iki yeğenim vardı, Bree ve Gracie. Şimdi, Bree liseden mezun olmak üzereydi. ve üniversiteye gitmeye karar verdi. Gracie, on beş yaşındaki sosyal programı daha da yoğunlaştıkça çiftlikte giderek daha az zaman geçiriyordu.

Charlotte, Becks ve Nate'in küçük kızı, anaokuluna başlıyordu.

Brooke ve Ray'in oğlu Seth iki yaşına yeni basmıştı. Ve Elini karnının üzerinde gezdirirken mutlu mutlu gülümsemesine bakılırsa, Griffith bebek patlaması yakın zamanda yavaşlayacak.

"Günaydın tatlım," dedi annem bana bir kolache uzatırken.

"Günaydın."

Gülümsemesini bastırdı. "Yemin ederim, eskiden Ray'den daha fazla kelime alırdım. Bugünlerde neden bu kadar sessizsin?"

"Sadece çalışıyorum," diye mırıldandım bir ısırık alırken.

"Hepimiz çalışıyoruz," diye karşı çıktı. "Kamyonunuzun ayrıldığını gördüm

Geçen gece. Uzun bir süre yoktun. Çok geç döndün."

Omuz silktilim. "Sadece şehir dışına çıkıp biraz nefes almaya ihtiyacım vardı. Çok fazla insan var."

Bu doğru değildi. İnsanlara tamamen karşı değildim. Sadece insanların olmadıkları yerde olmalarına karşıydım. olması gerekiyordu. Yani, benim arazim.

Kolumu okşadı. "Buna alışacaksın. Bu hepimiz için bir geçiş süreci."

"CJ Amca!"

Kapı açılıp yeğenim Charlotte içeri dalınca omzumun üzerinden baktım.

Onu kucağıma aldım ve kalçama yasladım. "İşte benim Charlie Ayıcığım," dedim başına bir öpücük kondururken. "Baban seni besledi mi?"

Başını iki yana salladı. "Babam uyuyor. Annem büyükanneimin kahvaltı hazırladığını söyledi."

Becks kapıdan içeri süzüldü. "Küçük hanım bu sabah dörtte kalktı." Esnedi. "Jet lag en kötüsü."

Yönetim toplantılarından ne kadar nefret etsem de, en azından çoğunlukla ailemle birlikteydim. Yeğenlerim de benim gibi büyüyorlardı, özgürce koşuyorlardı, yabani otlar gibi filizleniyorlardı, etrafları aile ve mirasla çevriliydi.

"Pekâlâ. Dinleyin de bu işi çabucak ve acısız bir şekilde halledelim," dedi Cassandra konuşmaların korusu arasında. "Kulübenin açılışı bu gece yapılacak.

hafta sonu iyi geçti. Abbey, oranın müdürü.

birkaç pürüzün giderilmesi için pansiyon çalışanlarıyla birlikte çalışmak

büyük açılıştan önce. Misafirlerin çoğu ayrıldı, ancak hafta boyunca kalacak birkaç misafirimiz var, bu yüzden en iyi şekilde davranın."

Gözlerimi devirmekten kendimi alıkoydum. Sabahın bu erken saatinde azarlanmak istemedim.

"Christian Amca!" Ağabeyim toplantıya oldukça geç katılınca Charlie ciyakladı. Elini uzattı, kıpırdanarak kollarımdan kurtulup onun kollarına girdi.

"Selam Filiz." Ona sarıldı, sonra da Cassandra'nın masasının üzerindeki kahvaltı serisine doğru yönlendirdi.

"Ne sesler iyi mi?"

"Zamanında gelenlere söylediğim gibi," Cassandra yorumunu kocasına yöneltti.

"Restoran personeli bu hafta gelecek ve yumuşak lansmana başlayacak. Şef DeRossi dün gece buraya geldi ve

kabinlerden birinde kalıyor. Diğer kabinler VIP misafirler için ayrılmıştır. Büyük açılış gecesinde birkaç yatırımcı ile aile yemeği. Herkesin orada olması bekleniyor."

"Aile yemeği" lafını duyunca "yatırımcılar" aynı cümlede bana doğru gelmedi.

Charlotte kendisine hayranlık duyan halkın yanına koğarken Christian yanıma sokuldu. "Geçen gece çok geç döndün.

Bilmem gereken bir şey var mı?"

"Her şey yolunda," diye kestirip attım.

"Genelde izinli olduğun zaman gitmezsin. En azından o kadar uzun değil."

Bir kaşımı kaldırdım. "Yapmam gereken bazı işler vardı." Sakalının altından sıkı bir gülümseme yayıldı. "İşler.

Doğru. Bu ayak işlerinden herhangi biri seni Maren'deki bara götürdü mü?"

Kıkırdadım. "Artık oraya üstsüz boğa binmek için gitmiyorum, eğer sorduğun buysa."

Ortanca kardeşimiz Ray, en yeni baldızımız Brooke ile övündüğünde bunu bizim için mahvetmişti. eski geleneğin bir parçası.

"Çıktığına sevindim," dedi Christian. "Gyi vakit geçirdin mi?"
Lennon'ı düşündüm. Kanımı birden fazla şekilde
kaynatışını.

Onu tekrar görebilmek için sol taşağımı verirdim ama o bana bir serseri mayın gibi geldi. Etrafta kalmaya eğilimli değil.

Cassandra devam etti. "Brooke'un dolu bir programı var. Atçılık programı ve bu Perşembe bir saha gezimiz var. CJ, kaybolmuş gibi görünen ya da Geziniyordum. Sipariş ettiğim tabela dün gece geldi. İnsanları kişisel mülkümüze ya da sığırların yanına girmekten alıkoyabilmemiz için tabelayı asacak birilerini bulabilir misiniz? operasyon?"

Başımı salladım ama tek kelime etmedim.

"Benim için yeterince iyi," diye kestirip attı. "Yeni işe alınanlara yardımcı ve uyumlu olun."

Homurdandım. Bunu ondan duymak zenginlikti.

Cassandra kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Söylemek istediğin bir şey mi var?"

"Hayır, hanımefendi." Yüzümde bir sırıtma belirdi. Ona "hanımefendi" dememden nefret ederdi ama ben de kötü niyetli bir itaatin üstünde değildim.

Cassandra hırladı. Christian ısırdığı lokmada boğuldu. Brooke ve Becks kıkırdadı. Annem bile gülümsemekten kendini alamadı.

"Siz ikiniz uslu durun," dedi Christian.

Cassandra'nın konuşmasının geri kalanı boyunca saati izledim. ve sorulmasına gerek olmayan can sıkıcı takip soruları. Ağzımı kolaçi ve çilekli tereyağlı bisküvi ile doldurarak beladan uzak durdum.

Ray'in bu işe ilk kez girmesi sürpriz olmadı. Annemin yaptığı bir yemekte ailemizle takılırdık. Harika bir aşçıydı.

Konuşma pansiyonun dışındaki düğün ve özel etkinlik alanına döndüğünde, ben çekildim.

Ahırlara doğru ilerlerken botlarım yeri yalayıp geçti. Anarşi hazırda ve bekliyordu. Burun deliklerinden hırçın bir hava yayılıyordu. O da en az benim kadar sabırsızlanıyordu. Her şeyden uzakta. Kimse ahıra gelip benden zaman istemedi önce onu bağladım.

"Gidelim Anny," diye mırıldandım eyere atlayıp her şeyden uzaklaşırken.

LENNON

"C Şef Maddox, vaktiniz olduğunda ofisime gelin. Şef Dorsey sizi idare edecek."

Bu ifadeden nefret ederdim. Bir şey hakkında olabilir yoksa kovulmak üzere olabilirdim. Büyük açılış için bütün hafta hazırlık yapmıştık ve işler iyi gidiyordu. Yine de kendimi müdürün odasına çağrılmış gibi hissediyordum.

"Evet, Şef," dedim ocağın ateşini kısarken ve Maddie aceleyle gelene kadar tavaya bakıcılık yaparken. İstediğim son şey servisin yavaşlamasıydı.

Önlüğümü çıkarıp kapının yanına astım ve şef ceketimin kollarını çözerek koridordan idari ofislere doğru aceleyle ilerledim. İçeri girmeden önce nefesimi tutmak için kapıda durakladım.

"Beni mi görmek istediniz, Şef?"

Şef Luca DeRossi boş masanın üzerinde duran dizüstü bilgisayarından başını kaldırdı. "Evet, kapıyı açık bırakabilirsiniz."

Midem bulandı. Bu hiç iyi değildi. İK gelmek üzere miydi? Restoranın İK'sı var mıydı ki?

Luca kıkırdadı. "Rahatla, Lennon. Başın belada değil."

Bir nefes verdim.

Şef DeRossi hakkında neden en kötüsünü düşündüğümü bilmiyordum.

Belki de herkesin en kötüsünü düşünmemden kaynaklanıyordu.

Ama bana iyi davranmaktan başka bir şey yapmamıştı. Hatta harikaydı. Karısı da aynıydı, yetenekli ve azimliydi ama nazikti.

Böyle insanlar nadirdi, tam da bu yüzden onlara güvenmiyordum.

Kimse o kadar iyi değildi.

Omzumun üzerinden mutfağa doğru baktım. "Is Bir sorun mu var? Hattı benim yönetmemi istediğini sanıyordum."

"Evet. Şef Dorsey ve ben Griffith ailesiyle akşam yemeği ve bazı açılış gecesi formaliteleri için üst kata çıkmak üzereyiz. Jessica son rezervasyonların da az önce hostesle görüşüğünü söyledi."

"Ön hat için başka bir dalgaya hazır olun, ardından pasta ekibi tatlı servisi yaparken personel yemeği için hazırlanmaya başlayın."

Gülümsedi. "Harika gidiyorsun. Madeline ve ben gelecek hafta ayrıldığımızda görevi devralmaya hazır mısın?"

"Hayır," dedim, hızlı ve kararlı bir şekilde.

Griffith Brothers Ranch'teki The Kitchen'ın yönetici şefi ve restoran işletmecisi olan Şef DeRossi bütün hafta boyunca. Ekibimi yeni bir mutfağa hazırlamak için canla başla çalışıyordu. Belalı bir pasta şefi olan karısı tatlı menüsünü oluşturdu ve Pasta ekibi.

Yine de ona daha uzun süre güvenemeyeceğimi biliyordum. Gitmesi gereken başka yerler vardı.

"Evet, öylesin," dedi. "New York'ta ve diğer her yerde benim için kış tekmeledin. Bunun üstesinden gelebileceğinden hiç şüphem yok. Çalışma saatleri daha iyi ve menü daha basit. Bu senin için çocuk oyuncağı, Lennon. Ve sende numaram var. ve Maddie'nin. Ne zaman istersen ara."

Doğru kişi olup olmadığımı sorgulamasına neden olacak bir şey söylememek için çenemi sıktım. Doğru kişi olmadığımı biliyordum.

Omzumdaki şeytan, benim New York'tan Teksas'a 1.500 millik yolculukta bana acınacak bir kiralıktan başka bir şey olmadığımı hatırlattı.

Gülümsedim. "Griffith'lerin Kitchen'ı işletmesi için bir hapishane kuşunu tuttuğunu bildiğinden emin misin?"

Gözleri yumuşadı. "Onlar iyi insanlar. İyi insanların kendileri için çalışmasını istiyorlar. Siz iyi insanlarsınız."

Hiçbir şey söylemedim ve Luca nedenini biliyordu.

Gözleri kısıldı. "Uygun yanıt 'Evet, Şef'tir.'"

Beni kendime inanmaya zorluyordu ve ben bundan nefret ediyordum.

Başka biri için çalışmayı hiç denemememin nedeni de buydu.

Bazı şefler bir restoranda bir yıl geçirdikten sonra farklı deneyimler edinmek için başka bir yerde bir yıl boyunca çalışmaya devam ediyor. Ben her zaman güvenli bir ortamda çalıştım.

DeRossi Hospitality Group.

Başımı salladım. "Evet, Şef."

Parmaklarını masaya vurdu. "Personel yemeğini hazırlamaya başlamadan önce çatıdaki yemek salonuna gel. Seni herkesle tanıştırmak istiyorum."

"Evet, Şef," dedim o daha bir kelime daha edemedi aceleyle dışarı çıkarken.

Şef DeRossi'nin ofisinden -gelecekteki ofisimden- kışım yanıyormuş gibi koşarak çıkarken iki cesetten kıl payı kurtuldum.

"İyi misiniz, Şef Maddox?" Duvara çarpmamı engellemek için ellerimi kollarıma doladım.

Kendimi geri çekme dürtüsüne karşı koydum ve Hannah Jane Hayes'e gülümsemeye zorladım. Şef DeRossi'nin büyük açılış sırasında ön büro müdürüne yardımcı olması için getirdiği bir etkinlik planlayıcısıydı.

Ön büro müdürü Jessica'nın yüzü gülüyordu. "Bütün gece övgülerden başka bir şey duymadım. Hepiniz harikasınız."

"Teşekkür ederim," diye kestirip atarak aceleyle mutfağa döndüm, önlüğümü kaptım ve Şef Dorsey'i yerimden kovdum.

Pişip pişmediğini kontrol etmek için antrikotun üst kısmına bastırdım, ardından bir fiske viski ekledim ve tavayı ateşe tuttum. Tavaya bir parça tereyağı ve bir tutam ot atıp bifteği kızartmaya başladığımda derin bir nefes aldım.

Ateşin içinde güvenlik vardı.

Ateş tahmin edilebilirdi. Tehlikeli olmaktan başka bir şeymiş gibi davranmıyordu. Tam olarak beklendiği gibi davranırdı. Eğer onunla uğraşırsanız, bu sizin hatanızdı.

Akşam yemeği servisinin rutinine kapıldım, tabakları çift kapıdan dışarı fırlattım.

Şef DeRossi'nin beni kanatları altına alması sayesinde bu benim üçüncü büyük açılışım oldu. Bir restoran açmak tuhaf bir işti. Şef DeRossi'nin konukseverlik şirketi, mevcut restoranlarında çalışan personelini

Herkes yeterli deneyime sahip olana kadar yeni işe alınanlar. Şefler, yöneticiler ve sunucular, yemek ve servis konusunda rüya gibi bir ekip oluşturdu. ağırlama profesyonelleri. Ama bu kez, son maaşımı aldığım Manhattan'daki Nonna's'ın az sayıdaki ekibiyle New York'a geri uçmayacaktım. Kalacaktım.

Burası artık evimdi.

Çaylak hızlandırıcının arkasında çalıştım, misafirlere gitmeden önce her yemeği inceledim.

Jessica kafasını içeri attı. "Şef Maddox?"

Derin çanaklı bir tabağın kenarını temizlemek için yan havluyu kullanırken başımı kaldırıp baktım. "Evet, Bayan Powell?"

"Şef DeRossi üst kattaki herkese katılmanız için hazır."

Bir iniltiyi bastırdım ve profesyonel kayıtsızlığın soğuk yüzünü takındım. "Hemen geliyorum."

İstediğim son şey yirmi soruyla oynayarak zaman kaybetmektir. Kişisel şeylerden kaçınırdım, teşekkürler.

restoranı işletme fırsatı için herkese teşekkür ettim, sonra da ait olduğum yere, mutfağa geri döndüm.

Ne de olsa çoğuyla zaten tanışmıştım. Cassandra Griffith, ateş püsküren bir dişi canavar, çiftliğin mülk müdürü. Kendisi menü denemeleri ve açılış haftası boyunca hazır bulundu.

Kocası Christian, sahadaki ikinci günümde bana merhaba demiş, sonra da atıştırılacak bir şeyler çalmıştı. Personelin artıklarıyla dolu ortak bir buzdolabı.

Griffith kardeşlerden birinin ünlü bir boğa binicisi olduğu söyleniyordu ama rodeo hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

Bana kalırsa, mutfağında çalışmadıkları ya da maaş çeklerini imzalamadıkları sürece bir önemleri yoktu. Ama her şeyimi Şef DeRossi'ye borçluydum. Birkaç dakikalık hoşbeşe katlanabilirdim.

"Julian, sen ızgaradasın," dedim dün ekibe yeni katılan adama.

İki kat merdiven çıkarak çatıdaki yemek alanına ulaştım. Güneş batmıştı ve şapkamı çıkarıp kolumun altına sıkıştırırken bir ürperti boynumu ısırdı. Takke ile çalışmayı tercih ederdim ama Şef DeRossi takke konusunda ısrar etmişti.

Büyük açılış için iğrenç uzun şef şapkaları.

İlk izlenimler her şeydir.

Küçük fenerler yanarken tel ışıklar tepede parlıyordu. masaları aydınlattı. Ayakta duran ısıtıcılar, alacakaranlık yıldızlarının altında yemeklerini bitiren müşterilerin rahat etmesini sağladı.

Griffith ailesinin kalıcı olarak ayrılmış bir evi vardı. Böylece önceden haber vermek zorunda kalmadan grup yemekleri için bir araya gelebileceklerdi.

Günlük sürüşümde gördüğüm kadarıyla, birçoğu çiftlikte yaşıyor gibi görünüyordu.

Köşeyi döndüğümde kafalar döndü ama masanın başındaki yaşlı adam konuşmaya devam etti.

Şef DeRossi eşiyle birlikte masanın ucuna oturdu, Şef Dorsey, onun kolunun altında. Birbirlerine mide bulandırıcı derecede aşıklardı.

Şef DeRossi'nin diğer tarafında Isaac Lawson oturuyordu. Büyük bir "B" ile milyarderdi. Muhtemelen gözdağı vermek için herkes ondan uzak duruyordu.

Eski işimde onun için milyonlarca kez yemek yapmamış olsaydım gözüm korkardı. Nonna'nın yerinin müdavimiydi.

Konuşan adam yerine otururken ve Luca ayağa kalkarken bedenler yer değiştirdi.

"Tanıştırmak istediğim bir kişi daha var." Döndü ve masaya katılmam için bana işaret etti. "Şef Maddox, tam zamanında geldiniz."

Çatıdan geçerken tüm gözler üzerimdeydi.

Cassandra ve Christian Griffith, kızları iki yanlarına sıkışmış halde birlikte oturuyorlardı. Tekerlekli sandalyedeki bir adam yürümeye başlayan bir çocuğu kucağına almış ve kolunu hamile bir kadına dolamıştı. Kızıl saçlı bir kadın ve ona tıpatıp benzeyen bir kız birlikte oturuyordu. Yanlarında oturan adamın duruşu ise adeta çılgılık atıyordu

"Askeri."

Bakışlarım henüz buralarda görmediğim kovboyun üzerine düştü ve donakaldım.

Şef DeRossi yanıma gelirken takım elbise ceketinin düğmelerini ilikledi. "Eğer bu geceden önce mutfağa uğrama şansınız olmadıysa, sizi Şef DeRossi ile tanıştırmama izin verin.

Şef Maddox. Lennon benim yetenekli yardımcı şefim ve ben olmadığım zamanlarda yönetici şef olarak görev yapacak. Lennon, birkaç kelime söylemek ister misin?"

"Lennon-"

Ama bu sefer ismim Şef DeRossi'den gelmedi. Ondan geldi.

Bardaki kovboy.

Bütün gözler ona döndü. CJ'e.

Yanaklarım yandı ama dişlerimi sıktım ve yüzümü nötr tuttum. Vücudum nötr olmanın

Yine de yapmaya çalıştığımız şey buydu. Bir bilardo masasının üzerine eğildiğimde elini sırtımda gezdirdiği hissini canlı bir şekilde hatırladım. Beni duvara yaslayıp anlamsızca sıkmesinin nasıl bir his olduğunu. Sert homurtularının sesi ve kaşlarının birbirine yapışması. Güçlü dudaklarının ayrılışını ve keskin dilinin nasıl yumuşadığını O geldiğinde.

CJ ağzını sildi, peçetesini yere attı ve masadan uzaklaştı. "Benimle dalga geçiyor olmalısın."

Beklediğim tepki bu değildi. Buluşmamızdan sonra bir içki daha isteyen adamdan değil.

"Kes sesini, boksör. O kadar da ciddi bir şey değil," dedim şakacı bir sırıtışla, bardaki sözlerini ona geri fırlatarak.

CJ'in bakışları kin ve nefretle doluydu. Bir zamanlar paylaştığımız eğlenceli şakalaşmalar yok olmuştu.

Neredeyse

masadan uzaklaşırken boş bir sandalyeyi devirdi. "Dur tahmin edeyim. Herkesi dolandırdığın gibi bu işe de dolandırarak girdin."

"Affedersiniz?" Tersledim. "Senin derdin ne lan?" diye ağzımdan kaçırmaktan daha iyiydi.

"Carson James!" diye haykırdı en yaşlı Griffith hanım.

Gözlerinde tam olarak anlayamadığım bir sıcaklık ve şiddetle bana doğru yürüdü. Beni bir bar koridorunda beceren çapkın kovboy gitmişti.

Lucifer beyaz bir Stetson takıyordu.

Anlaşması her neyse, umurumda değildi. Onunla eşleşirdim. ve onu pişman edeceğim. Çenemi kaldırdım ve közlerle yüz yüze geldim.

"Bilmeliydim amına koyayım," diye homurdandı. başını salladı. "Bela her zaman bizi burada buluyor gibi görünüyor." Şef DeRossi ikimizin arasına baktı. "Len-"

"Sıraya geri dönmeliyim," diye kestirip attım, sonra başımı salladım

Aileye doğru. "Hepinizle tanıştığımıza memnun oldum." Döndüm ve CJ'e baktım. "Çoğunuzla."

Yumruğunu sıktı ve alaycı bir küçümsemenin ağzından kaçmasına izin verdi. "Saçmalık."

Gözlerimi kısmıştım. "Bu konuda bir şeyler biliyordur, değil mi kovboy?"

Ben dönüp kapıya doğru ilerlerken masadan mırıltılar yükseldi.

CJ'in bağırışı beni şaşırttı. "Hışım la çıkıp gidemezsin. Çıkıp gidecek olan benim."

"Her zaman istediğimizi elde edemeyiz, değil mi?" Ben de tersledim.

Cassandra kıs kıs güldü. "Ondan şimdiden hoşlandım."

Şef DeRossi'nin bakışları sakindi ama ne zaman bir tabağı kırmak üzere olduğunu anlayacak kadar onunla birlikte olmuşum. "Ofisim," dedi gülümseyen dişlerinin arasından. "İki dakika."

CARSON JAMES

Sensemde boncuk boncuk yaşlar belirdi. Teli pensenin dişleri arasına sıkıştırırken dişlerimi sıktım. ve birlikte bücktüm. Genelde bunu umursamazdım. Çitteki kırıkları onarmanın monotonluğu. Bana düşünmek için zaman verdi. Yalnız kalmak ve kendimle barışık olmak için.

Sessizliği sevdim.

Ama sessizlik aside dönüşmüştü, beni yiyip bitiriyordu. Bugün. Cassandra'nın isteği üzerine çiftlikteki diğer işçileri arazinin ön tarafındaki işlerle ilgilenmeleri için gönderdiğime pişman oldum.

Birkaç kişi sığırları kontrol ediyor ve biz onları nazikçe meradan meraya yönlendirirken sürünün hareketini izliyordu, ancak sohbet edecek kadar yakınımızda kimse yoktu.

sohbet etmek. Telsiz konuşmaları sadece işle sınırlıydı. Kaçmak için ne kadar uzağa gidersem gideyim, onun düşüncelerini bana taşıyan rüzgârın fısıltılarıyla baş başa kaldım.

Bu düşüncelerden uzaklaşmaya çalışırken kendimi arazinin arka tarafında bir çiti tamir ederken buldum.

Ufukta bir dizel motor homurdandı. Gözlerimi kısarak öğleden sonra güneşine baktım ve kimin geldiğini anlamaya çalıştım.

Dün gece için beni azarladı.

En başta o lanet olası yemekte olmak istememiştim. Sert kıyafetler giymekten, süslü bir masada yemek yemekten ve çiftçilik hakkında hiçbir şey bilmeyen bir grup takım elbiseliyi dinlemekten daha iyi yapacak işlerim vardı.

Sonra lanet bir önsezi gibi ortaya çıktı. Aynen böyle, hayalimdeki kız yürüyen birine dönüştü, konuşan kabus.

Bilmem gerekirdi.

Griffiths'in başına iyi şeyler gelmez.

Sanki gözümde canlandırmışım gibi, Nate'in kamyoneti ufukta belirdi ve gümbürdeyerek tarlaya girdi. Anny otladığı yerden ters ters baktı ve keskin bir of çekti.

"Oldukça uzaktasın," diye bağırarak dışarı fırladı ve kapıyı çarptı.

Anny homurdanarak cevap verdi, ben de cevap vermek zorunda kalmadım.

Nate yumuşak toprağı çiğneyerek ilerledi. Her adımında arkasında çukurlar bırakıyordu.

Anny onun varlığına sinirlendi. Adam rahat edemeyeceği kadar yaklaştığında, Anny onu tersledi.

Bu bir sürpriz değildi. Eğer insan Brooke ya da ben değilsek, saldırıya geçerdi.

"Tanrım, lanet olsun-" Sıçrayarak uzaklaştı, atıma gözlerini dikti ve onu bir kenara bırakıp yürümeye devam etti. "O bir

"Ona Anarşi adını vermeden önce bir pislik miydiniz yoksa kişiliği ismine uygun olarak mı gelişti?"

Homurdandım. "Hep böyleydin. Burada ne yapıyorsun?"

Nate yıllar önce ordudan emekli olmuş ve eşi Becks ile birlikte seyahat ederek onun kariyerini desteklemişti.

Nate'le hiçbir zaman yakın olmadık ama çiftlikte çalışmadığı için iş hakkında konuştuğum tek kişiydi. İlişkimizin boyutu buydu.

Christian teknik olarak benim patronumdu, bu da onu şikayetlerimin dışında bırakıyordu. Ray rodeo turunda, onu arardım. Ama o

Bugünlerde tabağında yeterince şey var. Bir de benim eklememe ihtiyacı yoktu.

Nate kıkırdayarak Henley'sinin kollarını ön kollarına doğru itti, derin yara dokusu ortaya çıktı ve kamyonetinin kasasından bir çift iş eldiveni aldı. "Etrafa sordum. Burada çitleri tamir ettiğini duydum. Dün gece hakkında konuşmak ister misin?"

"Pek sayılmaz."

"Çok kötü." Bir bobin tel aldı ve bir sonraki bölüme başladı. "Buraya kadar arabayla geldim."

Pense ile iki ucunu sıkıştırıp keskin bir şekilde bükerken dişlerimi sıktım. "Zaten Chris tarafından azarlandım."

"Kim o?" Nate yorumu geçirirerek, "Kim o?" dedi.

Lennon'ın başının tuğla duvara çarptığı anın görüntüleri gözümün önünde dans etti. Onun kavgasının çok daha tatlı. Bana sarılışı, boşalırken kıvrılışı.

"Eski sevgilin mi?" Ben bir şey söylemeyince Nate tahmin etti.

İnsanın eski sevgilisi olması için biriyle çıkması gerekir. Çiftlik her zaman benim aşkım olmuştu.

Nate durakladı ve çit direğine yaslandı. "Carson. Bana karşı dürüst ol."

Bu ses tonunu kullanmasından nefret ederdim. Babamız gibi konuşuyordu.

Nate ile aramızda on altı yıl vardı. O West Point'e gittiğinde ben iki yaşına yeni girmiştım.

Sanırım aramızdaki yaş farkından kaynaklanıyordu ama Nate ve ben hiçbir zaman kardeş gibi hissetmedik.

On yedi yaşımıdayken ailem beni okuldan erken aldı, oturttu ve denizaşırı bir saldırıda yaralandığını söyledi.

İkisi de ağlıyordu. Christian kim bilir kiminle telefonda konuşuyor, durumu idare ediyordu. Ray ise Colorado'dan ailesiyle birlikte olmak için geldi. Gretchen,

rahmetli baldızım, sonunda Nate'in ilk karısı Vanessa'yı sakinleştirmişti.

Kanepede oturuyordum ve hiçbir şey hissetmiyordum.

Elbette üzgündüm. Her normal insan gibi endişeliydim. Ama sevdiğim biri için herkesin hissettiği o iç burkan acıyı hissetmiyordum.

Nate ara sıra doğum günlerinde ya da Ordu izin verdiğinde mezun olacaktı. Ben yapmadım. yanında olmadığı için onu suçlamamayı seçtim. Ama aynı zamanda, yılda bir kez aile toplantılarında gördüğümüz rastgele akrabalarımıza duyduğum sevgiyi ona duyduğum için kendimi kötü hissetmemeyi seçtim.

Çiftliğe geri döndüğü yıllar boyunca daha fazla çaba sarf etmişti ama kaybedilen zaman bir daha doldurulamayacak bir uçurumdu.

Nate ve ben havadan sudan konuşurduk. Yeni işe aldığım adamların karıştığı saçma sapan işlerden şikayet ederdim. O da bana Becks'le birlikte gittikleri yerleri anlatırdı. Ve hepsi bu kadar.

Eski sevgililerim olup olmadığını bilmemesinin bir nedeni vardı.

Ona hiç söylemedim. Söyleme ihtiyacı hissetmedim. Bu bir insanın bir yabancıya söyleyeceği türden bir şey değildi.

Telin alt şeridini tutturmak için diz çöktüğümde dizlerim şarkı söyledi. "Kim olduğu önemli değil."

Kıkırdadı. "Kesinlikle öyle görünmüyordu Sadece odaya girerek bile seni kızdırdı. Cass'e güvenlik kayıtlarının onda olup olmadığını sormam gerek. Bu iyi bir şey. eğlence."

Neredeyse ağzımdan "o hiç kimse" lafının çıkmasına izin verecektim ama bu kirli bir yalan olurdu. Daha önce hiç tanımadığım biriydi. düşünmeyi bıraktım.

"Kim olduğunu bilmiyordum. Onunla bir barda tanıştım."

"Ve ikinizin de aynı çiftlikte çalıştığınız gerçeği sohbette gündeme gelmedi mi?"

"Tam olarak hayat hikayelerini değiş tokuş etmedik."

Eğer ikinci içkiyi içebilseydik içebilirdim. "Yani, o barda tanıştığın bir kız. Aman ne önemli. O da Lastiklerini falan mı kesecektin? Çünkü aklıma gelen tek şey bu-"

"O sana gelecek."

Durakladı. "Onunla takıldın mı?"

Kalabalık bir barın koridor duvarına karşı onu becerdiğimin ayrıntılarını anlatmayacağım için sadece homurdandım.

Nate çit direğine yaslandı. "Burada bir sorun göremiyorum. Yani, biraz hareket var. Öyle değil. Buralarda işyeri romantizmi yasaktır."

Evet, kardeşlerim ve eşleri bunun kanıtıydı. "Romantik değil. İlgiilenmiyorum. Onunla değil."

"Bu çok fazla değil. Kaçınılmaz son gerçekleştiğinde üç porsiyon karga yemeye hazır olduğuna emin misin?"

Ona öyle bir bakış attım ki teslim olmak için ellerini kaldırdı.

"Benden duymuş olun," dedi Nate sırtarak. "Aşk ve nefret arasında ince bir çizgi vardır."

"O ince çizgi benim son sinirim. Ve sen, Christian ve tüm o lanet loca onun üzerinde dans ediyorsunuz. Dün geceki yemeğin güvenlik kamerası görüntülerini izlemek ister misin? Biz

Arazimizde lanet olası bir otel ve restoran olmasaydı güvenlik kameralarına gerek kalmazdı.

O lanet yeniden canlandırma projesi başlayana kadar buralarda yarım yamalak şeyler olmaya başlamadı."

"Hey," dedi uyarı tonuyla. "Cassandra bunun üzerinde çok çalıştı."

"Olmadığını hiç söylemedim."

Nate durakladı. "Brooke'un başladığı yaz gerçekleşen hırsızlık olayı hakkında kimseyle konuştun mu?

Ray için çalışırken? Kulübe neredeyse yerle bir olduğunda?"

Alay ettim. "Ne yazık olurdu."

Alaycılığım karşı kılını bile kıpırdatmadı. "Neredeyse vuruluyordun."

Ordudayken yeni askerlerle konuşurken kullandığı ses tonunun bu olduğunu hayal ettim. Ama ben yeni değildim ve onun emri altında değildim.

Çenemi sıktım ama beni etkilediğini biliyordu. Gözlerimi ellerimden ayırmadım.

"Güven bana," dedi ellerini kalçalarına dayayarak, böylece kollarındaki savaş yaralarını görebiliyordum. "Bunun kafanı nasıl karıştırabileceğini biliyorum."

"Ama ben yapmadım," diye tersledim. "Ve bu da demek istediğimi kanıtlıyor."

Bu saçmalığa burada ihtiyacımız yok. Beladan başka bir şey değil."

"Yeniden canlandırma gelişmeleri olmasaydı, işsiz kalırdınız."

Bu biraz acıttı ama belli etmedim. "Kimse çiftliğin batacağından emin olamaz. İyi gidiyorduk."

"Rakamlar yalan söylemiyor. Kayıtları kendim gördüm. Bir sonraki kuraklığa kadar iyiydik. Bir sonraki hastalık salgınına kadar. Bir sonraki pazar değişimi ya da ahır ihtiyacı olana kadar."

ya da ekipman parçası kırıldı." Eldivenlerini dişleriyle çıkardı. "Bunu kabul ettin, bu yüzden üstesinden gelmelisin. Kulübe, restoran ve her şey. Bu burada kalmak için. Ne kadar çabuk gemiye binerseniz, o kadar çabuk her zaman bu kadar mutsuz olmayacaksınız."

"Gidebilirsin," diye tersledim. "Zaten maaş bordrosunda değilsin."

Nate'in tavrı değişti. "Maaş bordrosunda olmayabilirim ama ben de burada yaşıyorum. Karım ve çocuğum burada yaşıyor. Yani evet, tıpkı sizin gibi benim de menfaatim var."

Penseyi çit direğine doğru fırlattım. Tahtaya sıkıcı, tatmin edici olmayan bir takırtıyla vurdular. "Bu lanet çiftlikteki herkes lanet olası bir satılmış."

"Ve bir pislik olmanın seni tek gerçek Griffith yaptığını mı düşünüyorsun?" diye sordu iğneleyici bir kahkaha atarak. "Evrimleş ya da öl."

Bu her zaman böyleydi, sen doğmadan önce bile böyleydi."

Malzemelerimi topladım ve Anny'yi çağırdım. "Burası evimizi mahveden insanlarla iyi geçinmemi söylediğin yer mi?
toprak?"

Nate eşyalarını kamyonetinin kasasına attı ve bagaj kapağını çarptı. "Kendini ayağından vurma başkasının tetiğini çekmeye çalışıyorsun. Bazen sen Bırak gitsin. O bir iş yapmak için burada, sen de öyle. Aranızda yüzlerce dönüm arazi var. Bence bu yeterli bir alan."

Değildi. Çünkü Lennon Maddox çiftliğimde olduğu sürece kafamın içindeydi.

Ve bundan nefret ettim.

LENNON

"C hef, aile yemek için övgülerini sunmak istiyor," dedi Jessica mutfağa dalıp bir fincan kahve alırken.

Su.

Cidden, Griffith ailesinin nesi vardı? Restoranda çok sık birlikte yemek yiyorlardı. Bir avuç dolusu insan neredeyse her gün yemeğe geliyordu ve bu sadece evli çiftler değildi. Erkek kardeşler baldızlarıyla birlikte yiyordu. Bazen Bayan Griffith gelinleriyle birlikte olurdu. Bazen de Bay ve Bayan Griffith torunlarıyla birlikte olurdu.

Griffith Kardeşler Çiftliği'ndeki Mutfak'ta bir hafta çalıştıktan sonra dört şeye güvenebilirdim: ölüm, vergiler, Griffith'lerin iltifatlarını göndermesi ve CJ'in kaçması. ne pahasına olursa olsun.

Fuar sırasından kafamı kaldırdım. "Yukarı çıkmak zorunda mıyım?"

Bana acıyan bir bakış attı. "Özür dilerim. Şef DeRossi bana onlarla iyi geçinmen için söz verdirdi. Sola."

Evet, tüm Griffith ailesinin önünde CJ'e karşı kendimi kaybettiğim için beni acımasızca azarladıktan sonra.

Ona neden kedi köpek gibi birbirimize girdiğimizi söyleyemezdim. Sadece uyarıyı kabul etmek ve nefreti bastırmak zorundaydım.

Nefesimin altında inledim. "Julian, ben dönene kadar fuarı koru."

Bugün ızgaranın başında olan Julian, tabakların çıkışını denetlemek için oraya geçti. Tanrı'ya şükür öğle yemeği servisi neredeyse bitmişti, bu da her iki istasyonu da yönetebileceği anlamına geliyordu.

"Elbette, Len," dedi. Ben her şeyin yerli yerinde olduğundan emin olurken, gezinen gözleri beni bir aşağı bir yukarı süzdü.

Bugün vardiyada olan Zach gözlerini kaldırdı ve aramıza baktı.

"O Şef Maddox," dedim Julian'ı düzelterek, önlüğümü çıkarıp zihnimde mesai bitimine kadar olan dakikaları sayarken.

Hafta başında servis yavaştı, bu nedenle sınırlı bir menüyle çalıştık. Misafirlerin çoğu Pazar günü ayrılıp hayatlarına geri döndüler. Hafta sonu tatilcilerinin yeni dalgası Perşembe ya da Cuma gününe kadar ortaya çıkmayacaktı.

Griffith ailesinin özel masasına koştum ve günümü yavaşlatmaktan başka bir işe yaramayacak iyi niyetli nezaket gösterilerine karşı kendimi hazırladım.

Cassandra bugün Bay Griffith ile yemek yiyordu. Gümüş rengi saçları çatıda dans eden esintide hışırdıyordu.

Aralarında boş bir sandalye, üzerinde de büyük ölçüde bitmiş bir tabak duruyordu. Muhtemelen Bayan Griffith.

"Bugün her şey nasıldı?" Masaya yaklaşırken, kendime olan güvenimin örtüsünü takınarak sordum.

Şef DeRossi'yi bu soruyu sorarken milyonlarca kez izlemiştim. Herkesi rahatlatır ve sohbeti başlatırdı ama konuyu da uzatmazdı.

Cassandra dudaklarını silerken, "Mükemmel," dedi. "Aşağıda işler nasıl?"

"Sorunsuz alışıyor."

"Bunu duyduğuma sevindim. şef DeRossi harika bir ekip oluşturmuş."

"Katılıyorum," dedim ve Silas Griffith'e döndüm. "ğle yemeğiniz nasıldı Bay Griffith?"

"Muhteşem, şef Maddox. Gerçek bir yeteneğin var, tatlım."

Bana tatlım denmesi içimi biraz burktu ama bunu bastırdım. Ensemdeki tüyler masanın üzerinde kötü bir alamet gibi bir gölge büyürken diken diken oldu. Konuşmadan önce o olduğunu biliyordum.

"Aşçılar iki kat garsonluk yaptığına göre işler pek iyi gitmiyor olmalı," diye kestirip attı CJ, hâlâ arkamda geziniyordu.

Cassandra gözlerini devirdi. "Pislik gibi davranmayı bırak."

Ona sert bir karşılık vererek tokat atma isteğimi bastırdım ve bunun yerine çalışanlara özgü terbiyemi takındım. "Umarım yemeğinizi beğenmişsinizdir, Bay Griffith," diye tısladım dişlerini sıkarak.

Kollarını kavuşturdu ve arkama geçerek omurgamın elektriklenmesine neden oldu. Yüzündeki o aptal sırtışı neredeyse görebiliyordum. "Bunu söylemek sana acı verdi, değil mi?"

Kolonyası bana acı veriyordu. O gece bardan çıktıktan sonra tenimde kokladığım şey buydu. Koku güçlü bir hafıza kasasıydı.

Dudaklarımı bzdm ve Cassandra ile CJ'in babasına hitap ettim. "İzin verirsiniz aşağıya inmem gerekiyor. Siz ikiniz günün geri kalanının tadını çıkarın."

Döndüğümde bir el belimde gezindi ve Huysuz kovboy tavrının duvarıyla yüzleşti. "Peki ya ben?" diye drtkledi. "Gnmn tadını çıkarmamı istemiyor musun?"

Sözlerimin aramızda kalması için çenemi kaldırdığımda ağzımın kenarından yavaş bir gülümseme kıvrıldı. "Geçen gece başımı belaya soktuğun için hak ettiğin günü yaşayabilirsin."

Sessizce kıkırdadı. Ses karanlık ve umut vericiydi. "Ne

derler? Sıcağa dayanamıyorsan, dışarı çık.
mutfak?"

"Mutfağıma adımını atarsan, menüye girersin. Bıçaklarla aram iyidir kovboy."

Gözlerini bana doğru çevirdi. "Sanırım binanın üzerinde kimin adının yazdığını unutuyorsun. O ismin burada bir anlamı var ve asla sahip olamayacağın bir isim."

"Sanki ben istiyormuşum gibi."

"Git kendini becer," diye tısladı.

"Ben de sana aynısını söyledim, ama kafanın kıcığında oluşuna bakılırsa, kendini becermek için zaten iyi bir iş çıkarmışsın gibi görünüyor."

Cassandra homurdandı ve ben de tıslayarak attığımız yumrukların hiç de gizli olmadığını fark ettim.

"Yolumdan çekil kovboy," diye kestirip attım yanından geçerken. Ellerimiz bir anlığına birbirine değdi. Aramızda kıvılcımlar dans ederken nefesimin altından küfrettim. Öğleden sonra ışığı.

BİR NUMARALI KURAL: Suç işlemek bir grup projesi değildir. Bu boku kendiniz yapın ve diğer herkesi bunun dışında bırakın.

İki Numaralı Kural: Kavga başlatmayın. Bitir onları. Kural Üç: Bir dolandırıcıyı kandırmaya çalışma.

"Üzgünüm, tatlım. Sicilin ve kredi geçmişin olmadığı için sana kira vermek politikamıza aykırı."

Dişlerimi sıktım ve yalvaran bir gülümseme takındım. "İşverenimden ve eski oda arkadaşlarımdan referanslarım var. Kiramı her zaman zamanında öderim, temizim ve çok ama çok sessizimdir. Çok çalışıyorum, bu yüzden sorun çıkarmak için evde değilim. Evcil hayvanım yok ve sigara içmiyorum. Buraya bir iş için taşındım ve bu daireye ihtiyacım var."

Genelde yalvaran biri değildim ama seçeneklerim tükeniyordu.

Tesisteki masanın karşısındaki yaşlı bayan
Yönetim ofisi içini çekti ve bilgisayarına dönerek birkaç
sayfayı karıştırdı.

Dövmelerimi saklayan uzun kolları gergin bir şekilde
çekiştirirken vücudumda boncuk boncuk terler oluştu.
Dövmelerimi saklayan
burun piercingi taktım, yüzümü biraz makyajla aydınlattım
ve saçlarımı çoğunlukla tek renk olacak şekilde arkaya
topladım.

Kadın geri döndü ve bana üzgün bir şekilde başını
salladı. "Kusura bakmayın. Eğer sadece kredi için olsaydı,
size bir şans verirdim. Ama şiddet içeren bir suç
görmezden gelemem."

"Eski şartlı tahliye memurumdan gelen bir mektup
var."

"Özür dilerim, sevgilim."

Kuyruğumu bacaklarımın arasına sıkıştırarak kiralama
ofisinden ayrıldım ve arabama doğru yola koyuldum.
Öğleden sonra güneşi yakıcıydı, hatta
Şükran Günü'nden bir hafta geçmiş olmasına rağmen. Yine
de Teksas'taki Aralık ayı New York'taki Aralık ayından çok
farklıydı.

Ben, kendi adıma, şikayetçi değildim.

Bir buçuk saat içinde kiralama şirketinden gelen üç ret
cevabı, acıma partisi yapmama neden oldu. Ne yapacağımı
bulmam gerekiyordu.
hızlı bir şey.

Bir metre boyundaki biri iki kapılı bir sedanın arka
koltuğunda kıvrılıp uyumak için yaratılmamıştır.

Hallmark filmleri yalan söylüyordu. Küçük kasabalar berbattı.

En iyi seçenekler olmasa bile şehirde her zaman
kiralayacak bir yer ya da yatacak bir kanep
bulabilmişim.

Kiralamayı reddetmeleri canımı yaktı. Belki de taşradaki bir telefon
ağacına ihbarda bulunmuştum.

Başvurumu görmezden gelmek için 50 mil.

Parlak kızıl saçlar beni olduğum yerde durdurdu.
aceleyle arabama döndüm. Renk tesadüf olamayacak kadar
belirgindi. Kadın çok çarpıcı bir şekilde tanıdıktı. Döndü ve

keskin gözleri benimkilerle buluştu. Onu tam olarak
çıkaramadım,

Ama ağır bir deja vu duygusu aramızdaki mesafeyi örtüyordu.

Bir kafeye daldım, tuvalete koştum ve kapıyı arkamdan kilitledim.

çoklu durak durumu.

Korku dolu bir genç kız olduğumdan beri beynime yerleşmiş olan o uğursuz sesi hâlâ duyabiliyordum.

Bir daha asla görmek istemediğim bazı tanıdıklarım vardı.

Elli tane Mississippi saydım, sonra kapının kilidini açtım ve biraz araladım. Lobide kızıl saçlı bir kadın ve yanında bir mini-me vardı ama bu kaldırımdaki kadın değildi.

Belki de halüsinasyon görmüştüm.

Bunun için alışılmadık sonbahar sıcağını ve yaşayacak bir yer bulma stresini suçladım.

Tuvaletlerle lobi koridoru arasındaki duvarda bir ilan panosu asılıydı. Sürünerek dışarı çıktım ve bir süre inceledim, kiralık ev ve oda arkadaşı taleplerinin ilan edildiği birkaç broşür aldım.

"Lennon?"

Bir kadın sesiyle sıçradım. Kızıl saçlı kadın yanıma gelmişti ve bana gülümsüyordu.

"Kimin sorduğuna göre değişir," diye geçiştirdim.

Güldü. "Ben Rebecca Griffith. Genelde Becks olarak tanınırım. Nate'in eşiyim. Resmi olarak tanıştığımızı sanmıyorum ama büyük açılışa ben de vardım."

Griffith.

Doğru ya. Onu restoranda birkaç kez görmüştüm ama resmi olarak hiç isim değiştirmemiştik.

İşte o zaman lobide bir sürü Griffith kadını olduğunu fark ettim.

Cassandra köşede oturmuş, asil bir tavırla tebaasına bakıyordu. Bayan Griffith pencerenin önündeki bankta oturuyordu, Becks'in kızı da bir yanında oturuyordu. diğerinde iki yaşında bir çocuk. Brooke, at programı

Oryantasyon sırasında tanıştığım direktörün bebek karnının üstünde büyük bir çörek vardı.

Becks sıcak bir şekilde gülümsedi. "Bize katılmalısın."

Kahve içmeye vaktim yoktu ve o günkü profesyonellik sınıırına dayanmıştım. Çıglık atmak, ağlamak ve hayatın ne kadar adaletsiz olduğuna dair lanet bir acıma partisi vermek istedim. Ama ben bunun için de zamanım yoktu.

"Eve gitmeliyim. Uzun bir gün oldu."

"Yabancı gibi davranma, tamam mı?" Becks dedi ki.

"Çiftlik için çalışıyorsun. Bu seni aileden biri yapar."

İstediğim son şey, onun ahmak kayınbiraderiyle "temelde aile" olmaktı.

"Sizinle tanıştığımı memnun oldum," diyerek müsaade isteyip arabama doğru koştum.

"Ev", ülke çapında bir üyelik karşılığında ayda yirmi dolar ödediğim yirmi dört saatlik spor salonunun otoparkının bir köşesiydi.

Elimden geldiğince nakit kullanmaya çalıştım ama bazı şeyler kaçınılmazdı. Her şeyden elimi eteğimi çekmiş değildim ama temkinliydim. Yirmi dolar, istediğim zaman duşlara, WiFi'a ve soyunma odasına erişebileceğim anlamına geldiğinde fena değildi.

Bir kez olsun New York'ta kış olmadığı için şükrettim. Parmaklarımı çapraz yaptım ve bulacağımı umdum Soğuk Teksas'a ulaşmadan önce kalıcı bir şey.

Pencerelerimi karartmak için perdeleri indirdim ve kendimi içeriye kilitlediğimden emin oldum.

Spor çantamdan bir makyaj mendili aldım ve düzgün görünmek için sürdüğüm saçma sapan pembe tonlu gözlüğü temizledim.

Hava karardığında içeri girer, soyunma odasında telefonum şarj olurken koşu bandında yavaşça bir mil yürür, sonra da kiralamak için bulduğum broşürlerdeki numaraları arardım.

Kahve dükkanı.

Arka koltuğa süründüm, uyku tulumumun içine girdim ve elimden geldiğince uzandım. Sonsuz vardiyalarım Restorandaki ayaklar sırtıma vurmuştu. Kalçama batan emniyet kemeri yuvası da yardımcı olmadı.

O gece barda giydiğim gömlek başımın yanında toplanmıştı. Küçük hindistan cevizi, tarçın ve sedir ağacının topraksı notaları beni transa geçirdi. İçimde kaynayan nefret CJ Griffith'in tavrı, kokusu stresimi azalttıkça hafif bir kaynamaya dönüştü.

CARSON JAMES

"S vurucu senindir, yeni çocuk," dedi Jackson, başımın belası eski yeni çocuk, gerçek yeni çocuğa, Brady.

Mutfak masasının üzerinde toplu işlerden arta kalanları itip kaktığım yerden başımı kaldırıp baktım köfte ve patates püresi. İştahımın geri kalanı alt kattaki ortak banyodan yayılan pis koku karşısında yok oldu.

Tabağımı aldım, kırıntıları çöpe attım ve çoğunlukla dolu olan bulaşık makinesine yerleştirdim.

"Bu hafta bulaşık görevinde kim var?" Eve sordum.

Sığırlarla geçen uzun bir günün ardından dinlenmeye çekilen etrafa saçılmış bedenlerden mırıltılar yükseliyordu.

"Yeni adam," dedi Cody. "Geçen hafta aldım."

"Ona bulaşık makinesini çalıştırmasını ve lavaboyu silmesini söyle. Karıncaların içeri girmesini istemiyorum."

"Elbette, Patron Adam," dedi Jackson.

Bana patron denmesinden nefret ederdim, ama eğer bu ona benim yetkili olduğumu hatırlatıyorsa, bunu görmezden gelirdim.

Televizyondaki sinir bozucu bir programın sesi çok yüksekti. Sesler rahatsız ediciydi. Yukarı çıksam bile

Odama girip kapıyı kapattığımda ses devam ederdi.

"Dışarı mı çıkıyorsun?" Jackson yamalı sakallı yüzünü kanepenin kenarına doğru eğerek sordu. "Yarın gece çalışacağını sanıyordum."

Ayaklarımı botlarımın içine sokup kapıya yönelirken "Sadece yürüyüşe çıkıyorum," diye mırıldandım.

Şu anki güzel evimiz olmadan önce bile ranzada yaşamayı severdim.

Çiftlik çalışanlarının kulübelerde yaşadıkları zamanlar - Cassandra ve Christian'ın süslü püslü kiralık evlere dönüştürdükleri köhne kulübeler- izci grubunda olmak gibiydi.

Hepimiz yeni yatakhaneye taşındığımızda, kardeşlik evi gibiydi. Çok çalış, daha çok oyn.

Ama artık çocuk değildim. Görmekten hoşlanmıyordum. Her yatay yüzeyde terk edilmiş bira kutuları ve şişeleri vardı. Işıkları açık bırakanlara bağıırırdım. Televizyonun sesi on ikinin üzerindeyse, kısımları gerektiğini bilirlerdi. Termostata demir yumrukla hükmediyordum. Angarya çizelgesi bir öneri değildi. Bir emirdi.

Sürüde çalışanlardan sadece biriyken çiftlik elçilerinin dostluğunu severdim ve insanlara kendilerini toparlamalarını söyleyen Christian'dı.

Artık herkesi hizada tutmak zorunda olan bendim. Christian'ın neden babamızın yerine ustabaşı olmayı kabul ettiğini anlayabiliyordum.

Gece havası serin ve berraktı. Siyah gökyüzüne baktım, genellikle zihnimi sakinleştirmek için takip ettiğim takımyıldızlarını aradım ama yıldızları göremedim.

Kulübenin ve restoranın parlak ışıkları hepsini gizliyordu.

Siktir et onu. Hepsini siktir et.

Bu arazide işi olmayan insanları taşıyan bir araba kulübeye doğru hızla ilerlerken farlar parladı. Yarı yarıya yola atlayıp arabadakileri korkutmak istiyordum.

bok gibi. Hız sınırı tabelalarımızın olmasının bir sebebi vardı.

Ya yeğenlerimden biri ya da yeğenim yürüyüşe çıkmış olsaydı? Artık özgürce dolaşmak onlar için güvenli değildi.

Duman burnumu gıdıkladı. Bu koku genellikle alarm sebebiydi. Bir çiftlikte duman genellikle kötü bir şeydi. Orman yangınları bir neslin mirasını bir günde yok edebilir.

Ama bu duman bir uyarı değildi. Havada yavaş pişen sığır etinin ve kuru bir ovmanın kokusu vardı. Daha yeni yemek yemiş olmama rağmen ağzımı sulandırdı.

Yıldızlar yerine dumanı takip ettim, ceza için obur olduğumu biliyordum.

Eğer annem göğüs etini tütürmeye başladıysa, bir gün bile hazır olamazdı. Ve eğer hala dışarıda ateşle ilgileniyorsa, onun aklından bir parça alacaktım.

Büyük açılış sırasında restoranda Lennon'la yaptığım küçük hesaplaşmadan sonra beni rahat bırakmamıştı.

Ama kendimi savunmam gerekirse, en başından beri orada olmak istemiyordum ve bunun bilinmesine izin verdim.

Duman dalları beni, kendimi bildim bileli ailemin evim dediği çiftlik evinden uzaklaştırdı. Daha da sinir bozucu olanı beni restorana doğru.

Birisi tütürücünün yanında durup ateş kutusunu karıştırırken közlerin parıltısını gördüm.

Bu kişi annem olamayacak kadar uzun boyluydu ama etrafta dans eden gölgeler tanımlanabilecek diğer özellikleri gizliyordu.

Kesinlikle Christian değildi. Cassandra yemek yapardı ama dışarıda yemek yapacak biri değildi. Eğer Brooke olsaydı.

çiftlik çoktan alevler içinde kalırdı.

Botumun altında bir dal kırıldı ve donakaldım.

Siyah ve beyaz saçlar ateş ışığında Hades'ten yükselen dallar gibi parlıyordu.

Yumuşak yüz hatları sertleşti. "Ne yapıyorsun sen?" Lennon ateş çubuğunu bir kılıç gibi kullanarak tersledi.

"Kendine zarar vermeden önce onu yere bırak, serseri," diye kibirli bir alaycılıkla kestim.

O yapmadı.

"Tanrım," diye mırıldandım sopanın sapını tutup elinden çekerken. "Ailen sana makasla koşmamayı ya da insanlara bıçak doğrultmamayı öğretmedi mi? Bu burada da geçerli."

"Aslında yapmadılar," dedi beni dirsekleyerek yolumdan çekerken ve elimdeki maşayı kapıp yerine koyarken ateş kutusunun yanında.

Restoranın dış ışıklarından biri bizi loş bir parıltıyla yıkarken durdum ve etrafıma bakındım.

Sigaranın yanında bir çim sandalye duruyordu. Bir yastığı vardı. ve battaniye, ciltsiz bir kitap, eti kontrol etmek için termometreler ve dev bir yalıtımlı seyahat kupası.

"Farkında mısın bilmem ama, burada koca bir kış var. Otel şimdi burada. Hayvanlarla birlikte dışarıda uyumaya gerek yok."

Lennon gözlerini devirdi. Bara geri döndüğünde şakalaşma ve takılmanın bir işaretiydi. Ama her şeyin dostane doğası çoktan yok olmuştu.

Yumruklarını sıktı ama yanlarında sabit tuttu. "Kaybol."

Kıkırdadım, önünde durmak için hareket ederken kollarımı kavuşturdum. "Bana gerçekten vurmak istiyorsun, değil mi?"

"Evet," dedi çenesini kaldırarak. "Ama o güzel yüzünü bozarsam işimi kaybederim."

"Ve seni bir daha göremeyecek olmak ne kadar üzücü olurdu." I restorana baktı. "Bir kişi gitti, yetmiş kişi kaldı."

Yaklaştı. Parfümünün kokusuyla karışan duman bana Ölüm Meleği'ni düşündürdü. Çok güzel, sarhoş edici ve ölümcül.

"Bar bir hataydı ama oldu işte. Benimle sorununun ne olduğunu bilmiyorum. Beni rahat bırakırsan, bir sorunumuz olmaz. Beni kovdurmaya çalışmaya devam edersen, cehenneme kadar yolun var."

Bu sefer daha da yaklaştım ve onun kürklü botlarını benimkilerin çelik parmaklarına çarptım. "Bu doğru mu?" Sırıttım. "Çünkü işine gitmek için geçtiğin kapının üzerinde benim soyadım yazıyor. Sanırım burada kaybedecek bir şeyi olan tek kişi sensin."

Daha da yaklaştı. "Uzaklaş, kovboy."

Bakışlarım üzerindeki dar egzersiz ceketine takıldı. Göğüslerinin tüm günahkâr kıvrımlarını sarıyordu. Yol Fermuar, göğüs dekoltesinin tadını çıkarabileceğim kadar aşağıdaydı. O göğüslerin nasıl görüldüğünü ve nasıl hissettirdiğini hatırlamak zihnime kazınmıştı.

"Çekip gitmemi istediğine emin misin?" Mırıldandım.

Gözleri ağırlaşmıştı. "Her şeyden çok."

Dört erkek çocuktan biri olarak büyürken, aynı DNA'yı paylaşmamıza rağmen ne kadar farklı olduğumuzu görmeyi ilginç buldum.

ve aynı ebeveynlere sahipti.

Nate bize ateşle oynamamamızı söyleyen bir tipti.

Birisi kaçınılmaz olarak bunu yaptığında krizi yönetecek kişi Christian'dı.

Ray heyecan olsun diye kıvılcımları dürtüyordu.

Alevlere dokunan, yanan ve sonra her zaman ikinci kez geri dönen bendim.

Uzun siyah saçlarından bir tutamı parmağıma doladım ve başımı yana eğerken onu kendime bağladım. "O zaman neden yaklaştın?"

Göğüs uçlarını delen parmaklıkların dış hatları, giydiği tayt ceketini noktalıyordu. Bu sinir bozucu bir alaydı.

"Uzaklaş, Lennon."

"Bırak gideyim."

İkimiz de kımıldamadık.

"Bir barda hızlı bir sevişmeydi," diye nefes nefese kaldı.

"Geceyi birlikte geçirmedi bile. İkimiz de yetişkiniz. Geçmiş geçmişte bırakabiliriz."

Göğsümün derinliklerinden bir hırıltı yükseldi. "Benim arazimdeyken, bütün gece sigara içen birine bakıcılık yaparken olmaz."

Nefesi kesildi.

Uyuyamazdım. Onu burada, bütün gece tek başıma, sıcaklıkları ve eti izlerken ve ateş kutusuna daha fazla odun yüklerken düşünürsem olmaz.

"CJ-"

O lanet saç telini daha sıkı tuttum, Bir tarafa ya da diğerine hareket etmeye cesaret ediyordu. Keskin gözleri benimkilere kilitlenmişti. Yumruğu hâlâ yan tarafındaydı, parmak eklemleri çaresizce sıkıyordu.

"Birileri biraz gergin," diye mırıldandım göğsümü onunkine bastırırken, ellerim olmadan o delikli noktalarla alay ettim.

Keskin bir nefes çekti.

"Devam et, boksör," diye takıldım, dudaklarımız birbirine değene kadar ağzımı onunkine yaklaştırdım. "İyi bir vuruş yapmana izin vereceğim."

"Eğer sallarsam, alçaktan sallarım."

Ağzına karşı kıkırdadım. "Hâlâ sikimi mi düşünüyorsun? Oldukça iyiydi, değil mi?"

Lennon'ın yüz hatları ölümcül bir hal alırken sinirli bir hırıltı çıkardı.

"Ya da belki-" Başparmağımı bir meme ucunun üzerinde gezdirdim "-bu gerginliği başka bir şekilde atmalısın."

Nefes nefese kaldı ve güzel gözleri dalgalanarak kapandı.

Dokunuşumla meme uçlarının titrediğini hissedince memnun bir kıkırdama çıkardım. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Ceketinin üzerinden onunla oynarken Lennon ellerimde eridi, rüyalarımın giren kadife vücudu hissetmek için asla ceketin altına dalmadım.

"Benim için ıslakken tayt giymek rahat olamaz," diye mırıldandım.

Dişlerini birbirine geçirdi. "Islak olduğumu kim söyledi?"

"Barda benden kazandığın yetmiş beşliğe bahse girerim ki ıslaksın. Haklı olduğumu kabul edecek misin yoksa o taytları bırakıp kontrol etmeme izin verecek misin?"

Ay ışığında yanakları kızardı. "Peki." "Haklı olduğumu kabul edecek misin?" "Asla."

Saçlarını bıraktım ve taytının dışından amını avuçladım, zaten ne kadar nemli olduklarını hissettim. "Ya külot giymiyorsun ya da külotunu değiştirmen gerekecek."

Taytının üzerinden yarığını okşarken Lennon inledi.

"İyi bir kız ol, adımı söyle ve elime gelmen için bana yalvar."

Dişleri kulak mememe battı. "Asla."

Acının keskinliği aynı anda hem ayıltıcı hem de tahrik ediciydi. "Önünde uzun bir gece var Len. On sekiz saatini burada, bastırılmış bir şekilde geçirmek istediğine emin misin?"

Aramıza girip bizi sıkarak misilleme yaptı. granit horozumun ana hatları. "Ben de senin için aynısını söyleyebilirim kovboy. Sanki tek heyecanlanan benmişim gibi davranma."

O sikimi kavrarken ben homurdandım. "Kirli oynuyorsun."

"Bir dolandırıcıyı kandırmaya çalışma, kovboy. Bir kızın yemek yemesi lazım."

Meme ucunu çimdikledim. "Beni test etme. Seni dizlerinin üzerine çöktürür ve sikimde boğulmanı sağlarım."

"Isırırım," diye nefes nefese kaldı.

Ağırlaşan nefeslerimiz gece havasında kalan tek sestti.

"Sadece büyük bir oyundan bahsediyorsun." Ceketinin fermuarını indirdim ve elimi ağır göğsünün etrafına kaydırdım.

Ben piercingiyle oynarken Lennon inliyordu; onu tahrik ediyor ama arzuladığı şeyi asla tam olarak vermiyordu. Ben amının dışını ovarken kalçaları elimin etrafında sıkılaştı.

"Tek yapman gereken kibarca sormak ve gelmene izin vereceğim," diye hatırlattım ona. "Bu bizim küçük sırrımız olacak."

Başı geriye doğru eğildi ve gökyüzüne anlaşılmaz yakarışlar fısıldarken boğazını açığa çıkardı.

"Bu taytları sıırıslıklam edıyorsun ve ben teninde bile değilim."

"Siktir git," diye inledi çaresizlik içinde.

"Adımı söyle, Lennon."

Başını salladı ve ben de memesini bıraktım. Mükemmel dudaklarından sıkıntılı bir inilti döküldü.

Ağızımın kenarında muzaffer bir gülmsemi kıvrıldı, çünkü onu tam istediğim yere getirmiştim.

"Biliyorum bebeğim. Biliyorum," diyerek dudaklarını yatıştırdım.

"Sen

Haklı olmak istediğiniz için iyi hissetmek istemezsiniz. Sadece hatalı olmanın ne kadar iyi hissettirdiğinin tadını çıkar. Bu bizim küçük bir sır."

Lennon'ın yüzü öfkeyle buruştu. Protesto etmek için ağızını açtı, ama başparmağımı onun yüzündeki çukurda gezdirdim.

klitoris tozluklarının altında yatıyordu, sikimdeki ağırıyı görmezden geliyordum.

Onun çaresizliğine seslenmek benimkine seslenmekten daha kolaydı. "Bana bak," diye emrettim.

Gözlerini kırıpştırarak açtı, geniş ve acılı. "Lütfen," diye fısıldadı.

Başımı salladım ve onu nefes nefese ve huzursuz bırakarak uzaklaştım. "Yeterince iyi değil."

"CJ-"

"ok geç."

Gözleri yalvarır gibiydi, her zamanki hınzır bakışlarıyla keskin bir tezat oluşturuyordu.

Lennon yutkundu ve sakinleştirici bir nefes aldı. "Ya burada çalıştığım gerçeğine alışırsın ve dostça davranmanın bir yolunu buluruz ya da beni rahat bırakırsın."

Duman yine duyularımı harekete geçirdi. Ama bu sefer göğüs etini, güzel anıları ve masanın etrafındaki aileyi düşünmedim. Yanan binaları düşündüm, Tehlike ve sevdiğim insanlara yönelik tehditler. O geceyi sürekli hatırlatması için komodininin üzerinde tuttuğum yanmış odunları düşündüm.

"Sen ve ben asla dost olamayacağız," diye tısladım.
"Buna alış artık."

Ben dönüp tepinerek yatakhaneye geri dönerken Lennon'ın çenesi sıkıştı. Kafamı boşaltmak için yürüyüş yapmak buraya kadarmış. Eskisinden daha da berbattı.

Bir pervanenin ateşe çekilmesi gibi, ona çekildim. Bu tür bir çekim pervane için asla iyi sonuçlanmaz.

Ben hışım la yatakhaneye girdiğimde Jackson kanepeden başını kaldırdı. "İyi misin patron? Biraz hava almak için dışarı çıktığını sanıyordum. Kızgın görünüyorsun."

Oturma odasındaki sekiz çift gözü görmezden geldim, merdivenlerden odama çıktı ve kapıyı çarptı.

LENNON

▮ bileti yazıcıdan aldı ve bir kez daha gözden geçirdi. "İki ribeyes. Biri orta pişmiş. Biri iyi pişmiş."

Sıradaki her aşçı birlikte yemin etti.

Julian inledi. "Neden insanlar bunu kurutulmuş et gibi pişirmemi istiyor?"

Şikâyetlerini duymazdan geldim ve emirler yağdırmaya devam ettim. "İkisine de püre. Ortaya şekerlenmiş havuç ve üzerine kuşkonmaz.

Kuyu. İki etli mısır çorbası ve iki salata." "Peki, Şef,"

diye cevap verdi mutfak iyi yağlanmış bir Makine.

"Pastane, on iki numaralı masanın tatlıları nerede?" Javi'nin gürültü patırtı arasında beni duymasını umarak bağırdım.

"Arkada," dedi Javi mutfağın ön tarafına geçip mükemmel bir şekilde hazırlanmış iki tabağı sergi sırasına yerleştirirken.

"Çok güzel," dedim ve pasta istasyonuna geri dönerken ona başımla selam verdim. "Başlangıçlarım nerede?"

Brad elinde iki porsiyon brisket mısır çorbasıyla geldi ve onları sıraya koydu. Ramekinlerin üzerine cömertçe gouda ve gruyere koydum ve

kenarına nazikçe mısır ekmeği bisküvisi yerleştirmeden önce kızartmak için salamanderin altına koyun.

Görünce ağızım sulandı. Bu çorba benim akşam yemeğim olacaktı ve sabırsızlanıyordum.

Yemek odasının kapısı açıldı ve bir Yeni bir bilet geldiğinde telaşlı görünümlü sunucu mutfağa daldı.

"Bir kişilik çorba."

Kase bir anda önümde belirdi ve peynir, kızartma ve biscotti rutinine yeniden başladım.

"Bu çatı için," dedi garson. "Griffith ailesi de selamlarını iletmek istiyor."

Tabii ki yaptılar.

Griffith'in düşüncesi kanımı en çileden çıkarıcı şekilde kaynattı. O güne kadar

CJ iki gece önce beni sigara içerken köşeye sıkıştırdıktan sonra ihtiyaçlarımla ilgilendi.

Orgazm olamamak beni germişti. Biraz stres atmam gerekiyordu.

Biftekler ödüle layık çıktı ve dün bütün gün konuklara övgüler yağdırdı. Kalıntılardan öyle bir çorba yapıldı ki, Şef DeRossi tarifimi almak için Kuzey Carolina'daki restoranından aradı.

"Çorbayı kim sipariş etti? Griffith'lerin çatıdaki son masa olduğunu sanıyordum?" Ben sordum.

Servis görevlisi Jeremiah başıyla onayladı. "Bay Griffith için."

"Bay Griffith" dört kardeş ve babaları için kullanıldığında oldukça muğlak bir terimdi.

Güldüm. "Hangisi?" "Tek olan."

Bu çok daha açıktı. Griffith Kardeşlerin üç büyüğü evli ve çocukluyken, CJ çok yalnızdı.

Kaşlarımı kaldırdım. "Çorba CJ için mi?"

Başını salladı. "İlk kaseyi neredeyse yalayarak temizledi. Sonunda onu çözmüş olmalısın."

Aklıma hınzırca bir düşünce geldi. "Aileyle konuşmaya gittiğimde çorbasını götüreceğim."

Jeremiah kaşlarını kaldırdı. "Emin misin?"

Başımı salladım. "Bu konuda endişelenmeyin. Eminim Jessica-Bayan.

Powell, masalarınızla ilgilenilirse sizin için yan işler yapar."

Başını salladı. "Teşekkür ederim, Şef."

O yemek odasında kaybolduğunda, kaseyi fırının altından aldım ve kapağını açtım.

peynir kabuğu. Kırmızı dolmalık biberler soluk sarı çorbayı süslüyordu. Mısırın tatlılığını dengeleyerek biraz ısı kattılar.

Hemen soğutucuya girdim ve raftan bir Scotch bonnet ve bir hayalet biber kaptım.

Neyse ki, ev yapımı acı soslarımız için ihtiyacım olandan birkaç tane daha sipariş etmiştim. Onları bıçağımla hızlıca kıydım, bıçağı sildim ve kesilen kısımları çırptım.

çapraz kontaminasyonu önlemek için bulaşık makinesine yerleştirin.

CJ sığağa dayanamayacağımı düşündüyse, kendi ilacının tadına bakmak üzereydi.

Elimde bir tepsiyle çatıya çıkarken adımlarımda fazladan bir sıçrama vardı. Griffith ailesini selamlarken, "Yeni mısır çorbasının çok sevildiğini duydum," dedim.

Bu gece neredeyse herkes çiftlik tarzı uzun masanın etrafında toplanmıştı.

Yüzümü gördüğünde CJ'in ifadesi nötrden ekşiye döndü.

Arkasından vals yaparak yaklaştım, yaklaşırken nasıl kaskatı kesildiğinin tadını çıkardım. Sağdan onun yerini temizledim ve soldan çorbasını hiç atlamadan servis ettim.

"Keyfini çıkarın" derken sesim mide bulandırıcı derecede tatlıydı. I Masanın başına geri döndüğümde boş tabağını ellerimle kavradım. "Bu akşam her şey nasıldı?"

Masadan "mükemmel" ve "lezzetli" mırıltıları yükseldi. Tüm dikkatler masadakilerden birinin üzerinde toplanmış gibiydi.

Masadaki genç kızlar.

"Bu gece kutlama mı yapıyoruz?" "Bu gece kutlama yapacak mıyız?" diye sordum.

Çıtır peynir kabuğunu çorbanın içinde boğan CJ'in kaşığını dikkatle izliyordu.

Christian Griffith gururla gülümsedi. "Öyleyiz. Bree ilk tercihi olan okula girdi. Sonbaharda NYU'da üniversiteye gidecek." Gözlerinden yaşlar süzüldü. "Onu şimdiden özledim."

"Baba," diye homurdandı Bree babasına hayran bir gülümsemeyle.

"Ziyarete gitmek için bir neden daha," dedi Cassandra. "Tebrikler. New York'u çok seveceksin," dedim. "New York'u seveceksin. gitmişken Şef DeRossi'nin amiral gemisi restoranını da denemelisiniz."

Cassandra Bree'ye gülümsedi. "Nonna's eskiden benim favorimdi."

Cassandra ve Becks ileri geri konuşurken Manhattan lokantaları hakkında konuşurken CJ kaşığı ağzına götürdü.

Nefesimi tuttum ve elimdeki tabaklara yapıştım. İlk ısırik güvenli olmalıydı çünkü yutkund, biscotti'yi ikiye böldü ve yarısını çorbaya batırdı.

"Teksas'ı nasıl buldun, tatlım?" Bayan Griffith sordu.

"Kış burada çok daha iyi geçiyor," dedim. masadan gülmek.

CJ sessiz kaldı ve bir kaşık dolusu çorbayı ağzına attı, ardından da bir lokma bisküvi yedi. Bir sonraki ramekini neredeyse temizleyen ısırik tabuta çakılan çivi idi.

Gözleri irileşti ve sıcaklığın etkisiyle ağzından çorba damlaları fışkırırken öksürmeye başladı.

Cassandra yüzünü buruşturdu. "Orada ölüyor musun? Heimlich hareketini bilmiyorum."

CJ yutkund ve su bardağını kaptığı gibi bir dikişte içti. "Vay anasını," diye söylendi.

En büyük kardeş olan Nathan merakla ona baktı. "Evet. Çorbanın da güzel olduğunu düşünmüştüm ..."

CJ alnında boncuk boncuk ter birikirken, "Çok baharatlı," diye hırıldadı. Gözlerinin kenarlarından yaşlar süzülüyordu. "Dilimi hissedemiyorum. Boğazım yanıyor." Ray'in elini tuttu tatlı çayı içti. "Çorbanın acıtmaması gerekir." "Hey," diye itiraz etti Ray.

"Benimkinde sadece kırmızı biber vardı," dedi Brooke, boş çorbasını karıştırırken. "Ama onlar tatlı olanlardan. Biraz acı vardı ama baharatlı değildi."

Gözler bana çevrilmeye başlayınca sinirlerime hakim oldum. "O haklı. Sadece kırmızı biber," dedim bir kuzu yavrusu kadar masum bir sesle.

Becks, CJ ve benim arama baktı. Blöfümü görmesini bekliyordum ama görmedi. Yaramaz bir gülümseme Nathan'a bakarken dudakları seğirdi.

CJ ölmek üzereymiş gibi görünüyordu.

"Ciddi misin dostum?" Ray kendi kâsesinden kalanlardan bir ısırık alırken "Cidden mi?" dedi. "Bunun baharatlı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Çorba çok lezzetliydi, Lennon," dedi Bayan Griffith. "Umarım menüde kalır. Her gün yiyebilirim."

İşıldadım. "Şef DeRossi'ye ileteneğim."

CJ, ailesi istemeden de olsa onu gazlarken erkekliğini kanıtlamak için şeytani derecede sıcak çorbanın son lokmalarına katlanmaya çalışırken nükleer bir erime sürecine girmiş gibi görünüyordu.

"Bir bardak süt getirmemi ister misiniz?" Bakışlarımı kan çanağına dönmüş gözlerine kilitlediğimde sordum. "Bir şey değil.

baharatlı olması gerekiyordu, ama sanırım bazı insanlar sıcağa dayanamıyor."

"Hayır," diye bağırdı, parmağıyla beni işaret ederken nefesini içine çekti ve yüzündeki teri silmek için keten bir peçete kullandı. "Bir daha asla yemeğime dokunmanı istemiyorum."

"Carson James!" Bayan Griffith tersledi.

Bir kahkaha attım ve neredeyse elimdeki tabakları düşürüyordum.

Yüzü olgun domates rengine dönmüştü. Biberlerden mi

yoksa öfkesinden mi olduğunu anlayamadım ama

kesinlikle kaçma zamanının geldiğini biliyordum. Mutfağa geri döndüm.

Alınacak intikam varken kimin orgazma ihtiyacı vardı ki?

Nihayet personel yemeğine oturmadan önce mutfak yemek servisinden temizlik işlerine geçti. Herkes soyulmuş yemek odası masalarının etrafında toplanmıştı, bu akşamki menünün kalıntılarını yiyorlar.

Javi bıçağını sığır filetosuna doğru kaydırırken, "Bifteği severim ama artık tükeniyorum," dedi.

Julian kıkırdadı. "Şimdiden mi?"

Omuz silkti. "Donut dükkanında çalışmak gibi bir şey olmalı. Eğer sürekli onun etrafındaysanız, bir süre sonra kulağa hoş gelmiyor."

Jessica "Çorba almalıydım," dedi. peçeteyle dudaklarını sildi. "Herkes bütün gece bunu övüp durdu."

Gülümsememi, mideye indirdiğim çorba ve salatanın arkasına sakladım. Diyetimde yeşil sebze eksikliği vardı ve bunu bir gecede telafi etmeye çalışıyordum.

"Peki, bundan önce nerede çalışıyordunuz, Şef?" Julian sordu. Gözlerimi tabağımdan ayırmadım. "Nonna's in Manhattan, ama ben lansman ekibinin bir parçasıydım. DeRossi Hospitality Group'un yeni konseptlerini ülkenin dört bir yanında açacağız."

"Ne zamandır Şef DeRossi için çalışıyorsun?" diye sordu.

Başka birinin konuyu değiştirmesini umarak lokmamı yavaşça çiğnedim. Kimse değiştirmede. "Beş yıl."

Julian alçak sesle ıslık çaldı. "Beş yıl ve sen Burayı işletmek mi? DeRossi seni gerçekten seviyor olmalı. Yani, iyi bir aşçısın. Ama sadece söylüyorum."

Kapı açıldı ve Cassandra çoğunlukla boş olan yemek odasını yarıp geçti.

Çenemi kaldırdım ve çenemi sıktım. "Pozisyonumu hak ettim. Ve eğer bunu çok çalışmak ve zanaatımı geliştirmek dışında herhangi bir şekilde yaptığımı ima ediyorsanız, size önerim

mutfağımı terk et."

Julian gergin bir kahkaha attı. "Hayır. Yardımcı şefimizi tanımaya çalışıyorum. Bu kadar heyecanlanmana gerek yok, Len." Ellerini teslimiyetle kaldırdı.

Gözlerinin içine baktım. "Şakayı anlamıyorum."

Alay etti. "Ne demek istiyorsun?"

"Güldüğüne göre söylediklerinin komik olduğunu düşünüyor olmalısın." Elimini aramızda salladım. "Yani, lütfen.

Şakayı açıkla."

Çatallar düşerken kaplar şangırdadı ve çeneler düştü.

Julian hiçbir şey söylemedi. Çatalını yumruklarken parmak eklemleri beyazlaştı.

"Açık konuşayım," dedim oda sessizliğe gömüldüğünde. "Bana her seferinde Şef Maddox olarak hitap edeceksiniz. İlk isim bazında konuşmuyoruz. Ve bir daha bana ya da bu personelin herhangi bir üyesine böyle bir yorum yaparsan seni bu binadan bizzat çıkaracağım. Daha önce ne tür bir erkek kulübünde çalıştığını bilmiyorum ama bu saçmalık benim mutfağımda uçmaz. Yeterince açık olabildim mi?"

"Evet, tabii," diye kekeledi.

"Evet, Şef," diye düzelttim.

Personel yemeği bittiğinde, stok odasını kontrol ettim. Herkes mutfağı temizlerken ben de bir sonraki kamyonda ne sipariş edeceğimi not ettim. Ofise döndüğümde Cassandra beni bekliyordu.

"Çok güzel bir konuşma yaptınız..."

"Julian," dedim masa sandalyesine çöküp tedarikçinin web sitesini açarken.

"Julian," dedi ve telefonuna bir not düştü. "O artık benim bok listemin bir numarası."

Malzemeleri sipariş etmeye başlarken "Benimki de," diye mırıldandım.

Cassandra karşımdaki sandalyeye oturdu. "İlk işim bir restorandaydı. On yedi yaşındaydım ve hostes olarak çalıştım, sonra da garsonluğa yükseldim. O zamanlar donunun büküldüğüne dair bir yorum karşısında tereddüt ederdi."

Durakladım ve bilgisayarın üzerinden ona baktım. "Aşırı tepki verdiğimi ve beni rapor edeceğinizi ya da Şef DeRossi'ye söyleyeceğinizi söyleme şekliniz bu mu?"

Cassandra başını salladı. "Kesinlikle hayır. Kadınların bu tür yorumlara gülüp geçmeyi bıraktığını görmek beni gururlandırıyor."

Kamyon siparişini vermeye geri döndüm çünkü başka ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

"İşler nasıl gidiyor?" diye sordu. "İyi."

"Yerleşmek mi?"

"İşler yolunda gidiyor," dedim kaçamak bir ifadeyle.

"Ve şehirde yaşayacak bir yer mi buldun?" Cassandra elini pantolonunun düzgünce ütülenmiş pililerinin üzerinde gezdirdi.

"Evet," diye yalan söyledim.

"Şef DeRossi benden özel hayatınızda iyi olup olmadığınızı kontrol etmemi istedi," dedi. "İhtiyacın olan bir şey olursa kaynaklarım ve bağlantılarım var. yardım etmek."

Cassandra Griffith iyi biri değildi ama kibardı ve bunu takdir ettim.

Başımı salladım. "Bunu aklımda tutacağım."

"Griffith ailesi ya da belirli bir Griffith ile ilgili yardıma ihtiyacınız olursa beni nerede bulacağınızı biliyorsunuz."

Ayağa kalktı ve kirli bir çorba kasesini masanın üzerine bıraktı. Beyaz porseleni kırmızı benekler kaplamıştı.

Yakut dudaklarında hain bir gülümseme belirdi. "İkinci parti çorba gerçekten çok iyiydi."

CARSON JAMES

"W Sana neredeyse milyon kere söyledim." Ahıra girip Brooke'u suçüstü yakaladığımda tersledim.

Baldızım -çok hamile olan baldızım- yabayı göğsüne bastırırken suçluluk duygusuyla baktı. "Cassandra bugün ofiste. Ben saklanıyorum.

bir sonraki arena kiralaması başlayana kadar."

Brooke benim yönetmediğim atçılık programını yönetti. tamamen nefret ediyorum. Saha gezilerinin ordularla gelmesinden nefret ederdim.

Ev eğitimi almamış okul öncesi çocuklarla. Ancak binicilik dersleri ve yatılı programlar iyiydi.

Yabayı elinden aldım ve yere bıraktım. duvara karşı. "Kaç yıldır onun için çalışıyorsunuz, iki yıl mı? Ve aynı soyadı paylaşıyorsunuz. Ondan hâlâ korktuğunu bana dürüstçe söyleyemezsin."

"Sanki sen ondan korkmuyorsun?" Brooke bir süpürgeye uzanırken şöyle dedi.

Elinden kaptım ve onu bir sandalyeye ittim. "Otur. Eve gidip dinlenebileceğini biliyorsun, değil mi?"

Derin bir nefes verdi ve ellerini karnının üzerine koydu. "Hayır. Ray evde. Ray evde."

Bir kaşımı kaldırdım. "Eğer huysuz bir ahmak olmaya geri dönerse, onu öldürürüm."

Brooke güldü. "Hayır, o iyi. Sadece ben hamileyken doyumsuz oluyor. Yemin ederim, bebek şişliği onu mağara adamı."

Kardeşim hakkında bunu bilmeme gerek yoktu.

Süpürgeyi eski ahşap sehpanın üzerine koydum ve gıcırdayıp sallandığında durakladım. Lanet şey parçalara ayrılmak üzereymiş gibi görünüyordu.

Başımı eğdim. "Bu kadar sallantılı olduğunu hatırlıyor musun?" Brooke suçüstü yakalanmış gibi görünüyordu. Parçaları birleştirdim.

"Sizler azgın dinsizlersiniz," diye mırıldandım başımı sallayarak.

En azından Brooke suçlu görünecek kadar sağduyuluydu. "Belki de karanlıkta buradan geçmeden önce kendinizi anons etmelisiniz?"

Bir kadının çığlığı ikimizi de gafil avlayınca onu tersledim.

"Görünüşe göre yakalandın," diye mırıldandım Cassandra her zaman giydiği o gülünç yüksek topuklu ayakkabıların üzerinde tepinerek geldi.

"Yemin ederim, eğer o at beni bir kez daha ısırma kalkarsa, ben-" Cassandra beni görünce durakladı ve Brooke bakıyor. "İşte buradasın. Her yerde seni arıyordum. Belki medeni bir profesyonel gibi telefonuna ya da telsizine cevap verirsin."

Brooke yutkundu. "Üzgünüm, ben sadece-"

"Sen değil," diye kestirip attı Cassandra. "Neden buradasın? Dinleniyor olmalısın."

"Söylemiştim," dedim Brooke'a.

Bana ters ters baktı.

Cassandra titiz bakışlarını bana çevirdi. "Sen avlamaya çalıştığım Griffith'sin. İlk önce lanet at beni ısırma çalışmayı bıraksın."

"Yapamam Cass," dedim Anarchy için çöp kutusundan birkaç ödöl maması alırken. Ben bile ona rüşvet vermek zorunda kaldım.
bazen iyi tarafı.

"İkincisi, sana restoranda ihtiyacım var."

Güldüm. "Beni küçük evcil hayvan projenizin yakınında istemediğimize eminim. Benim işim değil, benim sorunum değil."

Yüz hatları ölümcül bir hal aldı. "On numara Jimmy Choo'm kışına girdiğinde bu senin sorunun olacak. Eğimli tavalardan biri bozuldu ve tamir teknisyeni bir hafta boyunca buraya gelemeyecek."

"Eğimli tava her neyse onu nasıl tamir edeceğimi biliyor gibi mi görünüyorum?"

"Christian ve Nate hayvan müzayedesinde, baban da biraz kestiriyor," dedi.

Bir dakika boyunca ona baktım ve bundan ne çıkarabileceğimi düşündüm. "Bir dahaki sefere şehre indiğinde kahve istiyorum. İyi bir kahve."

Cassandra önce şaşırmış, sonra da şüphelenmiş görünüyordu. "Bu kadar mı?

Bir kahve?"

Lennon'ın bana zorla cehennem çorbası içirmesinden bir gün sonra bütün gece içtiği ikinci tur biftekleri düşündüm.

Kameraları izlemek yerine onu uzaktan bizzat izleyebilmek için gece vardiyasına geçtiğimi itiraf etmek istemedim.

Anarchy beni sessizce yargılarken Lennon'ı gözetlemek, sigara içtiği ilk gece kadar iyi değildi. Onu hissettiğimde kısasa kısas yaptığımız gece.

Lanet olsun, o başka bir şeydi.

"Bir kahve ve restorandan paket servis."

Cassandra güldü. "Şehre gelmişken o güzelim kahveni de alırım ama istediğin zaman paket yaptırabilirsin."

Sırıttı. "Yoksa gururun iştahından daha mı büyük?" Ters ters baktım. "Süslü tavanı tamir ettirmek istiyor musun, istemiyor musun?"

Cass ellerini kaldırdı. "Tamam. Yemekleri yatakhaneye

bile getirtirim."

Ekipman tamir etmek için kullandığımız dükkânda boşa zaman harcadım,
Zaten düzenli olan alet çantasını açıp yeniden paketliyordum. Gerçekten de, Lennon'ın arabasının uzun yolda kaybolduğunu görmeyi umarak zamanımı bekliyordum.
Kasabaya doğru.

Bu gerçekleşmeyince, gün boyunca kirlenmiş bir halde restorana doğru yürüdüm. Personelin ve misafirlerin dehşeti içinde tıklım tıklım dolu yemek salonundan geçtim ve kendimi mutfağa attım.

"Seksen altı domuz pirzolası," diye bağırdı Lennon bir garsona. "Masa dokuz ve masa dört için tabaklarım geliyor."

Bir biftek kaptı ve üstünü dürttü. "Sen 'nadir' kelimesinin ne anlama geldiğinin farkında mısınız, yoksa sizi yeniden eğitmek için çok yoğun yemek servisimizden zaman ayırmalı mıyım?"

Kapıdan bir garson girdi. "Şef, on yedi numaralı masa bifteklerini orta pişmiş olarak değiştirmek istiyor."

"Mükemmel," dedi Lennon, bir yandan da fazla pişmiş biftek. "İşte burada. İşimizi ilk seferde doğru yapalım ve gıda israfını minimumda tutalım, millet."

"Evet, Şef," diye ortak bir cevap geldi.

"Mutfağında ne yapıyorsun?" Lennon havladı.

Sorunun bana yönelik olduğunu anlamam bir anımı aldı. Onun hesaba katılması gereken bir güç olduğunu biliyordum.

bunu ilk elden öğrendim. Ama ailem ne zaman Şefin masamıza gelmesini istedik, biraz yumuşamıştı.

Kaşlarımı kaldırdım. Dilimin ucunda hızlı bir karşılık vardı ama Lennon'ın elindeki bıçak rahat edemeyeceğim kadar yakındı. "Cass beni bozulan her şeyi düzeltmem için gönderdi."

Lennon durakladı. "Oh."

"Bana nerede olduğunu göster ki ayrı köşelerimize geri dönebilelim."

Ellerini silerken, "Julian, sen expo'dasın," dedi.

Julian -ızgara yapan adam- döndü ve Lennon'ın arkasından "Evet, Şef," diye mırıldanmadan önce beni bir aşağı bir yukarı süzdü.

"Sorunu ne?" diye sormadan önce Lennon beni birkaç adım öteye götürene kadar bekledim.

Homurdandı. "Tıpkı senin gibi, o da şu anda benden pek hoşlanmıyor."

"Muhtemelen iyi bir nedeni vardır."

Bana sert bir bakış attı ama başka bir şey söylemedi. "İşte burası," dedi beni parlak bir masaya götürürken. ağır görünümlü bir kapağı olan paslanmaz çelik bir masa. Uzun bir fırın sırasının ve büyük, bağımsız tencerelerin yanında duruyordu.

Bir kişiyi pişirmeye yetecek kadar.

"Nesi var bunun?" Dev dikdörtgenin kapağını kaldırıp tam olarak ne olduğunu anlamaya çalışırken sordum şey yaptı.

"Menteşeler falan sıkışmış. Kalkmıyor. Her şeyi elimizle çıkarmak zorunda kaldık, bu da amacımıza büyük ölçüde ters düşüyor."

Ön tarafta, aşçılara büyük miktarda bir şey hazırlama, sonra kaldırıp dökme olanağı veren geniş ve eğimli bir ağız vardı.

Lennon ve ben dokunmadan yer değiştirdik. I makineyi açtım ve pişirme yüzeyini eğmeye çalıştım ama yerinden oynamadı.

"Ne dediğimi duymadın mı?" diye homurdandı, sanki ben tam bir aptalmışım gibi. "Sıkışmış. Olmuyor-"

"Göğüslerini soğut. Seni duydum."

Yüz ifadesi ölümcül bir hal aldı. "Sen ve ben devam edebiliriz Ama ben mutfaktayken ve çalışanlarım etraftayken benimle bu şekilde konuşamazsınız. Bu benim işim. Beni sevmek zorunda değilsin ama saygı duyacaksın. Yeterince açık olabildim mi?"

Bir an sessiz kaldım ve parmaklarımı alet çantamın sapına geçirdim. "Evet, hanımefendi."

Lennon bir süre donup kaldı. Blöfümü görmek üzere olduğuna yemin edebilirim, ama onun yerine, döndü ve ön cephede.

Yemek tabaklarını çalkalayan kalabalığın arasından geçerken kalçalarının sallanışını izledim. Kaba Yaptığı "geride durma" uyarıları aşırıya kaçmadan sertti.

Büyük bir bıçak kaptı, kesme tahtasına yanaştı ve önüne çıkan her şeyi parçalamaya başladı.

Organize bir kaos, iyi zamanlanmış bir gelgitti. Büyüleyiciydi, net emirleri ve esir almayan tavrıyla hücum liderlik ediyordu.

Aşçılar ve garsonlar üst üste ona sorular yöneltti. Her birini akıllara durgunluk veren bir verimlilikle yanıtlıyor, kendi görevlerini hiç aksatmıyordu.

Mutfak olimpik bir bayrak yarışıydı, her yarışmacı bayrağı beceriksizce bir sonrakine devretti. Bu, iletişim ve ekip çalışmasında bir örnek olaydı.

O kahverengi gözler bana doğru baktığında, eğimli tavanın arkasına saklandım ve çalışmaya başladım.

Eğimli tava çoğunlukla iyiydi, ancak Birisi temizlemek için çıkardıktan sonra arka duvara biraz sertçe itmiş. İtme sonucu duvarı yağ ve buhardan koruyan metal panel. Kapağın menteşelerini bükmüş ve devirme mekanizmasını raydan çıkarmıştır.

"Kahretsin-"

Vidaları açarken sırtüstü yatıyordum ve ayaklarım makinenin altından dışarı çıkıyordu.

Biri ayak bileklerime takıldı.

Vidaları dişlerimin arasına sıkıştırarak gevşedim ve dışarı baktım. "Üzgünüm dostum," diye mırıldandım öne doğru eğilip alet çantamı yoldan çekerken.

Adam bir kucak dolusu kirli tabak taşıyordu. "Endişelenme. O şeyi tekrar çalıştırdığın için minnettarım. Bozuk olmadığı zaman belki Şef kaltaklık yapmayı bırakır."

Ellerimdeki yağı kot pantolonuma sildim. "Neydi o?"

Alay etti ve başını Lennon'a doğru eğdi. "Kıçında sopa gibi bir şey var. Burada çalışmanın rahat olacağını düşünmüştüm. Sigara molaları arasında biraz biftek pişirirdim, anlıyor musun? Lanet olası bir ter atölyesi işletiyor."

Bu hiç hoşuma gitmedi. Hem de hiç.

İçimden kıkırdadım, çünkü aptalın kiminle konuştuğuna dair hiçbir fikri yoktu.

"Uzun zamandır buralarda çalışıyorum," dedim.

Alet çantamı karıştırıp yeni bir vida seti aldım, böylece eskilerini değiştirebilecektim. "Sana bir sır vereceğim."

Sırıttı. "Neymiş o?"

Gözlerinin içine baktım. "Eğer saygısızlık edersen Bu çiftlikteki kadınları öldürürsen, bedelini cehennemde ödersin. Buna Şef Maddox da dahil."

Alay etti. "Hayır. Kankalar fahişelerden önce gelir. O Griffith'lerden biri değil."

"Hayır, ama
ben öyleyim."

Solgunlaştı.

"Eğer sana ona saygı duymanı söylersem, ona saygı duyacaksın. Ya da başka bir iş bulursun."

Hışım la bulaşıkhaneye gidişini ve elindekileri bulaşık makinesini dolduran ve üç bölmeli lavaboyu idare eden çocuğun üzerine boşaltışını izledim.

"Bu da neydi şimdi?"

Neredeyse kafamı yanımdaki su ısıtıcısına çarpıyordum. Lennon ortaya çıktığında. "Senin adam ağzını açıyordu."

Benimle konuşma hatasını yapan aptalı görene kadar etrafına bakındı. "Kim? Julian mı?"

Omuz silktim.

"Bu sefer ne dedi?"

Eğim li tavanın hidrolik tabanını tekrar rayların üzerine itip sabitlemeden önce bir deneme kaldırışı yaparken, "Senin hakkında söyleniyorum," diye homurdandım.

Lennon ofladı pufladı. "Yeni malzemeler bulması gerekiyor." Parçaları birleştirmeyi bitirip aletlerimi toplarken durdu ve bir süre beni izledi.

"Ona ne söyledin?"

Eşyalarımı topladım ve onunla omuz omuza durdum. "Senin hakkında şikayet edebilecek tek kişi benim."

"Patron," diye bağırdı Reed alt kattan. "Kapı."

Yemin ederim bu mağara adamları sırf beni kızdırmak için tek heceli kelimeler kullanmışlar.

"Bekle," diye bağırarak bir eşofman altı kaptım ve üzerime geçirdim. Gömlek giyme zahmetine girmedim.

Yatakhaneye gelen tek kişi Aile. Kendi başlarına gelmemelerinin tek nedeni, burada bir düzine insanın yaşaması ve en az bir kişinin sürekli soyunur durumda olmasıydı.

Aileme bundan hiç bahsetmedim ama bir süre önce kendi evimi inşa etmek için müteahhitlerden teklif almaya başlamıştım. Tüm kardeşlerim kendi evlerine kök salmıştı. Ama çiftlik işçilerinden biri olmaktan her zaman mutlu olmuşumdur.

Artık o kadar da değil.

Merdivenleri hızla indim ve Lennon'ın açık kapıda oyalandığını fark edince durdum.

Hâlâ restoran üniformasını giyiyordu ama şapkasını çıkarmış, saçlarını salık bırakmış ve bembeyaz Şefin ceketinin düğmeleri açıktı. Karnının bir kısmını açıkta bırakan dar bir atlet, açık yanlardan görünüyordu.

Köşeyi döndüğümde Lennon sertleşti, çelik gibi savaş için kendini hazırladı. "Hep merak etmişimdir şeytanın ininin ne olduğunu gibi görünüyordu." Etrafına bakıyormuş gibi yaptı. "Kokuyor

Burası çorap gibi. Söylemeliyim ki, daha fazla kırmızı ve turuncu bekliyordum. Belki biraz da dirgen."

"Yabalar ahırda. Ne istiyorsun, bela mı?"

Yer değiştirdi ve elindeki karton ürün kutusunu kaldırdı. "Akşam yemeği teslimatı."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve kapının çerçevesine yaslandım. "Söylesene, akşam yemeğin nasıldı? Karga, değil mi?"

Bu arada ekipmanlarınızı tamir ettiğiniz için teşekkür ederiz."

Homurdandı. "Aslında pişirme becerilerimi sergiledim. Mutfağımı ateşe vermemek için mutfağıma adım atmak zorunda kaldığın için sana mütevazı bir turta yaptım."

Kutunun içine uzandım ve tek kullanımlık metal tavalardan birinin üzerindeki alüminyum folyoyu sıyırdım. Göğüs eti dilimleri Mükemmel duman halkaları ve kalın kabuklarıyla askerler gibi dizilmişlerdi. Etraflarında damlalar birikmişti.

Çok seksi bir et parçasıydı.

"Cassandra eviniz için bir sipariş verdi," dedi Lennon omzumun üzerinden etrafa bakarken.

"Görünüşe göre, eğimli tavamı tamir etmek için yaptığınız anlaşma buymuş."

"Ranza," diye mırıldandım. "Çiftlik çalışanları burada yaşar. Bilirsiniz, aslında bir çiftliğe ait olan insanlar."

Lennon gözlerini devirdi. "Yemeği üzerine dökmeden önce al. Zıyan etmek istemiyorum."

Kutuyu kollarından kaldırdım, ona dokunmamaya dikkat ettim ama parmaklarımız birbirine değdi.

"Bunun ne kadarını zehirledin?" Onu mutfağa götürüp adanın üzerine koyarken sordum.

Lennon kapı aralığından hiç ayrılmadı. "Sanırım bana ne kadar güvendiğini göreceğiz."

Ön kapıya doğru yürürken, "Sana güvenebileceğim kadar güveniyorum," dedim.

Uzandı ve pazumu sıktı. "Hafızam beni yanıltmıyorsa, beni istediğin yere koymakta hiç sorun yaşamıyorsun."

Tanrım, bu iyi hissettirdi. Elini vücudumda hissettiğimde aletim zonkladı. Kıvılcımlar onun dokunuşuyla dans ediyor, söndürülmezlerse alev almakla tehdit ediyorlardı.

"Evine git, bela," dedim geri çekilip kapıyı tutarken.
"Yemek için teşekkürler."

LENNON

"W Şimdiden çok fazla şikâyet alıyoruz," diye fısıldadı Jessica mutfağa koşarken. "Taş, kağıt, makas kimin gidip Cassandra'ya sorması gerektiğini

bu konuda bir şeyler yapmak için."

Güzelce karamelize edilmiş New York şeridinin üzerine kaşık kaşık tereyağı ve otlar döküp mükemmel bir şekilde kızartırken güldüm. "Sen ön büro müdürüsün. Dolayısıyla müşteri şikayetleri senin sorunun. Ben sadece ölü ineklerle ilgili şikâyetlerle ilgilenirim. Canlı olanlarla değil."

"Bayan Powell," dedi bir garson mutfağa girerken. "Çatı katındaki tüm masalar yemek salonuna taşınmak istiyor."

Jessica iç çekti. "Yemek masasını hazırlamana yardım etmesi için oda masalarını ve çatı katındaki konukları yeniden yerleştirin. Yürüyerek gelenlere ve diğer rezervasyonlarımıza çatı katının bakım nedeniyle kapalı olduğunu söyleyeceğiz."

Garsona "Yeniden oturanlara bedava tatlı ikram edin" dedim, sonra omzumun üzerinden baktım. "Javi, dışarıda çok fazla tatlı yemek üzereyiz."

"Evet, Şef," diye bağırdı.

Jessica, "Cassandra'yla konuşursan müşterilerle ben ilgilenirim," diye yalvardı. "Beni korkutuyor."

Hâlâ beni de korkutuyordu ama korkmuyormuş gibi davranmanın hayatta kalmak için gerekli olduğunu uzun zaman önce öğrenmişim.

"Bayan Powell, lobide bir inek var," dedi telaşlı bir sunucu.

Mutfak benim hoşuma gitmeyecek kadar kalabalıklaştı. Çalışanlar, müşterilerin hayvanlarla ilgili şikâyetleriyle gelip duruyordu.

Tavamdaki bifteği dinlenmesi için görevliye uzattım ve önlüğümü çözmeye başladım. "Sen halledersin Jessica'ya söyledim. "İneklerle ben ilgilenirim."

Daha çok ineklerden sorumlu adamla anlaşırdım.

Çiftliğin sığır sürüsünün restoranın ön kapısına yakınlığı bir tesadüf değildi.

"Zach, ben dönene kadar işleri devam ettir," diye bağırdım. "Emredersiniz Şef," dedi Zach Simmons, Şef'in

DeRossi'nin yerel bir rakibinden çaldığını söyledi, benim ve kendi istasyonunu korumak için yer değiştiren.

Julian alay etti. "Ciddi misin?"

Önlüğümü elimde toplarken Julian'ın gözlerinin içine baktım. "Benim saygımı mı istiyorsun? Bunu hak etmelisin. Şef Simmons dün acelemiz varken bize destek oldu. Ona güveniyorum."

Ve böylece mutfaktan çıktım. Ben geçmişim Julian'ın duygularını incitip incitmediğimi umursamadan.

Restoranın lobisinin ortasında boynuzlarına havuz eriştesi takılmış bir inek kestiriyordu.

Bekleyen konuklar hem dehşete kapıldılar hem de biraz meraklandılar. "Şaka yapıyor olmalısınız," diye nefes nefese kaldım, sonra hemen elimi ağzımın üzerine kapattım.

Leş gibi kokuyordu. Bakımlı çimler ve patikalar bok yığınlarıyla doluydu. Paslı kahverengi inekler

ve beyaz lekeler pansiyon arazisinde dolaşıyor, göle ve ötesine kadar araziye süslüyordu.

Bir avuç inek meraklarına yenik düşmüş ve otoparkın nasıl bir yer olduğunu görmek istiyorlardı.

At üzerindeki bir adamın gölgesi uzakta belirdi.

O Stetson'ı nerede görsem tanırım. Bir barın duvarına karşı becerilirken kıcımı örtmüştü.

CJ'in bir ağacın altında oyalandığı yere doğru hışımla ilerlerken, "Bu hayvanlar kendi başlarına sigara içenlerin arasına girmeyeceklerse, gitmeleri gerekiyor," diye bağırdım.

Bindiği iğrenç büyüklükteki siyah at döndü ve bana ters ters baktı.

Yavaş, hain bir gülümseme şapkasının gölgesi altında bir orak gibi kıvrıldı. "Ben sadece insanlara Herkes buna ne diyor?" Parmaklarını şıklattı. "Evet, doğru. Sürükleyici sığır çiftliği deneyimi." Uzun bir nefes çekti, sonra üfledi. "Hepsini içine çek. Kokuyu alıyor musun? Masaya yemek koymak gibi kokuyor."

İnanamayarak güldüm. "Sen tam bir pisliksin. Çıkarın şu lanet inekleri buradan."

Yüksek sesle, iğneleyici bir kahkaha attı. "Bunu neden yapayım ki? İneklerimin yemesi lazım. O süslü, pahalı biftekleri pişirip servis etmek için başka nasıl bulacaksın? Yoksa sana besin zincirini açıklamam mı gerekiyor?"

Yanlışlıkla bir şey yapmadığımdan emin olmak için aşağıya baktım. Boka bastım ve pis kokuyu bastırmak için burnumun kenarını sıktım. "Restoranın içinde bir inek var."

CJ sırtıttı. "İçeride mi? Muhtemelen Mickey'dir. Yeğenimin evcil hayvanı. İsteddiği yere gider. İnsanları sever. Cassandra'nın ofisinde yalnız kalmış olabilir. Muhtemelen biraz ilgi görmek için ava çıkmıştır."

Tüm bunları sanki normalmiş gibi söylüyordu.

"Senin evcil ineğin umurumda bile değil-" "Gracie'nin evcil ineği," diye düzeltti sırtarak. beni çok sinirlendirdi.

"Kimin evcil ineği olduğu umurumda değil!" Çığlık attım. "Biri sağlık departmanını arayıp bizi kapattırmadan önce onu dışarı çıkarın!"

Gerçek anlamda yüksek atından aşığı baktı. "Ve bu ne büyük bir utanç olurdu."

"Restoranla sorununun ne olduğunu bilmiyorum ama bu beni aşar. Bunu benden başka biriyle hallet ve dalga geçmeyi bırak."

At bana doğru tehditkâr bir adım attı. Başım ve o geri çekilene kadar ters ters baktım.

CJ kıllandı.

Parmağımı ona doğru kaldırdım. "Yemin ederim, eğer bir inek görürsem restorana ya da pansiyona elli metre yaklaşırsanız, sizi çekip dörde bölerim ve cesedinizi soğutucudaki bir et kancasına asarım."

"Aslında bunu görmeyi çok isterim."

Cassandra Griffith'in sesiyle yerimden sıçradım ve döndüm. Soğuk tavrı bugün düpedüz kutup gibiydi.

"Üç şey olacak çocuklar." Bunları parmaklarının ucunda tek tek saydı. "Birincisi, tüm çiftlik hayvanları derhal ortadan kaldırılacak. İkincisi-"

bana döndü "-Sizi en kısa zamanda ofiste göreceğim. Ve üçüncüsü-" CJ'e dik dik baktı "-biz

Sığırlarla satranç oynuyorsun, Carson. Görünüşe göre işini yapamadığın için Christian sürüyü taşımana yardım etmeye geliyor ve sonra ikiniz sohbet edeceksiniz."

At acayip geniş dişlerini açtı ve Cassandra'nın saçlarına doğru bir hamle yaptı.

"Yemin ederim, Anarchy-" diye tısladı

Cassandra. At geri çekildi.

CJ çenesini sıktı ve bir o yana bir bu yana çevirdi. Sonunda çizmeleriyle ata vurdu. "Gidelim, Anny."

Cassandra bana döndü. "Ofis. Hemen."

Binaya geri dönerken, "İnekleri hareket ettirmesini sağlamaya çalışıyordum," dedim.

Cassandra parmaklarını şıklattı. "Senin ofisin değil. Benimkini." Topuklarının üzerinde döndü ve tarlada kasılarak ilerledi.

Onun hızına yetişmek için koşmak zorunda kaldım, ölüm yürüyüşü yaparken manzarayı seyrettim. Toplantı. Benim hatam olmasa bile bundan kurtulmamın hiçbir yolu yoktu.

O aileden biriydi, ben de yardımcıydım.

Ranzanın etrafından dolandık ve bir grup ahır ve müştemilata giden toprak bir patika bulana kadar otların arasından geçtik.

Havuz eriştesi giyen izinsiz giren inek Restoran lobisinden kovuldu ve şimdi çiftliğin hayvancılığa elverişli kısmına doğru yol alıyordu.

Eğer idamıma götürülme sürecinde olmasaydım, güzel bir öğleden sonra yürüyüşü olabilirdi. Arazi muhteşemdi. Çimenler kilometrelerce uzanıyordu. Restoranın ötesini keşfetmemiştim çünkü keşfetmek için bir nedenim yoktu. Ama kısa bir yürüyüşten sonra Sanki tamamen başka bir dünyadaymışız gibi.

"İçeri geliyor musun?" Cassandra sordu.

İnekle konuştuğunu anlamam bir anımı aldı. Devasa hayvan hantalca ofise girip köpek yatağına uzanırken onun arkasında bekledim.

"Havuz erişteleri ne için?" Cassandra ve hayvan arkadaşları rahatlarırken kapı aralığında oyalanarak sordum.

"Bu onu bir şeyleri kırmaktan alıkoyuyor. Mickey hâlâ buzağı olduğunu sanıyor."

"Kendini köpek sanan bir ineğiniz var."

Gülümsedi. "Burada kaldıkça daha az tuhaf oluyor. Çok az değil ama biraz. Otursana."

İçeri girdim ve karşısındaki sandalyeye oturdum. "Eğer kovulacaksam, bunu çabuk yapabilir miyiz? New York'a dönmek için uzun bir yol var."

Cassandra, "Kovulmayacaksın," dedi.

uzandı, bir çekmeceyi açtı ve bir

bir şişe viski ve iki shot bardağı. Hiç vakit kaybetmeden mini buzdolabının kapısını açtı ve dondurucu bölmesinden bir bardak naneli çikolata parçacıklı dondurma çıkardı.

İki kadeh doldurdu, birini bana uzattı, sonra kendininkini geri devirdi ve bir kaşık dondurmayla kovaladı.

Benimkini geri attım ve boğazımdan aşağı kayarken yanma hissiyle tısladım. "Bu tür personellere alışabilirim toplantıları."

Cassandra kaşığını bana doğrulttu. "Burada yeterince uzun süre kalırsan başa çıkma mekanizmanı bulursun. Bu aile için adam öldürebilirim ama bazen beni deli ediyorlar."

"Yani inekleri silahlandırmak normal bir davranış mı?"

"Hayır," dedi Cassandra. "Bu kesinlikle bir ilkti."

Shot bardağıma vurdum. "Bu durumda, bir içkiye daha ihtiyacım olacak."

Cassandra viskiyi çekmeceye geri koydu ve dondurma kabını tekrar dondurucuya yerleştirdi. "Yapamam. Hâlâ mesai saatindesin."

"O zaman neden bana iğne yediriyorsun?"

"Shot," diye açıkladı. "Bu sohbetten önce seni gevşetmek için bir shot."

Gözlerimi kısıtım. "Sen İK'dan değilsin, değil mi?"

Homurdandı. "İnsan kaynaklarımız var gibi mi görünüyor? Tanrı biliyor ya, buna ihtiyacımız var. O zaman da bütün gün çocukları müdürün odasına göndermekten başka bir şey yapamazdım. Şimdi, CJ ile aranızda neler oluyor?"

"Yemekten sonra Şef DeRossi ile bir konuşma yaptım. büyük açılış yemeğindeki olay. Benden isteneni yaptım."

"Bay Sullivan ile yaptığınız konuşmanın farkındayım. DeRossi. CJ ile aranızda bu küçük fikir savaşını başlatan şeyin ne olduğunu bilmek istiyorum."

"Benden hoşlanmıyor."

"Burada çalışmandan neden hoşlanmadığını biliyorum. Kulübenin ya da restoranın hayranı değil. Ne oldu?"

İkinizin arasında ne var? O kalkınma için çalışan diğer herkesi görmezden geliyor ama siz ikiniz kedi köpek gibi birbirinize giriyorsunuz."

"Biz-" tereddüt ettim, kelimelerimi dikkatle seçmeye çalıştım "-burada işe başlamadan önce bir etkileşimimiz oldu."

Cassandra'nın kaşları kalktı. "Burada, çiftlikte mi?"

"Hayır."

İçini çekti. "Sana yardım etmeye çalışıyorum ama bana güvenmek zorundasın. İşimin neleri gerektirdiğinin farkında mısın emin değilim.

Çiftlikte çalışmaya başlamadan önce, ama ben çok, çok sır saklamakta iyidir."

Ben sesimi çıkarmadım. İspiyonculara dikiş atılır.

Cassandra bir çekmeceyi açtı ve kalın bir dosya çıkardı. İsmim en üstteki çıkıntıda yazılıydı.

Öfkelendi ve ellerini birbirine bağladı. "Neler olup bittiğini bilmezsem seni korumak için araya giremem. Buradaki her şeyin tamamen farkındayım," dedi, manikürlü tırnağını törpüye vuruyor. "Yani, eğer tam anlamıyla birini öldürdü, sadece bana ne olduğunu anlat. Ve eğer birini öldürdüyseniz, iki kez göz kırpın, avukatımızı arayacağım."

Haklıydı. Yanlış bir şey yapmış değildim.

"Bir barda takıldık. İlk isimlerden başka bir şey paylaşmadık, bu yüzden kim olduğunu bilmiyordum ve o da buraya çalışmaya geleceğimi bilmiyordu."

Hakkını yemeyelim, Cassandra irkilmedi. Etkilenmiş bile görünmüyordu. "İşyeri bağlantısı. Evet, bu izler Griffith oğlanları için."

"Bu bir işyeri ilişkisi değildi. Bilmiyorduk-"

Beni susturmak için elini kaldırdı. "Dürüst olacağım. CJ restoranı sevmiyor. Dolayısıyla senden de hoşlanmıyor. Bağıni eğ ve bırak Christian'la ben onu halledelim." Duruşu biraz yumuşadı. "Şef DeRossi henüz geri dönmedi. Çünkü ona senin hakkında övgü dolu sözler gönderiyordum.

iş performansı. İyi iş çıkarmaya devam ettiğin sürece
arkanda olacağım."

CARSON JAMES

"Barkada alın." Sürüyü topluca batıdaki otlağın derinliklerine doğru yönlendirirken Christian'ın sesi telsizde cıtırdıyordu.

Toynakları yere çarparken Anny altımdan sıkıntıyla homurdandı.

Onu suçlamadım.

Kabul etmek gerekir ki, bir sürüyü taşımak zorunda kalmamız çoğunlukla benim hatamdı.

Çiftliğin emekli sığır köpeğı Sadie'nin keyfi yerindeydi. Biz hayvanları daha dövülebilir alanlara gitmeleri için nazikçe teşvik ederken, o da geride kalanların etrafında dönüyordu.

Zaten onları batıya doğru döndürüyorduk. Normalde yapacağımızdan biraz daha batıya gitmelerine izin vermiş olabilirim. Restoran ve pansiyonda küçük bir kargaşaya neden olmak pastanın üzerindeki krema oldu.

Sığırların alçalması, atların tepinmesi ve köpeklerin havlamasıyla oluşan koro kulaklarıma müzik gibi geliyordu. Çiftlik böyle olmalıydı.

"Konuşmaya hazır mısınız?" Christian, Libby'yle birlikte Anarchy ve benimle aynı hizaya gelmek için yavaşlarken sordu.

Anny botlarımın baskısını Christian'dan uzaklaşmak için bir işaret olarak algılayınca, "Pek sayılmaz," dedim.

İşe yaramadı. Christian o kadar kolay kaçmama izin vermeyecek kadar tecrübeli bir biniciydi.

"Çok kötü. Kafanı kışından çıkarmanın zamanı geldi. Bir çocuk gibi davranıyorsun. Ve kızlarım neredeyse büyüdüğü ve evden ayrıldığı için, bugünlerde başka birine ebeveynlik yapmaya pek hevesli değilim. İstediğin kadar öfke nöbeti geçirebilirsin ama bu gerçeği değiştirmiyor."

Dizginleri sıkıca kavradım. Enerjime tepki veren Anny'nin tavrındaki değişimi hissedebiliyordum.

Atım doğuştan bir pislik değildi. Ben öyle davrandığım için o da öyle davrandı.

"Ve sığıruları taşımayı bitirdiğimizde Yürüyüş yollarını, otoparkı ve ön taraftaki çimleri kürekle temizleyin. Senin küçük şakanın ardından pansiyon ya da restoran çalışanlarına temizlik yaptırmayacağım," dedi Christian.

Kızgınlık çabuk etki eden bir uyuşturunucuydu. Vücuduma doluyor, beni kaçınılmaz bir uçurumun derinliklerine çekiyordu.

Christian, "Başka çiftlikler de var, biliyorsun," dedi.

Dizginleri çektim ve Anarchy cırtlak bir sesle durdu. "Az önce ağzından ne çıktı senin?"

Christian ne dediğini çok iyi biliyordu. Eğer ben bir Bahse giren adam, bunu sırf beni kızdırmak için yaptığını söyleyebilirim. Omzunun üzerinden bakarken yüzündeki ifade blöf yapmadığını gösteriyordu.

Çiftlik görevlileri sürüyü hareket ettirmeye devam ediyordu ama Christian ve ben atlarımızın üzerinde otururken donup kalmıştık.

Çenesi sert bir çizgi halindeydi. "Bu çiftlik bir seçim. Bunun bir parçası olmak zorunda değilsin. Nate askere gitmeyi seğti. Ray boğa güderdi. Bu topraklar doğuştan gelen bir haktır.

ölüm cezası."

Eyerimde kıpırdandım ve gözümü ondan kaçırdım.

"Soyadın her zaman bir yerin olacağı anlamına geliyor

burada, ama sadece siz seçerseniz," diye devam etti. "Ve doğru

Şu anda, bir parçası olmak istiyormuş gibi davranmıyorsun. Miras. Bir süredir burada mutlu olmadığınızı biliyorum. İnşaat başladığından beri. Ama geri dönmeyeceğiz. saat. Bunu yaparsak hayatta kalamayız. Büyük bir şirkete satılsak ve dev bir endüstriyel makinenin dişlisi olsak gerçekten daha mı iyi olurdu? Etik, sürdürülebilir çiftçilik yerine sığır eti için bir taşıma bandı olmak mı?"

Devam etmeden önce soru bir süre havada asılı kaldı. "Ya öyle oldu ya da kendi çözümümüzü bulduk. Babam bana bir şey söyledi. Eğer birisi bahse girmek isterse belki de kendin üzerine bahse girmelisin. Biz de bu bahse girdik. Bu kolay bir karar olduğu anlamına gelmiyor.

"Bildiğin şeytan, bilmediğin şeytandan iyidir."

Derin bir nefes aldı ve gözleri benimkilerle buluştu. "Ya çiftliğin gidişatını kabul edersin ya da istifanı verirsin."

"Siktirip gidebilirsin," diye mırıldandım ve Anny'yi yüksek vitesle geçirdim.

Sürüyü batıdaki otlığın derinliklerine götürdüğümüzde akşam karanlığı çökmüştü ve ben restorana geri dönüp bir kürek kaptım. Bir şey hakkında alçakgönüllülük vardı bok yığınlarını yerden kazımak. Son zamanlardaki hayatım için uygun bir metafor gibi görünüyordu.

Dumanlı bir yığın birbiri ardına.

Konuklar gece için yerleşirken kulübeden sıcak ışıklar parlıyordu. Muffled müzik havada süzülüyordu, Her kepçede küreğin beton kaldırımındaki sıyrıklarıyla vurgulanır.

"Küçük gösterini duydum."

Kardeşimin sesini duyunca döndüm. Ray tekerlekli sandalyesini taş döşeli yürüyüş yoluna doğru itiyordu. Brooke

Bir elini destek için sandalyesine, bir elini de karnına koyarak onun yanında yürüdü.

Gömleğimin kenarını tuttum ve yüzümdeki teri silmek için kullandım. "Hepiniz burada ne yapıyorsunuz?"

"Randevu gecesi," dedi Brooke Ray'e gülümseyerek. "Annem Seth'i evine götürdü, böylece yürümeye başlayan bir çocuğu da beslemeden yemek yiyebiliriz."

Ray bana yarı alaycı bir gülümseme verdi. "Çiftlikten ayrılmak zorunda olmamak güzel bir şey. Bugünlerde ikimiz için de çok çaba gerektiriyor."

Hayat her ikisi için de çok çabuk değişmişti. Ray rodeo şampiyonluğundan felçli bir halde hastanede uyanmaya başlamıştı. Brooke, Ray öfkeli bir orospu çocuğuyken hayatına girmiş ve onu yontmaya başlamıştı, parça parça.

Ondaki değişim gece ve gündüz gibiydi. Çabucak evlenmeleri ve bir aile kurmak için zaman kaybetmemeleri beni hiç şaşırtmadı.

"Lennon'a göğüs etli mısır çorbasını menüde tutması için yalvardım. Bütün hafta canımın çektiği tek şey o ve eğer giderse ağlayabilirim," dedi Brooke.

Ray'in tekerlekli sandalyesini aktif olarak itmediği zamanlarda ellerini Brooke'tan uzak tutamamasını özlemedim.

Brooke Ray'in elini sıktı. "İçeri girip tuvalete gideceğim." Bana mahcup bir gülümseme sundu. "Yemin ederim, bu bebek mesanemi trambolin sanıyor."

Ray, Brooke restoranın görkemli ahşap kapısından çıkıp gözden kaybolana kadar bekledi.

Yüzündeki ifadeyi lanet olası bir kitap gibi okuyabiliyordum. Christian'ın daha önce taktığının aynısıydı.

"Sevgili kardeşimden zaten azar işittim," diye mırıldandım bok küremeye geri dönerken.

Ray kıkırdadı. "Eminim öyledir."

"O zaman benim de sana ihtiyacım yok."

"Onu sana vermeyecektim," dedi.

Ona şüpheyle baktım. Aklında bir şey vardı, ama eğer bu Christian'ın yeniden hayal edilmiş yüksek at konuşması değilse, ben ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Çiftliğe geri döndükten sonra senin hakkında neyi takdir ettim biliyor musun?" dedi.

"Harika espri anlayışım ve çekici kişiliğim mi?" Ray güldü ve ben de onu tersledim.

"Hayır," dedi çenesindeki kılları kaşırken. "Üstüme gelmediğin için minnettirim. Gideceğimi biliyordun bokun içinden. Herkes yaşadı. Ama sen beni bu konuda rahatsız etmedin. Her zaman aklımın bir köşesinde, ihtiyacım olduğunda bu konuyu sana açabileceğimi biliyordum."

"Nereye varmaya çalışıyorsun?"

"Evimin nerede olduğunu biliyorsun. Çalışmak zorunda olmadığın biriyle konuşmak istersen oturabileceğin bir şezlongum var."

"Ben iyiyim," diye mırıldandım.

Ray gözlerinde keskin bir hüznle bir an bana baktı. "'İyiyim' kendimizi inanmaya zorladığımız en büyük yalandır. İyi olmadığını kabul ettiğinde kendini daha iyi hissedeceksin.

öyleymiş gibi davranmaya çalıştığın zamandan daha iyidir."

"Konuşmaya gerek yok. Olan oldu."

Omuz silkti. "Teklifim geçerli."

İçeri girip Brooke'la lobide buluşmasını izledikten sonra gözlerimi ayırıp işime geri döndüm.

Ahırdan aşırıdığım küreği bırakmak için ahıra doğru yürürken hava soğuktu.

Hayvanların bakımının yapıldığından ve hiçbir şeyin yerli yerinde olmadığından emin olmak için üstünkörü bir göz gezdirdim.

Brooke sıkı bir gemiyi yönetiyordu. Çiftliğe ilk geldiği zamanki kadar neşeli ve dağınıktı. Sanki onu rahatsız eden dikkat dağıtıcı şeyleri geride bırakmak sakinleşmesine yardımcı olmuş gibi.

Konu at programı, bebekleri ya da Ray olduğunda, her

zaman her şeyin üstündeydi. Cassandra

Brooke'u kanatları altına aldı ve ona yapı ve liderlik verdi. Görümceler arasında Brooke iyiydi. Etrafımda olmasından rahatsız değildim ve gayet iyi anlaşıyorduk.

Üstelik Anarchy'yi parmağında oynatıyordu. Atımın onu benden daha çok sevdiğine yemin edebilirim.

Yatakhaneye geri dönmek yerine kendimi çiftlik ofisine bıraktım. Çocukların ya da ailemin yanında olmak istemiyordum. Kafamın gürültülü olduğu zamanlarda, biraz berraklığa ihtiyacım olduğunda göle giderdim. Ne yazık ki,

Şimdi orada elli odalı bir pansiyon vardı.

Arazimde oturuyorum.

Ofis kapısını iterek açtığımda gıcırdadı. Mickey uyuyakaldığı köşeden başını kaldırdı. "Kusura bakma dostum. Seni uyandırmak istememiştim," dedim kapıyı kapatırken.

arkamdaki kapı. "Dışarısı senin için de çok gürültülü, ha?"

Mickey derin, böğüren bir of çekti ve uykusuna geri döndü.

Cassandra'nın masa sandalyesine düştüm ve koltuk ağırlığımla devrilince geriye doğru yayıldım. Masanın kenarına tutundum ve tekrar doğruldum.

"Sence burada bir tornavida mı var?" Ben sordum. Çekmeceleri karıştırırken Mickey. "Bu sandalyenin sıkılaştırılması gerekiyor."

Cevap vermedi ama umursamadım. Cevap verseydi muhtemelen altıma ederdim.

İlk iki çekmece tam bir fiyaskoydu. Fırlatma bıçakları ve viski dışında bir şey bulamadım. Hedefin üzerine hangi resmin yapıştırıldığını görmek için duvara baktım. Cassandra'yı bu hafta kimin kızdırdığının kanıtı. Tüm kasaba meclisinin bir fotoğrafı duvarda asılı duran ahşap hedefe iğnelenmişti. Kâğıttaki bıçak izleri net bir cevaptı.

Masanın üstündeki bir dosya gözüme çarptı. Maddox, E.

Maddox. Bu Lennon'ın soyadıydı. "E Yazım hatası olabilir.

Dosya, birkaç hafta önce işe başlayan birinin istihdam kayıtları için alışılmadık derecede kalındı. Sadece birkaç vergi formu olmalıydı. Belki bir başvuru ya da özgeçmiş.

Tornavidayı aramaktan vazgeçtim ve dosyayı açtım.
"Ne saklıyorsun, bela mı?"

LENNON

"Vegan emri geliyor," diye bağırdım.
"Chimmichurri bifteği. Etin yerine portobello ve patlıcan koy. Üzerine biraz daha sebze koy. I yeni tava ve kaplar istiyorum. Çapraz bulaşma olmasın."

"Duydum," diye bağırdı Julian ızgaranın cızırtısı arasında, mümkün olduğunca kazımak ve sterilize etmek için acele ederken.

Herkes "duydum" derken yankılanan "duydum" sesleri birbirini izledi.
değişim. Tavalar, maşalar, kaşıklar ve kepçeler yer değiştirirken takırdadı.

Birkaç dakika sonra önümde güzelce kızarmış mantar ve patlıcan parçaları belirdiğinde "Mükemmel," dedim. Tabağı hızlıca hazırladım ve sergi sırasına yerleştirdim. "Temiz," diye seslendim.

Her zamanki gibi işimize döndüğümüzde mutfaktan toplu bir ses yükseldi.

"Son rezervasyon az önce yapıldı. Julian, Zach'in yerine bak. Zach, kapatmaya başla ve personel yemeği için hazırlık yap. Sabah bir olmadan eve gidelim, tamam mı?"

"Evet, Şef," dedi adamlar hep bir ağızdan.

"Javi, garde ve pasta konusunda ne durumdayız? Hazır mısın?"

"Hazırız şef," diye bağırdı arkadan.

"Bu gece harika iş çıkardınız, takım. Devam edelim."

Spor salonu üyeliği yaşam tarzımın ironisi, onu hiç egzersiz yapmak için kullanmamış olmamdı. Her gün bir restoranın mutfağında çalışmak başlı başına bir egzersizdi. Yavaş bir günde, On beş bin adım atar, elli kiloluk et kutularını ve ürünleri defalarca kaldırır, sonra da hatta ter dökerdim kardiyo dersi yerine.

Yemek odasının kapısı çarparak açıldı ve yanında duran cam önlü soğutucuyu salladı. Jessica'yı kıcı yanarken görmeyi umarak başımı kaldırdım.

CJ kapı aralığında durmuş, geniş bir duruş sergileyerek kalçasındaki bir dosya klasörüne vuruyordu.

Jessica neredeyse sırtına çarpacakken, "Dışarı," diye bağırdım. "Dosyaları, ızgarada pişirilip servis edilmeyeceksen, benim mutfağıma ait değilsin."

Gülümsemedi. Gözlerinde şakacı bir sıcaklık ya da tiksinti yoktu. Sadece beni iliklerime kadar kesen soğuk bir bakış vardı. "Öyle mi Eleanor?"

Bıçak elimden bir şangırtıyla düştü ve kanım dondu.

Mutfaktaki herkes sessizliğe gömüldü. Izgaradaki etin tıslaması kalbimin ağır gümbürtüsüne zil sesi gibi eşlik ediyordu.

Yanımdaki havluyu boynumdaki soğuk teri silmek için kullanma dürtüsüyle savaştım.

O . . . o yapmadı. Halüsinasyon görüyordum.

Öyle olmalıydım. Ama dosya . . .

Cassandra bunu daha önce ofisindeyken çıkarmıştı.

Koru beni, kıcıımı.

Beni koruyacak tek kişi bendim. Ve bunu ikinci kez unutmayacaktım.

CJ mutfağa doğru bir adım attı ama ben bıçağımyı kaldırıncaya durakladı.

"Eğer bana yaklaşırsan, bu ikimiz için de iyi bitmeyecek. Git buradan."

Barda pantolonumu ve külotumu çekip almak için kullandığı o pislik gülümsemesi geri gelmişti. Ama bu sefer ben

kıvılcımları hissetmedim. Alevleri hissettim.

İkimiz de her şeyi yakıp kül etmek üzereydik.

"Kes sesini, boksör. Sabıka kaydına bir suç daha eklemek istediğine emin misin?"

O daha tek kelime edemedi bıçağı bıraktım ve saldırdım.

Eğer başka bir suçlama yakalayacak olsaydım, bu cinayete teşebbüs olmazdı. Birinci dereceden kasıtlı olurdu.

Biri beni geri çekerken bir yumruk attım, kollarım Ben onu yakalayamadan etrafımı sardılar.

CJ hiç irkilmedi. Pislik.

"Şef-" Julian, CJ'in gözlerini oymamı engellemek için mücadele ederken homurdandı.

Dosyamı karıştırmaya nasıl cüret eder?

Dosyamı okuduğu için mi yoksa ne yazık ki yasal olmayan ismimi kullandığı için mi daha çok öfkelendiğimden emin değildim. Eleanor.

Bunu uzun zamandır duymamıştım.

Julian beni CJ'den güvenli bir mesafeye çekip bıraktı ve bifttekleri çevirmek için yerine döndü.

Ne de olsa çapraz çizgiyi bozmak istemedik.

Cinayet bekleyebilirdi ama aç misafirler bekleyemezdi.

"İyi misin, Şef?" Zach arkamdan gelirken sordu.

Cevap vermedim, çünkü iyi değildim. CJ'in yakınında olduğum sürece de iyi olamayacaktım.

Mutfak bir çatışmaya dönüşmüştü. Biz ona karşı.

"Kolundaki dövme doğru. Doğru değil mi, hapishane Kuş mu?"

Daha iyi düşünemedim savurdum. CJ geldiğini hiç görmedi. Yumruğum çenesiyle birleşti ve hızlı bir yumrukla kırıldı.

Jessica çığlık attı. Bağırışmalar yükseldi.

Elimdeki acıya inlememek için yanağımın içini ısırđım. Bu çok kötü olacaktı.

çalışmak.

CJ yumrukla sarsıldı, tökezleyerek geri çekilirken yüksek sesle ve parlak bir şekilde küfretti. Bana doğru gelmek için mi yoksa ayağını toparlamak için mi bilinmez, ileri doğru fırladı. Julian ve Zach Julian CJ'i uzaklaştırıyor, Zach de beni daha derine çekiyordu.

Gözlerim onunkilere kilitlenirken içimde kaynayan öfkenin her zerresini yönlendirdim.

CJ kolunun arkasını kullanarak kanı sildi. dudağının kenarından damladı. "Görünüşe göre adının hakkını veriyorsun, boksör."

"Siktir git!" Öfkeyle kükredim.

Griffith ailesinin çoğunun çiftlikte yaşadığını biliyordum ama evler birbirinden kilometrelerce uzakta gibiydi.

Sadece

Girerken ve çıkarken önünden geçtiğim evlerden biri de arazinin en önündeki ana evdi.

Bir sığır çiftliğinde haberlerin ne kadar hızlı yayıldığına dair bir şüphem varsa, Cassandra ve Christian Griffith kapıdan içeri adım attıklarında cevabımı almıştım.

Cassandra masasında otururken üzerinde her nasılsa hâlâ ofis kıyafetine benzeyen ipek pijamalar vardı.

Tırnaklarını dosyamın üstüne geçirdi.

Öğleden sonra başladığım yere geri dönmüştüm.

Christian onun arkasında duruyordu. Bunun kısmen bir güç gösterisi olduğunu hayal ettim, ama aynı zamanda CJ ve beni öldürmekten alıkoymak içindi.

Birbirimizi.

CJ uzak köşede durmuş, yüzüne bir buz torbası tutuyordu. Buz torbası, evden çıkarken parmak eklemlerime bastırdıktan sonra masanın üzerine attığım buz torbasına benziyordu.

Çiftlik ofisine restoran.

Cassandra ölçülü nefesler alıp verirken ve olay raporlarını karıştırırken çok uzun süre sessiz kalmıştı.

"İkinizle nereden başlayacağımı bilemiyorum," dedi kaleme uzanıp Chef'i aramak için bir not karalarken. DeRossi bir kağıt parçasına.

Midem bulandı.

Yumruk etkisini gösterir göstermez, kaderimin ne olacağını biliyordum. Tartışmanın faydası yoktu.

"CJ," dedi Cassandra. "Suç duyurusunda bulunacak mısın?" "Etmeliyim," diye mırıldandı.

"Doğru cevap 'hayır'," diye kestirip attı Cassandra. "Olayı senin başlattığını söyleyen bir restoran dolusu şahidim var. Kışını halka açık bir şekilde eylemlerinizin sonucu olarak size teslim edilir. Özellikle de bu öğleden sonra ineklerle yaptığınız gösteriden sonra size bu işi bırakmanızı söylediğimiz için."

Sığırlardan bahsedilince Mickey başını kaldırdı ve bir gözünü açtı.

"Şimdi," dedi bana dönerek. "Bu tekrar olacak mı?"

"Ben yokmuşum gibi davranırsa olmaz. Beni rahat bırakırsan bir sorunumuz olmaz."

İsteyebileceğim tek şey buydu. Ne kadar istesem de saati geri sarıp CJ'in adımı ve geçmişimi tüm aşçılara ifşa etmesini silemezdim.

"Ciddi misin?" CJ bağırdı. "Bana yumruk attı ve o bir tokatla mı kurtulacak?"

Cassandra, "Şef DeRossi ve ben Lennon'ın sonuçlarını daha sonra tartışacağız," dedi.

Beni kovmasını diledim. Şef DeRossi'nin yüzündeki hayal kırıklığını görmek istemedim.

CJ kötücül bir kahkaha attı. "Cidden lanet olası bir katilin çiftlikte çalışmasına izin mi vereceksin?"

"Okuduğunu anlama becerilerini geliştirmen gerek, salak herif," diye tersledim.

"Kapa çeneni Eleanor," diye tısladı CJ.

Christian kardeğine dönerek, "Ağzından çıkana dikkat et," dedi.

"Onu mu savunuyorsun?" CJ inanamayarak bağırdı.

Cassandra ellerini masaya vurdu. "Buradayız çünkü sen -" CJ'i işaret etti "- aletini kendine saklayamadın."

Bir kahkaha attım.

Cassandra'nın dehşet dolu bakışları bana döndü. "Ve sen Ellerinizi kendinize saklayamadınız ve öfkenizi kontrol edemediniz."

"Dosyayı nasıl aldı ki?" Dedim. "Dosyaya erişmesi gereken tek kişi sendin."

Parmağını kaldırarak beni susturdu. "Çok ince bir buzun üzerindesin. Şu anda bana karşı kullandığın üslubu değiştirmeni öneririm. Anlaşıldı mı?"

Dişlerimi sıktım.

"CJ," dedi Cassandra. "Neden ofisimdeki çalışan dosyalarını karıştırdın?"

Gıkını bile çıkarmadı.

"Kimse konuşmayacak mı? İyi o zaman." Cassandra ayağa kalktı. "İkinizin de iki ihtarı var. Eğer işinizi kaybetmek istemiyorsanız, üçüncüyü yapmayın."

CJ'in çenesi düştü ama hemen kapattı. "Beni kovamazsınız."

"Hayır, ama ben yapabilirim," dedi Christian, bakışları kardeğine doğru sertleşirken. "Sana söyledim, çiftlik bir seçimdir.

Ya kendine çeki düzen verirsin ya da başka bir iş bulursun."

Karısının yanına yanaştı ve ellerini nazikçe sıkarak omuzlarına koydu.

"İkiniz de küçük tartışmalarınızın zararsız olduğunu sanıyorsunuz. Ama değil. Siz ikinizin birbirinize sataşması

bir orman yangını başlatır. Hiçbir şeyi etkileyecek gibi görünmüyor. Ta ki her yer yanana kadar. Yangın hattı kazarken bir şeyleri feda etmeniz gerekir, ancak yanmayı sürdürmek için bu gereklidir.

yayılmasını engellemek. Neyin kurtarılmaya değer olduğuna karar vermenin zamanı geldi: gururunuz mu yoksa uzun ömürlülüğünüz mü?"

CJ ofisten hışımla çıkarken "Siktirin gidin," diye tükürdü. "Hepinizin canı cehenneme."

Spor salonuna sessizlik içinde gittim. Radyo yok. Müzik yok. Mırıldanmak ya da tıklamak yok. Kendimi onuncu canına giren bir kedi gibi hissediyordum. Bir noktada tükenecektim ve bu çok uzun zaman önce olmalıydı.

Christian'ın yangın hattı kazmakla ilgili sözleri zihnimde yankılandı.

Bir zamanlar, başka birinin ateşine yakalanmışım ve bedelini ödedim. Kolumdaki anka kuşu dövmesi gibi, ölümü tekrar tekrar aldatıyormuşum gibi hissettim. Ateş hattımın ne olduğunu bilmiyordum - kendimden bir parça yıkım döngüsünü durdurmak için bırakmıştı.

Ne yazık ki aklıma gelmedi. Koşu bandındaki bir kilometremden sonra değil. Soyunma odasındaki duşumdan sonra değil. Ve gece için arabamın arka koltuğuna yerleştiğimde de olmadı.

Beni tamamen tüketmeden önce orman yangını cephesinden ne kadar kaçabileceğimi merak ettim.

CARSON JAMES

"**H** "Her şey nasıl görünüyor doktor?" İş eldivenlerimi çıkarıp cebime sokarken sordum.

Martha, veterinerlik yapıyordu.

Ben yanlarına gittiğimde çantasını hazırlıyordu. Yıpranmış bir kahkaha attı. "Bahar geldiğinde çok meşgul olacaksın. Yine de bütün kadınların sağlıklı görünüyor. Sana iyi bir buzağı demeti verecekler."

Elimi uzattım ve kalkmasına yardım ederken dirseğini destekledim. "Buraya kadar geldiğin için minnettarım."

Benim

Her kelimede nefesi bulanıyordu.

Doc ellerini kalçalarına dayadı ve sürüyü gözden geçirdi. "Keskin görünümlü bir grup. Burada iyi iş çıkarıyorsunuz. Çiftlik de bugünlerde pek fena görünmüyor. Eşimi alıp bir randevuya çıkmam gerekebilir.

gece o süslü et lokantasında. Arabayla gelirken çok güzel kokuyordu."

Restoran hakkında kötü konuşmamak için dilimi ısırđım. Christian bugün benimle dışarıda değildi. Ama pansiyon ya da restoran hakkında kötü bir Çey düĞünürsem, Cassandra'nın lanet olası Meryem gibi ortaya çıkıp konuĞmam için beni cesaretlendireceğini biliyordum.

Noel geldi ve geçti, ve biz sıkı bir şekilde yeni yıl. Süslemelerin yok olduğunu görmekten memnun oldum. Kulübenin her penceresinden sarkan çelenklerden nefret ediyordum. Pırıl pırıl ışıklarıyla ağaçlardan nefret ediyordum.

restorana giden yürüyüş yolu.

Bu kadar pitoresk olmasından nefret ediyordum.

Gri gökyüzü ve kasvetli sıcaklıklarıyla Ocak ayı bir ertelemeydi. İlk defa çevrem ruh halime uyuyordu.

Doktor vedalaştı, eşyalarını topladı ve yola çıktı.

Doğrusu, bugün programa uygun değildim. Bunu kimseye itiraf edecek değildim. Ama bir gün bile izin almamıştım.

Christian ültimatomunu verdiğinden beri. Ya uyanık olduğum her anı medeniyetten olabildiğince uzakta geçirecektim ya da işime son verilecekti.

Beni kovacağını söylediğinde blöf yapıp yapmadığını sorgulamadım; şaka yapmadığını biliyordum.

Çiftçilik babamız ya da kardeşleri için bir seçim değildi. Hayatta kalmak içindi. Ama ailemiz dördümüzü de bunun bir kader değil, bir seçim olduğunu bilmemizi sağlayarak yetiştirdi. Bu aynı zamanda herkesin çok çalışması ve Bu konuda sızlanıp durdular. Hepimiz çekip gidebilirdik ve beni en çok kızdıran da buydu.

Buradan ayrılmak istemiyordum ama parti çizgisine de uymak istemiyordum.

"CJ, orada mısın?" Christian'ın sesi telsizde çıtırdadı.

Telsizi kemerimden çıkardım ve yan düğmesini kırdım. "Mevcut."

"Eve doğru git."

Telsizi boğarken parmak eklemlerim bembeyaz oldu. Ne yaptığını çok iyi biliyordu.

Açık bir hatta tartışamazdım. Aile dramını çiftlik işlerinden ayrı tutardık. Bu, çiftlik çalışanları arasında ailenin saygınlığını koruyan bir yönetim taktiği idi. Biz her zaman birleşik bir cephe sundu.

"Hâlâ çalışıyorum," diye karşılık verdim.

Christian bir saniye bile kaybetmedi. "Bugünlük işin bitti."

Renkli bir küfür dizisi birbiri ardına kafamda dönüp durdu. Telsizi yanıma bıraktım, bunu ona bırakmaya kararlıyım.

Bir daha düşündüm, tekrar elime aldım ve ağzıma götürdüm. Tereddüt ettim, sonra tekrar düşürdüm.

Anny yıpranmış otları kemirdiği yerden bana baktı. O bakışta bana aptal dediğine yemin edebilirim.

"Anlaşıldı," diye mırıldandım lanet şeyi kapatmadan önce radyoya.

Çağrılmıştım.

Anarchy bugün tavırlıydı ve ben de onu suçlamadım. Ovada dörtlüyle koşarken kendini kaybetmişti. Adrenalin parmak uçlarımdan botlarıma kadar bir gelgit dalgası halinde aktı.

Etrafımızı saran rüzgâr ciğerlerime doldu. Bir kez olsun nefes alabildim.

Eve giden uzun yolu kullandık, Ray'in arazisinin arka tarafını ve Christian ile Nate'in evler. Rotanın bir kısmı yolculuğu mümkün olduğunca uzatmak ve aile yemeğinden kaçınmak içindi. Diğer kısmı ise restoranı görmek zorunda kalmamak içindi. Böylece onun külüstür arabasını görmek zorunda kalmayacaktım. Böylece o binada onu düşünmek zorunda kalmayacaktım.

İstediğimden çok daha kısa bir süre sonra ailemin çiftlik evi görüldü.

Christian ön verandada, kollarını kavuğturmuş sallanan sandalyelerden birinde oturmuş bekliyordu. "Yeterince uzun sürdü."

"Yapacak işlerim vardı," diye homurdandım.

Hoşnutsuz bir of çekti. "Sana kendine çeki düzen vermeni söyledim, ölesiye çalışmanı değil."

"Aynı şey, değil mi?" Anny'nin sırtını bıraktım ve merdivenlerden yukarı çıktım.

"Yemek hazır," diye kestirip attı. "Elini yüzünü yıka." Ve bu sözlerle arkasını dönüp içeri girdi.

"Evet baba," diye mırıldandım arkasından. Sıcak ve aromatik bir şey havada süzülerek midemin guruldamasına neden oldu.

Mutfağa girdim ve annemi ortalığı toplarken buldum.

Kapıdan içeri süzüldüğümde yanakları kalkmıştı. "Evet, Selam tatlım. Nerede olduğunu merak etmeye başlamıştım." "Özür dilerim," dedim nefesimin altında musluğu açarken.

ve ellerimi ovuşturdum. "Oldukça uzaktaydım."

Nefesinin altından kısık bir kıkırdama çıkardı. "Düşündüm de. Beni rahatsız etmiyor. Çocukların aksine, biber saklanır. Git biraz rahatla ve ailenle birlikte ye. Senin için bir yer var."

Bundan hiç şüphem yoktu. Annem her zaman herkes için bir yer ayarlardı, biz orada olmasak bile. Nate başka bir yerde konuşlandırılmış ya da görevlendirilmiş olsa da, o ve ilk eşi için her zaman bir yer vardı.

Ray rodeo turundayken, onun için her zaman bir yer vardı. Geçirdiği kazadan sonra çiftliğe geri döndüğünde ve kimseyle görüşmek istemediğinde de Ray için bir yer ayarlamıştı.

Belki de Christian'ın Lennon'la benim aramdaki bu şey konusunda ayak diremesinin bu kadar acı veren yanı buydu. Yıllardır çiftliği babam, Christian ve ben yönetiyorduk. Sonra babam emekli oldu ve sadece Christian ve ben kaldık.

Şimdi kendimi yalnız bir korucu gibi hissediyordum.

"Sorun nedir, evlat?" Gracie'ye onunla Bree'nin arasındaki koltuğa oturduğumda sordum.

Masanın, bugün oldukça asık suratlı görünen yeğenlerimin oturduğu tarafı güvenliydi. Cassandra, pansiyon ve restoran müdürleri ne haltlar karıştırıyorsa duymak zorunda kalmayacaktım.

"Hiçbir şey," diye homurdandı kasesine doğru, kaşığıyla bir fasulyeyi defalarca bıçaklarken.

Dökme demir tavaya uzandım ve bir parça mısır ekmeği kaptım. "Onu bilemem. Sen neden

öldürmek mi?"

"Bir oğlanla ilgili," dedi Bree, bana karşı köşeye sıkışmış bir halde oturduğu yerden.

"Ah."

Gracie, "Bu bir çocukla ilgili değil," diye tersledi.

Tanrım. Christian'ın bugünlerde gergin olmasına Gağmamalı. Ėki genç tam bir kâbustu ve ben onların arasında oturalı daha otuz saniye olmamıGtı.

"O zaman ne hakkında? Kimi öldüreceğim?"

Bree kıs kıs güldü ama Gracie dişlerini birbirine geçirdi. Ona hafifçe dirsek attım.

Gracie ofladı pufladı. "Jordan adında bir çocukla konuşuyordum ve beni Cuma gecesi onunla birlikte şenlik ateşine davet etti, çok heyecanlandım ama sonra arkadaşım Julie'yi de davet etti. Şimdi gitmek istemiyorum çünkü o

onu davet etti, hem de benim de onunla gitmemi istedikten sonra. Gitmek istemediğimi söylediğimde de bana boş yere abarttığımı söyledi."

Düşünüyormuş gibi yaptım. "Grace, sanırım yapabileceğin tek bir şey var."

"Ne?" diye mırıldandı hayatımda duyduğum en ekşi ses tonuyla, bir fasulye daha bıçaklarken.

"Adınızı değiştirin, okulunuzu değiştirin ve adı J ile başlayan biriyle asla arkadaş olmayın."

Bree kıs kıs güldü ama Gracie'nin çatlak gülümsemesi kalbimi yumuşattı.

"Cass'in her zaman söylediği şey nedir? İsmi garip yazılan herkes kırmızı bayrak mıdır? Buna 'J' isimlerini de ekle. Jordan, Julie, Joe, James, Jessica, Jackson, Jonathan, Jenny. Her yerde kırmızı bayraklar var."

Gracie yumuşak bir kahkaha attı. "İsimleri J ile başlıyor diye insanlarla arkadaş olmamazlık edemem."

"Ye bakalım, evlat. Bir yolunu bulacaksın."

Kaşığını biberinin içinde karıştırdı, ama bu öncekinden daha az suçluydu. "Sence ne yapmalıyım?"

Şenlik ateşine gitmek değil. O ergen hormon festivallerinde neler olduğunu herkes bilir.

Ama ben onun ebeveyni değildim. Bu kabus ikilemi Christian ve Cassandra'nın sorunuydu.

"Yine de git. İyi vakit geçir. Oraya gitmişken daha iyi arkadaşlar bul. Eğer J-name'ler aptalca davranmak istiyorlarsa, bırakın yapsınlar. Onların eylemlerinin ve seçimlerinin sizi etkilemesine izin vermeyin. Kendin ol ve senin için olan şey sana ulaşmanın yolunu bulacaktır." Bir ısırik aldım. "Ve eğer bir şeyi saklaman gerekiyorsa beni ara."

Gracie nihayet yemeğine yumulurken "Teşekkürler," dedi. "Sürü nasıl görünüyor?" Nate diğer taraftan sordu

Masanın diğer tarafına.

Yutkunurken başımı salladım. "Güzel. Doktor herkesin yolunda gittiğini söyledi. Yoğun bir yavrulama sezonu olmalı."

Brooke, "Eminim pansiyon konukları yavru ineklere bakmaya bayılacaklar," diye sevindi. "Buzağılama mevsimine bayılıyorum. İnsanların beslenmelerine yardımcı olmaları ve sevmeleri için tesise yakın bir yerde biberonla beslenen buzağıkların olması çok eğlenceli olurdu."

İneklerimin yabancıların onları beslemesine ya da herhangi bir şekilde idare etmesine ihtiyacı yoktu.

"Hayır," diye kestirip attım.

Ray sinirlendi, tekerlekli sandalyesinde doğrulurken Karısına karşı takındığım tavır yüzünden bana ters ters baktı. "Bunu tekrar denemek ister misin?"

Harika. Şimdi o da bana kızgındı.

Ağzımı sildim ve masadan uzaklaştım. Bir şeyler bulana kadar beni idare edecek kadar yemiştim.

Ranzada bir şey var.

"Ben çıkıyorum. Sonra görüşürüz," diye homurdandım. Ben ayağa kalkarken annemin yüzü düştü. "Carson James ..."

İşte oradaydı. Herkesin her zaman kullandığı çift isim Çünkü hep başı belaya giren ben olurdum. Otuzlu yaşlarımda bile.

Herkesin bana Carson dediği zamanları hatırladım.
Özellikle zor bir yaz geçirdikten sonra CJ olarak
kısaltmışlardı.

Nate evdeyken onu takip ediyor, Christian'ın yaptıklarını yapmaya çalışıyor ve Ray gibi olmaya çalışıyordu.

Annemin yanından geçip kapıdan çıkarken, "Yemek için teşekkürler," dedim.

Nasıl olduysa, Cassandra verandada beni bekliyordu. Dışarı çıktığını fark etmemiştim bile. En son hatırladığımda Becks ve Brooke'la yaklaşan düğün hakkında konuşuyordu. Cumartesi öğleden sonrasını şehirde birlikte

geçireceklerdi. "Beni ektin."

Yürümeye devam ettim. "Ne zaman?"

"Bu öğleden sonraki

yolculuğumuz için."

Durakladım.

Cassandra çiftlikte çalışmaya ilk başladığında, öğleden sonraları birlikte patika gezintilerine çıkma alışkanlığı edindik. Atlarla arası çok kötüydü, her şeyden nefret ediyordu ve rahatlamaya ihtiyacı vardı. Tıpkı benim gibi, ama bana tahammül eden tek şey atlardı.

Alay ettim. "Aylardır ata binmedik."

"Peki bu kimin suçu?" dedi verandadan uzaklaşıp peşimden merdivenlerden inmeye başlarken.

"Gelmeyi bırakan sendin." "Yapacak işlerim vardı."

Korkunç bir kahkaha attı. "Saçmalık. Siz çocuklar gün doğumundan gün batımına kadar iş, iş, işmiş gibi davranmayı seviyorsunuz. Ama öyle olmak zorunda değil ve siz de bunu biliyorsunuz. Rahatsız olduğunuz için o lanet inekleri kaçmak için bahane olarak kullanıyorsunuz."

"Christian'dan zaten azar işittim. Senden de duymama gerek yok," dedim Anny'nin yanına giderken.

"Elimden geleni yaptım," diye arkamdan seslendi Cassandra. "Yeterince iyi olmadığı için üzgünüm."

İki şey dikkatimi çekti.

Önce Cassandra bir şey için özür diledi. Bu bende cehennemde kar var mı diye hava durumunu kontrol etme isteği uyandırdı.

İkincisi, neden bahsediyordu? Yeterince iyi olmayan neydi? Bunu itiraf etmekten nefret ediyordum, ama o bizim

zor durumdaki çiftliğı bir destinasyona dönüştürdü. İnsanlar orada kalmak için ipotek ödemeye hazırды.

"Mutsuz olduğunu biliyorum ve bu benim hatam." Cassandra'nın yüz ifadesi daha önce hiç görmediğim bir şekilde yumuşadı. Her zamanki "cehennemde öfke yoktur" bakışını takınırdı. "Yani birine kızmak istiyorsan bana kız. Ailene değil."

"Sen ailedensin."

Gözleri büyüdü.

Omuz silktim. "Yeni soyadını aldın, değil mi?"

Ama gerçek şu ki, Cassandra bir baldızdan çok bir kız kardeş gibiydi. Birbirimizle didişir ve sataşırdık ama hiçbir zaman ciddi değildik.

O çiftliğe katıldığında içime bir şeyler yerleşmişti. Sanki kayıp bir ağırlık teraziyi dengelemişti.

Becks de öyle. Cassandra çiftliğe gelmeden çok önce kaleyi o koruyordu.

Brooke ailemizin son parçası gibiydi. Ray'i kazadan sonra karanlıktan çıkaran mucize oydu.

Kız kardeşlerimi severdim. Peki neden işler hala yolunda gitmiyordu?

Cassandra beni Anny'nin yanına kadar takip etti ve elini uzatarak atımın dostane bir ruh hali içinde olup olmadığını görmek için bekledi.

Anny, Cassandra'nın eline vurdu ve Cass geri sıçradı.

"Gördün mü?" dedi kollarını kavuştururken. "Anarchy eskiden bana tahammül ederdi çünkü öğleden sonraları ata binerdik. Şimdi benden yine nefret ediyor."

Omuz silktim. "Fırtına yaklaştığı için çok huzursuz."

Anarchy'nin sırtına atlayıp Cassandra'nın yüzünü gördüğümde midem bulandı. Gerçekten pişman görünüyordu ve bu kimsenin yanında belli etmediğı bir duyuydu.

"Kulübeyi ve restoranı inşa ettiğimizde çok şey kaybettığınızı biliyorum," dedi. "Ama umarım uzun süre burada kalırsınız."

ne kaybettiğinizi değil, ne kazandığınızı görmeye yetecek kadar."

Cassandra ve ben birbirimize bakarken anarşı durdu.
Sonunda Cass geri çekildi. "İyi geceler, Carson."

LENNON

F Spor salonunun kapısından otoparka doğru koşarken sert yağmur damlaları üzerime yağdı. Rüzgâr bir

Kırbaç, başımı eğip koşarken derimi parçaladı.

Ülkenin dibine taşınmanın soğuk kışlardan kaçtığım anlamına geldiğini sanıyordum. Görünüşe göre, şaka bana yapılmış.

Sürücü koltuğuna sürünüp kapıyı kilitlediğimde vücudumda ürpertiler dans ediyordu. Telefonumu tam olarak şarj etme şansım olmamıştı ama geceyi geçirmemi sağlardı. Öyle umuyordum.

O günkü programda olmak için canımı verirdim. ama bugün benim izin günümdü. Şef DeRossi beni arayarak, şef bıçağıyla birini bıçaklamamam için zorunlu izin günümü kullanmam konusunda üstü kapalı bir şekilde tehdit etti.

Özellikle de neyse ki ortalıkta görünmeyen bir kovboy. Gezilerinde restorandan uzak dururdu. ve ailesiyle birlikte orada yemek yemeyi bırakmıştı.

Yağmurdan kurtuldum ve arabamı çalıştırdım. Kaloriferi on dakika çalıştırdım, sonra bir saatliğine kapattım, sonra tekrarladım.

En son kiralayan ofise lanet ettim.
başlangıçta bana bir daire teklif ettikten sonra "yazım hatası" nedeniyle beni reddetti. Yine de muhtemelen en iyisi buydu. Aylık saçma bir kira kontratı vardı ve depozito olarak dört aylık kira isteniyordu. Şartlar suç teşkil ediyordu.

Ağaçlar her rüzgârda sallanırken arabanın kaputunun üzerinde gölgeler dans ediyordu. Fırtına hayalet gibi uğulduyordu
gece çığlık atıyor.

Onlarla birlikte çığlık atmak istedim.

Binadan arabama doğru koşarken parmaklarım buz sarkıtlarına dönüşmüştü. Kaskatı kesilmiş ve üşümüşlerdi. onları gerdi ve çözülmeleri için havalandırmanın önünde tuttu.

İnsanların arabamın içini görmemesi için cam perdelerimi açmam gerekiyordu; bu gece spor salonunda başka kimse yoktu. Yirmi dört-yedi erişim sözünü yerine getirmek için içeride ışıkları açık tutan tek çalışan dışında, Arazi hayalet bir kasabaydı.

Aklımdan çıkmıyordu.

Son on yılın boş anıları uyumda bana işkence ediyordu. Dumanla ve personel kahvesiyle çalışıyordum ve neredeyse her ikisi de bitmek üzereydi.

Arabamın dışına bir şey çarptı ve sıçradım, neredeyse kafamı tavana çarpıyordum.

İç lambayı yakmadan önce tereddüt ettim. Genelde arabada yaşama kurallarına aykırıydı, ama bir an zararı olmaz.

Arabamın kaputunun üzerine küçük bir dal düşmüştü. Hasarlı ya da endişe verici bir şey yoktu.

Ciğerlerimden yavaş bir nefesin süzülmesine izin verdim ve yolcu koltuğunun döşemesinde cam kapaklarını arıyordum. Onları kaptığım gibi koltuğun üzerine bir gölge düştü ve oturdu.

Arabamın üzerine bir ağaç düşseydi, bu pastanın üzerindeki krema olurdu.

Belki de park yerlerini değiştirmeli ve ağaç hattından uzaklaşmalıyım. Sağladığı mahremiyeti seviyordum ama

yeni bir araba almak için herhangi bir pozisyon.

Pencereden dışarı bakıp yeni bir yer aramak için döndüm. Gözler camın arkasından bana bakıyordu.

Çılgılık atıp ellerimi ağzıma kapattığımda ses tellerimi yakıcı bir acı kapladı.

Yağmurdan sıırıslıklam olmuş kızıl saçlar, solgun bir avucun yanında pencereye yaslanmıştı.

Hayır.

Hayır, hayır, hayır-

Çok uzun zamandır koşuyordum ama yeterince hızlı koşmuyordum.

Beni buldular.

Kusmuk boğazımdan yukarı fırladı ve ağzımı doldurdu.

Frene bastım ve vites kolunu çekerek

Tersine. Lastiklerim yağmurdan ıslanmış asfaltta gıcırdadı.

Kadın geriye doğru sıçradı ve tekerlekler üzerindeki dört bin kiloluk metalin altında kalmamaya çalıştı.

Vitesi tekrar boşa aldım ve gaza bastım, otoparktan çıkarken lastikler ciyaklıyordu. Kalbim boğazıma düğümlenmişti.

nereye gittiğimi düşündüm. Tenimde boncuk boncuk biriken ter, dışarıdaki yağmurdan daha soğuktu.

Çok dikkatliydim. Çok temkinli. Bir yerde asla çok uzun süre kalmadım. İzlenebilir mali durumumu mümkün olduğunca az tuttum. Radarın altında kalabilmek için hiçbir şey yapmadım.

Peki ne için?

Ülkenin öbür ucunda mı bulunacak?

Çiftliğe giden servis yoluna girdiğimde gözlerim yaşardı. Bu kadar uzağa gittiğimi fark etmemiştim bile. Bu yol bir alışkanlık haline gelmişti ve alışkanlıklar sizi ölüm ilanlarına sokuyordu. Yine de ölüm ilanlarına bilgilerinizi göndermek için bir aileniz olması gerekiyordu. İnsanlar kim olduğunuzu

Hayatta kalan. Sevenleri.

Ben buna sahip değildim. Morgda isimsiz, sahihsiz bir ceset olurdum.

Bir lastik çukura çarptı, sonra iki. Karanlık arabayı yutarken çamur ve yağmur suyu dışarıya aktı. Çamur ve yağmur suları arabayı sararken dışarıdaki dekoratif lambaların zayıf ışıltısı kulübeye giden çakıllı yol fırtına tarafından boğuldu.

Kalbim ve nabzım birlikte atarken gaza daha sert bastım. Kesik kesik nefesler başımı döndürdü. Bir çığlık Araba yağmur suyu nehirleri boyunca kayarken, yolda kalmak için mücadele ederken dudaklarımdan döküldü. Ben beyaz-

Direksiyonu kırdım, beni dinleyen herhangi bir tanrıya restorana biraz daha yaklaşmama izin vermesi için dua ettim. I

sağanak yağmur ve şimşek altında iki mil koşmak zorunda kalmak istemedi.

Araba kontrolden çıkarken ciğerlerim sıkıştı. Araba bir çukura çarptığında yüksek bir gümbürtü beni dehşete düşürdü.

Tamam. Nefes al. Nefes al.

Direksiyonu bıraktım ve kan dolaşımını yeniden sağlamak için ellerimi salladım. Savaş ya da kaç savaşı çetin bir mücadeleydi.

Gaza bastım ama hiçbir şey olmadı. Tepemdeki yağmurun gürültüsü lastiklerin hafif vızıltısını bastırıyordu.

çamurda dönüyordu. Ayağımı yere bastırdım.

Hiçbir şey.

"Hayır, hayır, hayır," diye mırıldandım telefonumu cebime koyarken ve

kapıyı açtım. Ön lastik yarıya kadar çamura gömülmüştü. Farlarım selin içinde zar zor görünüyordu. Elimi yüzümün önünde zar zor görebiliyordum.

Anahtarları kontaktan çekerken yüzümü buruşturdum ve kapıyı çarptı. Arabadan uzaklaşmaya çalışırken spor ayakkabıları çamura battı. İsteyeceğim son şey, fırtınaya göğüs geren bir misafirin arabama arkadan çarpması ya da beni dümdüz etmesiydi

Krep gibi.

Tarla suyla doluydu ama karşıya geçmek daha kolaydı.

Başımı eğdim ve yürürken aldığım her nefesi saydım,
sonra koştum, sonra koştum.

Her yer karanlıktı. Dondurucu rüzgâr kemiklerimi sızlatan aşağılayıcı bir tokat gibiydi. Bu halde kulübeye giremezdim ve Allah korusun, restoranı kapatmakta olan aşçılar beni görmemeliydi.

Yatakhaneinin soluk ısıltısı görüldüğünde spor ayakkabılarım neredeyse yere yapışmıştı.

Tüm evde yanan tek ışık en üst kattaydı. Ağlamamak için ciğerlerimdeki yanmaya odaklanarak hızımı artırırken o ışık benim işaretçimdi.

İşe yaramadı.

Gözyaşlarının sıcak sızısı, tenimi kaplayan ve iliklerime kadar işleyen ayazla keskin bir tezat oluşturunuyordu.

Merdivenlerden ön kapıya doğru tökezleyerek çıkarken oksijen, kıyıya vuran dalgalar gibi kısa, dalgalı soluklarla geliyordu. İçeride ışıklar teker teker yanmaya başladı.

Enerjim tükenmişti. Verandaya yığılıp ağlamak istedim. Yıllarca uyumak istedim. Korku yarın geri gelecekti.

Kapıyı çalamadan kapı hızla açıldı. Neredeyse diğer tarafta beni karşılayan bedeninin içine düşüyordum.

CJ'in elleri belime kelepçelendi, beni yukarıda tuttu ve beni içine çekti. "Ne halt ediyorsun, baş belası?"

Çıtırtılar ve hıçkırıkların karışımına engel olamadım. "Gidecek başka bir yerim yoktu." Her acıklı kelimeyi boğuk boğuk söylerken dişlerim takırdıyordu. "Ne yapıyorsun?"

"Seni almaya geliyordum."

Gözlerim onunkileri buldu. O ela gözler yumuşacıktı. ama keskin endişe çizgileri ve biraz da güvensizlikle çevriliydi.

"Ne?"

"Her yerde kameralarımız var," dedi bedenimi sıkıca kendine yaslarken ve uzanıp kapıyı arkamızdan kapatırken. "Tam olarak nerede olduğunu biliyorum, her zaman."

Yanaklarımı parmak uçlarımla sildim, koşudan dolayı çamurla kaplandıklarını fark etmemiştim. Kirler yanaklarıma bulaştı.

Onun önünde ağlamamak için elimden geleni yaptım.

Pek bir şeyim yoktu ama gururum vardı. Ve bırakmam gereken tek şey de buydu.

Ateş hattımı.

Yanmayı durdurmak için kesmek zorunda kaldım.

"Sadece geceyi geçirecek bir yere ihtiyacım var," diye itiraf ettim. "Ya da gece için bile değil. Sadece fırtına dinene kadar."

CJ'in çenesi ileri geri hareket etti. "Yukarı çık."

Gözlerim geniş çalışma odasındaki seksiyonel koltuklar ve yatar koltukların üzerinde dans etti. "Kanepede bekleyebilirim."

"Kanepede uyumana izin vermeyeceğim. Ayrıca, çok pissin." Bununla birlikte, döndü ve merdivenlerden yukarı yürüdü.

Kendi idamıma götürülüyormuşum gibi hissederek onu takip ettim. Kapıları açtı ve beni koridora götürdü.

Ben itaatkâr bir şekilde

CJ'i takip etti. Çoğunu çiftlikte çalışırken görmüştüm ama onlarla konuşmamıştım. Bakışları tenimi kaşındırıyordu.

CJ koridorun sonundaki kapıyı açıp içeri girmemi beklerken, "İçeri," diye kırıptı.

Oda sade ve düzenliydi; orta boy bir yatak, bir komodin ve duvara dayalı ağır bir sandık vardı. O vardı pencerenin iki yanındaki perdeleri geri çekti, Ona pansiyonu, restoranı, restoranın sigara içenlerinin tutulduğu avluyu ve içeri girip çıkan yolu kuşbakışı görme imkânı veriyordu.

Uzakta, çamurla kaplı arabam olan küçük yumruyu seçebiliyordum.

Her şeyi izlemişti.

Yaptığım her hareket. Arabamda uyumak zorunda kalmayayım diye sigara içen çocuğa bakıcılık yaparak geçirdiğim her gece. Hepsini.

Kapının kapanma sesi beni yorgunluktan kaynaklanan sersemlikten uyandırdı.

"Banyo burada," dedi iç kapılardan birini açıp ışığı yakarken.

Oda dardı ama evin geri kalanının erişemediği özel bir lavabo, tuvalet ve duşu vardı.

Dar bir dolap açtı ve katlanmış bir havlu aldı. "Kirlisin."

Yerde izini bıraktığım çamura baktım. "Özür dilerim."

Özrü ne kabul etti ne de reddetti. Hiçbir şey yoktu.

"Sorun değil." Havluyu ellerime tutuştururken yüzü soğukkanlı ve okunaksızdı.

"Devam et."

"Kıyafetlerim arabamda," dedim dişlerimi gıcırdatarak, yağmurdan ıslanmış taytıma ve vücuduma yapışan uzun kollu gömleğime bakarken.

"Eğer dışarı çıkmazsan zatürre olacaksın.

Şu ıslak kıyafetleri giy ve ısın. Sana bir daha söylemeyeceğim. Duşa gir Len."

Bana "bela" yerine Len diye hitap etmesine takılıp kalmayı reddettim. Havluyu göğsüme çektim ve banyoya girdim.

Banyo konusunda kurallarım vardı. Her zaman tuvaleti kullanmak için beklerdim.

En az iki duş daha kullanılana kadar spor salonu duşları kullanıldı. Sayıca güçlüydük ve bir şey olursa şahitler vardı. Hızlı ve etkiliydim. Oyalanmadım.

Bu kurallar, pahalı kamyon durağı duşlarının kilitli kapılarının ardında bile aynıydı. Durulandım ve doksan saniye içinde çıktım.

Her ne kadar buhar dalgaları ve güvenlik algısı içinde oyalanmak istesem de, daha fazla kırılmıyordum Bu geceki kurallar. CJ'in kapısında belirip yardım için yalvarmak, gururumun kaldırabileceği tek şeydi.

Rekor sürede girip çıktım.

Duştan yeni çıkmış, havluyla saçlarımdaki suyu sıkıyordum ki kapı çalındı ve irkildim.

Bir çığlık attım ve havluyu vücuduma sararak kuyruğunu göğüslerimin arasına sıkıştırdım.

"Çabucak kilidi aç," dedi diğeri taraftan.

Yavaş, derin bir nefes aldım ve kapının mandalını çevirdim.

Ama CJ içeri girmedi. Bakmadı bile. Kolunu aralıktan içeri soktu, bir yığın giysiyi lavaboya bıraktı ve sonra tekrar kapattı.

Kapalı kapıya baktım, amacının ne olduğunu merak ediyordum. Merakım beni alt etti ve yığının içinden. Bir çift eşofman altı vardı. ve yüzebileceğim bir tişört.

Ama temiz ve kuruydular.

Kurulandım ve giyindim, çamura bulanmış giysilerimi lavaboda durulayıp sıkarken onun kolonyasından arta kalanlara odaklanmamak için elimden geleni yaptım.

Müzikle yüzleşmekten başka yapacak bir şey kalmadığında kapıyı açtım.

CJ yatağına uzanmış, telefonunda geziniyordu. Ayağının altında bir döşeme tahtası gıcırdayınca başını çevirip baktı.

"Çamaşır makinemiz var, biliyorsun. Tamamen medeniyetsiz değiliz," dedi ellerimdeki nemli giysileri alırken.

"Yarın buradan çıktığımda onları kasabadaki çamaşırhaneye götüreceğim."

Ayağı kalktı ve ayakları yere çarptı. "Fırtınada ne yapıyordun?"

Sorgulama karşısında irkildim. "Seni ilgilendirmez."

"Eğer benim yatağımda uyuyorsan beni ilgilendirir."

Güldüm. "Senin yatağında uyuduğumu kim söyledi? Dedim ki bir kanepede beklerim. Eğer bu mümkün değilse, restorana kadar yürür ve ofisimde beklerim."

Şimşek gökyüzünde yılan gibi süzülüyordu.
"Elbette," dedi CJ kuru bir kahkaha atarak. "Dışarı çık ve üzerine yıldırım düşsün. Misafirim ol."

Ona kaşlarını çatıttım.

"Bana fırtınada neden dışarıda olduğunu söyle, ben de alt kattaki kanepede uyumana izin vereyim."

Siktir et onu.

Döndüm ve kapıya doğru yöneldim. "Duş için teşekkürler. Şansımı yıldırımla deneyeceğim."

Ben daha elimi kapı koluna atamadan CJ kalkmış ve yataktan çıkmıştı. "Lennon-"

"Senin amacın ne?" Tersledim. "Sana cevap borcum yok. Kapıyı açan ve beni içeri alan sensin."

Adım atarken dondu kaldı. "Gecenin bir yarısı neden restorana geri dönüyordun? Neden evde değilsin?"

"Saat onu ancak geçiyor. Gecenin bir yarısı değil."

Gözleri kıvılcımlar ve korlarla parlıyordu. "Sabahın köründe kalkman gerekirken gece yarısı da olabilir. Şimdi soruya cevap ver."

Zihnimde bunun üzerinde çalıştım. Ona tüm gerçeği söyleyemezdim, ama gözlerindeki o bakış bunu yapmayacağını söylüyordu.

Bu işin peşini bırak. Peşini bırakmazsa, Cassandra'ya götürecekti. Ya da daha kötüsü, Şef DeRossi'ye.

"Arabamı çekmem gerekti," diye geçiştirdim.

O gece barda aramızda titreşen alevler geri dönmüştü. Aramızdaki sıcaklık artarken açmaz.

"Doğru," dedi kuşkuyla. "Arabayı çekmek zorunda kaldın. Hem de lanet olası bir fırtınanın ortasında."

Çenemi kaldırdım. "Cevabı sen istedin. Hoşuna gideceğini söylemedim."

Aramızdaki enerji, kesilmiş elektrik hatları gibi elektrikle yaylanıyordu.

"Yatağı al," dedi telefonunu alıp yanımdan geçerek kapıdan çıkarken.

CARSON JAMES

R Bir Numara: Kin beslediğinizde, nefretinizin nesnesinin ne kadar çekici olduğunu düşünmeyin.
İki Numaralı Kural: Onun ne kadar çekici olduğunu düşündüğünüzde, bunu görmezden gelin. Gececektir. Muhtemelen.

Üç Numaralı Kural: Bir araba çaldığınızda, anahtarların sizde olması işe yarar.

Kamyonetime atlayıp ön kapıya yöneldiğimde gün ağarmak üzereydi. Elimde bir seyahat fincanı kahve vardı.

bardak tutucu, hayalarımda bir ağrı ve yatağımda bir sorun.

Toprak yoldan tarlaya girerken Lennon'ın arabasının anahtarlarını parmağıma doladım.

Dün geceki fırtına sırasında içeri girmeye çalışırken servis yoluna zarar vermişti. Oluklar kurumuş çamur derin kanyonlar oluşturdu. Gösterişli konuklardan biri süslü sedanlarını çukurlardan birine sokmadan önce adamlardan birine yolu düzelttirmem gerekiyordu.

Hızlı bir dönüş yaptım, kamyonetimi geri çektim, böylece bağlantı arabasının önüyle aynı hizaya geldi, sonra dışarı atladım.

Arabayı boşa alabilmek için sürücü tarafındaki kapının kilidini açtım ama kapı açılır açılmaz donup kaldım.

Arka koltuğa bir uyku tulumu serilmişti. Arka camların üzerine güneşi engellemek için gölgelikler takılmıştı. Görünüşe bakılırsa, yolcu koltuğundakiler ön camlar ve ön cam içindi.

Arka koltuğun taban döşemesine bir spor çantası sıkıştırılmıştı. Gıcır gıcır bir şef beyazı takımı, "oh be" kolundan sarkan bir elbise askısının üzerindeydi. Atıştırmalıklar ve rafa dayanıklı yiyecekler asılı bir düzenleyiciye yerleştirilmişti. Sürücü koltuğunun arkasına örtülmüş.

Arabayı çekilmeye hazır hale getirdim ve kapıyı çarparak çıktım. Öfke kahveden daha iyi bir canlandırıcıydı.

Çamurun Lennon'ın arabasını bırakması için birkaç deneme gerekti.

Bulgularımı nasıl ele alacağımı -eğer almayacaksam- tam olarak kavrayamadan yatakhaneye yanaşıyordum.

İlk önce kimi şikayet edeceğimi bilmiyordum: kardeşimi mi, baldızımı mı, yoksa Lennon'ı mı? Ama birilerinin kulağı çekilmek üzereydi.

Kamyondan atlayıp arabasını indirdiğimde yataktaneden yankılanan gürültü benim cevabımdı.

Yataktanenin mutfağı tam bir kargaşaydı. Tüm çiftlik çalışanları adanın etrafında toplanırken hoparlörlerden müzik sesi yükseliyordu. Pastırma, tarçın ve kahve kokusu bana sağ kroşe gibi çarptı.

Ve kaosun ortasında Lennon vardı.

Bir elimde spor çantası, diğerinde anahtarları vardı ve yüzümde acımasız bir ifade vardı. Lennon'ın gülümsemesi parlak ve genişti, bir yandan çocuklarla ilgilenirken bir yandan da kahvaltı için mutfak adasına daha fazla yiyecek yığıyordu.

Botumla kapıyı tekmeleyerek kapattım ve silah sesi gibi çarpmasına izin verdim.

Lennon tavadan krep çıkarırken başını kaldırdı ve dondu kaldı.

"Üst katta," diye kestirip attım. "Şimdi."

Gözleri elimde tuttuğum şeylere kaydı. Korku yüzünde bir şimşek gibi çaktı ama

Geldiği gibi çabucak gitti.

Lennon beni görmezden geldi ve tavaya daha fazla hamur atmak için ocağa geri döndü.

Bir tabak dolusu yemek için yarışan bedenlerin arasından sıyrıldım, pazusunu yakaladım ve onu kendimden uzaklaştırdım. "Yukarı çık dedim, bela. Sen ve ben konuşacağız."

"Yemek pişiriyorum," diye tersledi. "Yanacak."

"O zaman bırak yansın. Yangın söndürücüyü nasıl kullanacaklarını biliyorlar."

Kolunu kavrayışından çekti ve anahtarlarını elimden kaptı. Çantasını ulaşamayacağı bir yerde tutarak onu merdivenlerden yukarı çıkmaya zorladım.

Yatak odasının kapısı arkamızdan kapandığında, çantasını düşürdüm ve onu ilk gece olduğu gibi duvara yasladım.

"Bana bunun doğru olmadığını söyle," diye homurdandım.

"Kahvaltı hazırladığımı mı?" Gözlerini devirdi.

"Tanrı korusun, biraz yumurta çırpım. Yaşamak için yemek yaptığımı biliyorsun, değil mi? Evini yakmayacağım."

Vücudumu onunkine bastırarak susturdum. "Bana lanet arabanda yaşamadığını söyle."

Küstah alaycılığı taşa dönüştü. "Bu seni ilgilendirmez."

"Çiftliğimde çalışman beni ilgilendirir. Yaşamak için yeterince para almıyorsan, bu lanet bir sorun."

"Bırak gitsin," diye tısladı, beni geri iterek. "Hayır."

"Bırak. Bırak. Bırak. Zaten biliyorsun," diye tersledi gözyaşları gözleri doldu. "Dosyamı karıştırmışsın. Yoksa okuduğunu anlama becerin konusunda haklı mıydım? Ben bir suçluyum. Sabıkam var. İnsanlar bana kira vermiyor. Seninle çalışmak için buraya taşındığımdan beri bir yer bulmaya çalışıyorum. ve duyduğum tek şey hayır."

Anahtarları şingırdadı ve aramızdan uzanıp gözlerini sildi. "Artık biliyorsun. O yüzden boş ver ve birbirimizi görmezden gelmeye devam edelim."

Böyle bir şeyin olmasına imkân yoktu. "Ne oldu?"

Lennon göğsümü itti. "Senin lanet işinin hiçbirisi-"

"Bu benim işim," diye bağırdım bileklerini tutup duvara yapıştırırken. "Benim çiftliğim. Benim toprağım. Giydiğin üniformanın üzerindeki benim soyadım. Benim işim. Yani bir sorunun varsa, bu benim de sorunum. Şimdi konuş."

İçinde bir şeyler kırılmış gibiydi. Parça parça, o perili gözlerin ardında paramparça oldu. Parçaların bakışlarından düşmesini, keskin silahlardan hiçliğe dönüşmesini izledim.

"Uzun hikâye," dedi boş gözlerini çıplak ayaklarına indirirken.

Bileklerindeki tutuşumu gevşettim. "O zaman başlasan iyi olur."

Tutuşuma karşı bastırdı ama mücadele etmiyordu. Bıraktım ama duvardan uzaklaşmaya çalıştığında elimi karnına koyarak onu durdurdum.

"Bu çiftlikte saklanıp da seni bulamayacağım hiçbir yer yok. Benden kaçmaya çalışma bile."

Lennon yutkundu ve başını salladı. Kendini toparlamaya çalışarak odada volta atmaya ve ellerini sıkmaya başladı.

Gözlerim onu takip etti ama hiç kıpırdamadım.

Hayvanlar ve insanlar o kadar da farklı değildi. İkisi de gergin olduklarında kolayca ürkerlerdi. Eğer ben Lennon'dan tüm hikayeyi öğrensem bile onu korkutamazdım. Kaçardı.

"Şef DeRossi ve Cassandra her şeyi biliyor," diye ağzından kaçırdı Lennon. "Bunu bana karşı kullanabileceğin falan yok. Eminim Christian da biliyordur."

Elimi çenemin kenarındaki sıyrıkların üzerinde gezdirdim. "Bunu sana karşı kullanacağımı kim söyledi?"

"Neden bunu bana karşı kullanmayasın ki? Beni kovdurmaya çalıştın. Defalarca."

En ufak bir haklılık payı olabilirdi ve bu canımı yaktı.

"Neden arabanda yaşadığını bilmek istiyorum. Bunun uzun bir hikaye olduğunu söyleyen sendin. Başlasak iyi olur. Gün ışığını yakıyoruz."

"Silahlı soyguna suç ortaklığı suçundan altı yıl federal hapisanede yattım. On yedi yaşındaydım ama beni yetişkin olarak yargıladılar."

Dosyasında bu kadarını okumuştum, ancak bunu yüksek sesle söylediğini duymak içimde bir şeylere çarptı.

"Bana mutfakta bir iş verildi ve yemek yapmayı orada öğrendim. Şef DeRossi, mahkumların becerilerini geliştirmelerine ve dışarı çıktıklarında yemek hizmetlerinde iş bulmalarına yardımcı olmak için restoran grubuyla birlikte bir yeniden giriş programı başlattı. Onun restoranlarından birinde hazırlık aşçısı olarak başladım ve kendi yolumu çizdim. yukarı."

Lennon'ın elleri titremeye başladı. Zihninde savaşı her neyse onun içinden nefes aldı ve kendini merkezledi. Disiplini etkileyiciydi.

"Cezamı çektim," diye devam etti. "Ben bir toplumun üretken bir üyesi olmak istiyorum. İşimle gurur duyuyorum ve tüm bu saçmalıkları arkamda bırakmak istiyorum."

"Neden bir 'ama' gelecekmiş gibi hissediyorum?"

Lennon sanki birinin gelip onu götürmesini bekliyormuş gibi pencereye baktı. "Tek yaptığım arabayı sürmektir."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Kardeşim ... bunu yapan oydu." Yatağın kenarına oturdu ve giydiği eşofman altının dizlerini karıştırdı. "Şey, üvey kardeşim. Annemiz aynı. Babalarımız farklı. Benimki beleşçinin tekiydi.

gecelik ilişki. Onunki arada bir gelen bir alkolikti. Ben on beş yaşındayken annem hapse girdi ve devlet onun benim vasım olmaya uygun olduğuna karar verdi."

Odanın diğer ucuna geçip yatakta arkasına oturduğumda ve onu bacaklarımın arasına çektiğimde uçuyormuşum gibi hissettim.

Lennon gerildi. "Bir okul gecesi idi. Evimizin yakınındaki bodega'da yarı zamanlı bir işim vardı ve orada olmak zorundaydım.

Ertesi sabah. Justin oturma odasına geldiğinde ve onu bir yere götürmem gerektiğini söylediğinde ev ödevimle uğraşıyordum. Çalıntı olduğunu bilmediğim bir arabanın anahtarlarını bana verdi ve onu New Jersey'e giden köprü'nün üzerinden geçirmemi söyledi. Beni bir bankanın önüne park ettirdi ve on dakika içinde döneceğini söyledi."

Kollarımı beline dolayıp onu göğsüme yaslarken içimden küfrettim.

"Silah sesleri duydum, sonra Justin elinde bir sırt çantasıyla binadan çıktı. Arabaya bindi ve-" sesi "Giyisilerinin her yerine kan sıçramıştı. Çılgına döndüm ve bana silahını çekip sürmemi söyledi." Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü ve benim elini. "Hudson Nehri'ne kadar gittik ve çantayı sakladı. Ama o sırada polisler her yerde onu arıyordu. Bankadaki güvenlik görevlisi Justin'den önce sessiz alarma basmıştı." Lennon ağlamamak için kendini zor tutarken keskin bir nefes çekti. "Justin onu vurmadan önce. Ertesi gün okula gitmek yerine tutuklandım."

Alnımı başının arkasına yasladım, her şey için kendimi tam bir bok gibi hissediyordum.

"Özür dilerim," dedim elimden geldiğince pişman bir şekilde. "Çok özür dilerim Len."

"Ben altı yıl yattım. O otuz yıl yattı. Silahlı soygun ve cinayete teşebbüs. Şansı varmış ki güvenlik bekçi yaşadı. Muhtemelen hayattaydı." "Öyle olmalıydı," diye mırıldandım.

"Plak sahibi olmak berbat bir şey. Yaşayacak yer bulmayı zorlaştırıyor.

gerçekten çok zor. Genelde ya alt kiracı oluyorum ya da boktan kira koşullarını kabul ediyorum. Kredim çöp gibi." Duraksaması ağırlıklıydı. "Hâlâ yaşamak için yerel bir yer bulmaya çalışıyorum. Şehirde fazla seçenek yok."

"Bunu sorduğuma pişman olacağımı biliyorum ama nerede uyuyordun?"

Lennon tırnaklarını ölümüne yoluyordu. I
Gergin parmaklarını sakınleştirmek için ellerimi onunkilere
doladım. "Arabam," dedi ölçülü bir dikkatle. "Hiçbir şey
daha önce yapmadım. Artık bir profesyonelim. Bir spor salonum var.
Bu üyelik bana ülkenin her yerinde olanaklar sağlıyor. Eğer
yatacak yer bulamazsam, ucuz bir motel odası tutarım.
nakit."

"Neden nakit?" Sözcükler ben onları durduramadan
ağızımdan çıkmıştı.

Lennon uzun bir süre dudağını çiğnedi. "Kardeşimin
çaldığı para çantasını sakladığını söylediğim zamanı
hatırlıyor musun?"

Başımı salladım.

"Kamu avukatım, Justin'i hapse atmalarına yardım
etmem karşılığında hakimim cezamdan indirim yapmasını
sağladı. Onlara her şeyi anlattım. Telefon konuşmasına ve
parayı nereye sakladığına kadar her detayı. Ama çanta
çoktan gitmişti. I

Parayı bulamadıkları için yalan söylediğimi düşündükleri
için hâlâ hapis yatıyorum."

"Ne telefon görüşmesi?"

İçini çekti. "Soygun gerçekleşmeden önce Justin
birinden telefon aldı ve sanki ne yapmak üzere olduğunu
biliyormuş gibiydi. Ben sadece Justin'in söylediklerini
duydum ama 'Söylediğim yerde olacak' dedi."

"Polisler kiminle konuştuğunu öğrenebildi mi?"

"Hayır." Elleri benimkilerde sıkılaştı. "Onlar benim
Parayı saklayabilmek için üçüncü bir kişi gibi davrandım.
Ama ben hala bir masaya kelepçeli olarak sorgulanırken
para çoktan ortadan kaybolmuştu. Halüsinasyon görüp
görmediğimi merak ederdim.
telefon görüşmesi."

Lennon ona ödünç verdiğim tişörtü kaldırdı ve kalçasının
üzerinde kıvrılan orak şeklindeki yara izini gösterdi. İki
nikel-

Yanındaki deride büyük yara izleri vardı.

"Halüsinasyon görmedim," dedi biraz daha kararlı bir şekilde.
"Cezamı çekmek üzere tesise gittiğimde

mahalledeki bir kadın beni şişledi. Adamın biri bana mesaj göndermesi için ona para vermiş. Paranın bende olduğunu sandı."

Parmak uçlarımla gümüş rengi kabarık derinin üzerinde gezindim. "Eğer paran yoksa ve telefon görüşmesindeki adam yoksa, bu kardeşinde olması gerektiği anlamına gelir, değil mi?"

Omuz silkti. "Hep merak etmişimdir, acaba ağabeyim adamına ihanet edip parayı birinden mi sakladı? çantayı nehrin kenarına sakladığında herkes. Dürüst olmak gerekirse, paranın nerede olduğu ya da şu anda kimde olduğu umurumda değil. I

Her şeyi arkamda bırakmak istiyorum. Sürekli arkamı kolluyorum. Bunu açıklayamıyorum ama her zaman birilerinin beni takip edebilmek için dışarı çıkmamı beklediğini hissettim. Bu yüzden çoğu şeyi nakit ödüyorum. Şef DeRossi'nin yeni restoranlarını açan ekibiyle birlikte seyahat ediyorum, bu yüzden bir yerde çok uzun süre kalmıyorum.

Küçükken herkes bana hep 'Len' derdi, ben de Eleanor yerine Lennon demeye başladım. Adımdan her zaman nefret etmişimdir, o yüzden bu bir kayıp değildi. Kulağa çok havasız geliyordu.

Her neyse."

"Lennon sana yakışıyor." Başının arkasına bir öpücük kondurdum. "Dün gece ne oldu? Neden arabayı çekip çiftliğe dönmek zorunda kaldın?"

Ellerini tuttuğum yerden çekti ve parmaklarını gözlerine bastırdı. Bitkin görünüyordu.

"Yatmaya hazırlanırken biri arabamın kapısını çaldı. Şehirde birkaç kez gördüğüm bu kadın zamanlar."

"Sana gitmeni falan mı söyledi?"

"Sanırım onunla zaman geçirdim." Lennon gözlerini kapattı. "Ve dışarı çıktıktan sonra hapishanede tanıştığınız biriyle karşılaşmak genellikle çok kötü bir şeydir."

Ona daha sıkı sarıldım. "Seni bıçaklayan kadın mıydı?"

"Bilmiyorum. İkisinin de saçları kızıldı. Gerçekten parlak

kırmızı kadife pasta renginde saçlar. Gerçekten o mu emin değilim,

ama bunu öğrenmeye niyetim yok. Göze batmamalı, rutinimi değiştirmeli ve yatacak başka bir yer bulmalıyım."

"Burada," dedim bir an bile tereddüt etmeden. "Burada kal."

Lennon benden uzaklaşıp ayağa kalktı ve bir elini siyah beyaz saçlarında gezdirdi. "Hayır. Ben Açıkça hoş karşılanmadığım bir yerde kalıyorum. Tek başıma iyiyim."

Peşinden atladım. "Len-"

Düşmanca bakan, kırmızı çerçeveli gözlerle bana döndü. "Misafirperverliğiniz ve içten konuşmanız için teşekkürler. Ama ben

Beni koruyabilecek tek kişinin ben olduğumu uzun zaman önce öğrendim. Sana aşık olmayacağım, Kovboy."

CARSON JAMES

iz kameralarından gelen grenli yayını izlerken
Lennon hızla yataktan çıktı, arabasından eşyalarını
aldı ve aceleyle içeri girdi. Bir kereliğine, keşke
Onu izleyebilmek için ranzanın içinde kameralarımız vardı.

Bu sabahki itiraflarından sonra başım dönüyordu. Onu
terk etmek istememiştim ama çiftlik kimseyi beklemiyordu.

Ben bir bok parçasıydım.

Barda takıldığımız geceden beri görmezden geldiğim
duygular ateşli bir şekilde geri dönmüştü.
İntikam. Bir şeyler sakladığına dair şüphelerimde
haklıydım.

Kendini saklıyordu.

Açıkçası, çiftlik dünyadan uzaklaşmak için fena bir yer
değildi. Ben de öyle yaptım.

"Seni burada bulabileceğimi düşündüm." Babamın sesi kesildi
otların hışırtısı ve hayvanların alçak gürültüsü arasında.

Bugünlerde onu at üstünde görmek çok nadirdi. A
Birkaç yıl önce geçirdiği çift kalça protezi onu bir süre iş
göremez hale getirmişti ama onu görmek güzeldi

dışarı çıkıyordu. Cassandra'nın her zaman bindiği tatlı kız Dottie'yi eyerlemişti.

Anarchy onlara doğru bir kulak salladı, sonra başkalarının orada olmasını umursamadığına karar verdi.

"Ben hep buradayım," dedim ellerimi kalçalarımaya dayarken.

Anarşi altımda kayıyordu.

Babam da aynı duruşu sergiliyor, fazla yorum yapmadan sürüyü inceliyordu.

Kıkırdadı. "Haklısın. Dün geceden sonra biraz düşünmek için buraya geleceğini tahmin etmişim."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Dün gece Şef Maddox döndüğünde ayaktaydım. Yoldan kaydığını ve sıkıştığını gördüm. Neredeyse ona yardım etmek için dışarı çıkacaktım ama o kaçtı. Bu sabah arabasını çektiğinizi görünce size gittiğini düşündüm."

Lennon'ın dün gece kapımda belirmesinin ya da bu sabah bana anlattıklarının ayrıntılarına girmedim.

Tek bildiğim yapmam gereken bazı işler olduğuydu.

"Her şeyi berbat ettim," diye itiraf ettim kelimeler sabahın serin havasında etrafımda bulutlanırken.

Çocukken bu üç kelimeyi sayamayacağım kadar çok söylemişim ama babam her zamanki gibi şaşırmamıştı.

Babam gülümsedi. "Söyleyeceğim. Ama sorun değil. Düzeltmeyeceğin bir şey yok, değil mi?"

Restoranın mutfağına girip kimliğini çalışanlara açıkladığımda Lennon'ın yüzündeki acıyı hatırladım bir pislik gibi. Korkusunu öfke ve misillemenin arkasına saklamıştı.

"Bunu düzeltebilir miyim bilmiyorum."

"Sevgilisinden her gün çok fazla özür dilemek zorunda kalan biri olarak söylüyorum. Üzgün olduğunuzu söylemek iyi bir başlangıçtır. Çiçeklerden de zarar gelmez." Yalıtımlı termosundan bir yudum aldı ve bana uzattı. "Kahve?"

Aldım ve bir yudum içtim, sonra tükürdüm. "Tanrım! Ne oluyor be?" İçki, ağzımı en çok yakan şeydi.

Kahvenin acılığı. "Sabahın yedisinde neden viski içiyorsun?"

Termosu geri aldı ve kıs kıs güldü. "Ne? Ben emekliyim. Bir yerlerde saat beş. Kahveme biraz viski koyup ata binmek içki içip araba kullanmak değildir."

Görünüşe göre o ve ben "biraz" viskinin ne anlama geldiği konusunda farklı tanımlara sahiptik.

"Bunun bir çiçek ve özür durumu olduğunu sanmıyorum," diye itiraf ettim.

"Bunun bir çözüm olduğunu söylemedim. Bunun bir başlangıç olduğunu söyledim."

"Onu affetsem de fark etmez." İçimi çektim ve Anny'yi harekete geçirmek için ona hafifçe vurdum.

Babam yanımda Dottie'yi takip etti. "Bir kovboya aşık olmadığını söyledi."

Kıkırdadı. "Annene benziyor. Ben de ondan aynı şeyi duymuştum."

"Len . . . O annem gibi değil."

Öfkeli bir homurtu çıkardı. "Gerçekten mi? Sert mizaçlı ve tartışmacı değil mi? İzin almayı reddeden bir işgücü değil mi? O-"

"İyi, haklısın." Sırıttı.

Bir süre sessizce dolaştık, damızlık ve ilkbahar düvelerini kontrol ettik. Daha sonra kapıların ve çitlerin güvenli olduğundan emin olduk.

"Anneni bana bir şans vermesi için ikna etmem bir yılımı aldı ve eşit şartlarda başlamıştık. Önce kendini bir çukurdan çıkarmalısın."

Bilmiyor muydum?

"Onunla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum."

İhtiyatlı bir kaşını kaldırdı. "İşte bu senin ilk hatan. Bir kadınla 'başa çıkamazsın', o yüzden bunu sözlüğünden çıkar. Birbirinizle çalışırsınız. Onu nasıl okuyacağını ve nerede olduğunu nasıl anlayacağını öğrenirsen, o da sana Senin için de aynısı. Bu bir ortaklık. Anarşi'yi 'idare' edemezsiniz. Bu bir takım çalışması, kur yaparken bile."

"Bu saçmalıklarla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Her şey çok hızlı değişti. Bir gün sığır çiftliğiydik, ertesi gün turistlerin uğrak noktası olduk."

İç çekti. "Sen de ben de oğlum. Evin önünden sürekli araba geçmemesini özleyorum. Biraz mahremiyet için çit çekmeyi bile düşündüm."

"Söyleyin, çocuklar ve ben onu kaldıralım."

Başını salladı. "Ama aynı zamanda bize ne getirdiğini de düşünüyorum."

Artık kızlarımız var. Becks, Cassandra ve Brooke. Tüm küçükler. Gerçi Bree ve Gracie artık o kadar küçük değiller. Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama çiftlik her zaman ineklerden daha fazlasıydı. Bu topraklar insanların kaçmak istediklerinde geldikleri yerdir. Nate için görevden alındıktan ve boşandıktan sonra da öyleydi. Ray için de kazadan sonra öyleydi. Gretchen öldükten sonra Christian için de öyleydi.

Her zaman saklandığınız yer olmuştur. Nesillerdir bizim sığınağımız oldu. Alışması zor olabilir ama sığınağımızı paylaşmanın kötü bir şey olduğunu düşünmüyorum."

Dottie yavaşça yaklaştı ve bizi birbirimize kol mesafesinde tuttu. Babam sırtımı sıvazladı. "Huzur konusunda bencil olma. Diğer insanların da buna ihtiyacı var. Tükenmeyeceksin."

Dottie'yle birlikte yavaş ve sakın adımlarla eve dönmesini izledim.

Babamla konuşurken her zaman cevaplardan çok sorularla baş başa kalırdım. Christian da aynıydı. Cassandra birden fazla kez, "kovboy fal kurabiyesi" gibi konuştuğu için onu azarlamıştı.

Uygundu.

Kış kır çiçekleri esinti gibi dalgalar halinde süzülüyordu. doğan güneşle ısındı. Mevsimler değiştikçe yeşilliklerdeki renk değişimini sevdim. Toprağı izlemeyi sevdim her geçen hafta ve ay canlanıyor.

Bu toprakları asla terk etmek istememem için milyonlarca neden vardı. Asla değişmesini istemediğim. Onları milyarlarca yıldızda buldum. Ayaklarımın altındaki sonsuz yeşil denizde.

Gün doğumunun sabitliği. Yağmurun huzurlu sesi.

Yazın sıcağı. Toprağı verimli ve misafirperver hale
getirmek için verilen mücadele. Verdiğimiz emeğin
ardından gelen bereketli yıllar. İnsan ve toprağın ortaklığı.
hayatta kalmak ve başarı için hayvan.

Dövüşü sevdim. Ve daha işim bitmemiştir.

LENNON

Trestoranın mutfağında ürkütücü bir sessizlik vardı. Bu sabah adımımı attığım anda. Julian'ın liderliğimden şikayet etmesi için her şeyimi verirdim. bir misafirin yemeklerinden şikayet etmesi için. Görünüşe göre, her şey çok iyiydi.

Fırtınayı suçladım.

Hafta sonuna kadar pansiyon neredeyse boştu, bu da restoranın durgun olduğu anlamına geliyordu. Genelde bu erteleme hoşuma giderdi. Bu her zaman çalışmak için bir şanstı.

Mutfakta sürtünme puanları veya yeni menü öğelerini test edin.

Ama bugünkü sessizlik beni tedirgin etti.

Elinde çalışan dosyamla içeri daldığında kimse CJ'e bu olaydan bahsetmemişti. İyi tarafından bakarsak Öte yandan, verdiğim sert tepki herkesin bana karşı gelme konusunda iki kez düşünmesine neden oldu.

Bir garson, "Şef, Griffith masası övgülerini iletmek istiyor," dedi.

Tabii ki yaptılar.

Başımı salladım. "Hemen yukarı çıkıyorum. Teşekkür ederim."

Aşçıların önünde yüzümü nötr tutmak için elimden geleni yaptım, önlüğümü çözdüm ve kollarımı açtım.

Şefin ceketi.

En azından CJ ile tekrar yüzleşmek zorunda kalmayacaktım. Gizlice yatakhaneye gider, arabama atlar ve işim bittiğinde oradan ayrılırdım.

CJ'in bu sabah beni zorladığı konuşmayı düşünmek istemiyordum. Yaralarımı nasıl açtığımı. Ama bundan kurtulamadım. Ve ne kadar istesem de Onun yanında otururken kendimi ne kadar güvende hissettiğimi ya da kollarının beni sardığını unutamadım.

İçlerine düşmek ve asla ayrılmamak isteğimden kurtulamıyordum.

Ama bunu görmezden gelmek zorundaydım. Zaten bir yerde hata yapmıştım, kızıl saçlı kadının beni bulmasına yetecek kadar. Başka bir hata yapamazdım.

Ben yukarı çıkarken restoran neredeyse boştu. Gecenin son rezervasyonu kahve ve tatlının tadını çıkarmaktı. Yakında buradan çıkacağız.

Aceleyle merdivenleri çıktım ve Griffith ailesinin fazla oyalanmayacağını ve kapatabileceğimizi umarak parmaklarımı çaprazladım.

Sahanlıktaki köşeyi döndüğümde beni ayaklı ısıtıcıların ışıltısı karşıladı. Griffith ailesinin masasındaki tek bir koltuk dışında çatı katındaki yemek salonu boştu.

İzlerimde durakladım.

CJ, restorana adım atmayı reddeden adam, masanın başına oturdu. Yüzünün keskin açları Peçetesiyle ağzını silerken dans eden mum ışığında parlıyordu.

Bu bir şaka olmalı, değil mi? Bana şaka yapılıyordu. Öyle olmalıydı. Ama ona bunu söyleseydim, inkar ederdi, bu yüzden oynadım.

"Yemeğiniz nasıldı?"

CJ masadan uzaklaştı ve peçetesini lekesiz tabağının yanına koydu. "Mükemmel."

Masaya göz attım. "Yine mısır çorbası almışsın. I Umarım sizin için ilk seferden daha iyi bir deneyim olmuştur."

CJ'in dudakları eğlenerek kıpırdandı ama kendini tuttu. "Ağzım yanmadığı için bu sefer yemek çok daha kolay oldu." Durakladı. "Ama sanırım menüdeki en sevdiğim şey bu."

"Not edildi."

"Lennon-"

"Bu konuda konuşmamıza gerek yok," diye ağzımdan kaçırdım. onu uzaklaştırdı. "Arabamı çıkardığınız için teşekkür ederim. Bir daha olmayacak."

"Yatakhaneye geri dön." Bu bir rica gibi maskelenmiş bir emirdi.

"İyi olacağım."

"Hiç şüphem yok," dedi ayağa kalkıp garsona bahşiş bırakmak için cüzdanından birkaç banknot çıkarırken. "Ama son zamanlarda yaşayacak bir yer bulamadığımı da biliyorum.

on iki saat." "Ama

ben-"

CJ masanın etrafında dönüp durduğunda kekeleydim. önümde. Eğilirken dudakları ağzımın kenarına değdi. Elini uzatıp Griffith Brothers Ranch logosunun izini sürdüğünde nefesim kesildi.

kalbimin üzerine işlenmiş.

"Üniformanın üzerinde benim soyadımı taşıyorsun." Gözleri benimkilerle buluştuğunda yeşil ve altın sarısı renkleri birbirine karıştı. "Bunun beni patronun yaptığına eminim."

Çenemi yukarı kaldırdım. "O gece barda kendine böyle hitap etmemiştin."

Ağzının kenarına yavaş bir gülümseme yerleşti.

"Dediğimi yap, bela. Yatakhaneye gel."

"Yoksa ne olur, baba?"

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı. "O eski söz neydi?" "Aptal oyunlar oyna, aptal ödüller kazan?"

CJ kıkırdadı. "Ben daha çok 'takılalım ve öğrenelim' diye düşünüyordum."

Yanımdan geçerken avuçları benimkilere sıcacık değiyordu. Botları merdivenlerden inerken, aşağıya baktım.

Ellerimizin değdiği yerde parmaklarımın arasında bir papatya buldum.

Mutfağın ışıklarını söndürdüğümde çiçek solmuştı. Personel yemeğinden sonra herkes evine gitmişti ama ben mutfağa girmemek için her türlü bahaneyi bulmuştum. Mutfakta oyalanıyordum.

Soğutucuyu yeniden düzenlememiz gerekiyordu. Cambros bulaşık makinesinden biraz yağlı çıktı ve elle ovulması gerekiyordu. Izgaranın üzerindeki davlumbaz silinmeye ihtiyacı vardı. Masamdaki faturaları düzenlemem ve dosyalamam gerekiyordu.

Sonunda tek yapmam gereken gitmekti.

Aklımdan ofisimde uyuyabileceğim geçti. I muhtemelen yarın sabah vardiyası başlamadan önce sıvışabilirdi ama benim için geleceğini biliyordum.

Beni çatıya çağırđığında CJ'in gözlerinde geçilmez bir şey yanıyordu. Kaçamayacağımı bildiğim bir şey.

Ya kasabaya dönüp uyuyacak bir yer bulacaktım ya da ona gidecektim.

Kapıyı kilitlediğim anda seçimimi yapmıştım.

Bu sabah pansiyondan çıktıktan sonra arabamı bıraktığım park yerine doğru yürüdüm.

Gitmişti.

Restoranın uğultulu dış ışığından kaynaklanan boş alanın üzerinde gölgeler dans ediyordu ama tamamen boş değildi.

Yaklaştım ve dizlerimin üzerine çöktüm.

Kır çiçeklerinden oluşan buket, saplarının etrafına bir parça sicimle bağlanmıştı. Fiyonktan bronz bir anahtar sarkıyordu.

Yatakhaneye kadar olan yürüyüş, savaşı düşüncelele başa çıkmak için ihtiyaç duyduğum kadar uzun değildi. zihnimde yarışıyor.

Arabam iğrenç görünümlü bir kamyonun yanına park edilmişti. İçine girmeye çalışmayı atladım ve kapıya yöneldim. Üst kattaki yatak odasının penceresinden bir gölge beni izliyordu.

Anahtarı buketten çıkardım ve kilidi denedim. Kolayca içeri kayd ve en ufak bir aksama olmadan döndü. Kapı açıldı ve içeriye baktım.

Oturma odası karanlıktı. Mutfakta bir ışık yanıyordu ama evin terk edilmiş olduğu anlaşıyordu.

İçeri girdim ve kapıyı olabildiğince sessizce kapattım. Kilidin ince tıkırtısı bir silah sesi de olabilirdi. Sessiz adımlarla merdivenlerden yukarı süzüldüm, karanlığı bir hayalet gibi yara yara ilerledim.

CJ'in kapısının altındaki şerit, tanıştığımız gece bardaki neon ışıkları gibi parlıyordu. Kapı kolunu çevirip içeri girerken nefesimi tuttum.

CJ yatağında uzanmış, ayak bileklerini çaprazlamıştı. Üstü çıplaktı ve eşofman giyiyordu. Kalçasının üzerinde baş aşağı duran bir kitap, bulunduğu sayfayı saklıyordu.

"Arabamı çaldın." Üniforma pantolonumun cebinden anahtarlarımı çıkardım. "Bunu nasıl yaptığını bilmek istiyor muyum?"

Bu mu?"

Ellerini başının arkasında birleştirdi, ela gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyordu. "Bir arabaya düz kontak yapmak o kadar da zor değil."

"Bilemem."

Sırıttı. "O zaman sandığım gibi bir suçlu değilsin."

"Bunu otoparkta buldum." Çiçeklere bağladığı yedek anahtarı ona attım. "Dikkatli olsan iyi olur. Biri onu bulup içeri girebilir."

CJ onu yatağın üzerine düştüğü yerden aldı ve komodinin üzerine koydu. "Bu senin."

"Yatakhaneinin anahtarına ihtiyacım yok."

"Burada uyuyacağınıza göre siz bilirsiniz," dedi. "Boş odalardan birinde adamlarınız bana bundan bahsetti. Sabah onlara kahvaltı hazırlarken," diye karşılık verdim.

Pastırmayla rüşvet olarak verilen bu küçük bilginin onu şaşırtmaya yeteceğini düşünmüştüm ama CJ etkilenmedi.

"O odalar müsait değil," dedi sakince. okumakta olduğu kitabı aldı, bir sayfasını karaladı ve komodinin üzerine koydu.

"Gerçekten mi? Çünkü bana oldukça müsait görünüyorlar." "Sesini alçalt, bela." Ayakları yere vurdu.

"Herkes uyuyor." "CJ-"

"Uyumak için bir yer mi istiyorsun? Burada uyuyacaksın." "Peki sen nerede uyuyacaksın?"

"Genelde sol tarafta kalırım ama sağ tarafta uyumaktan da çekinmem."

Gözlerimi devirdim, içimden küfrettim ve kapıya yöneldim. Gidip park edecek gizli bir yer bulacaktım. çiftlik ve yarın yeni bir yer bulmak.

Isı sırtıma baskı yaptı ve basınç beni kapıya sabitledi.

"Lennon." Sesi güzel bir şarap gibi karmaşık ve dolgundu. "Ne?" Tısladım.

"Kıyafetlerini çıkar."

Küstahlığı karşısında kıkır kıkır güldüm. "Tekrar denemek ister misin, kovboy? Denerim-"

Elini benimkine doladı ve çiçekleri yavaşça avuçlarımdan çekip aldı. "Yatağa gir."

"Önce beni kovdurmaya çalıştın, sonra arabamı çaldın, şimdi de geceyi yanında geçirip seni uykunda öldürmeyeceğimi mi sanıyorsun? Siktir git."

Uzun ve kalın bir şey kıcıma bastırdı. "Dürüst olmak gerekirse, son seferinde orada olmanı umuyordum.

şey," dedi. Bir eliyle kafa derimin arkasını taradı.

Başımın üzerinde ve omurgamda dans eden ısı iğneleri gönderdi.

"Pençelerini kaldır. Benimleyken onlara ihtiyacın yok."

Tanımak istediğimden daha büyük bir parçam o örtülerin arasında sürünmek istedi. Ona doğru kıvrılmak ve gözlerimi kapatmak istedim. Boynum beni öldürmeden uyanmak istedim. Gece boyunca uyumak ve ortamdaki her seste sarsılmadan uyanmak istiyordum.

"Bundan pek emin değilim," dedim başımı omzuna yaslarken.

"Sorun değil. Tırmalanmak umurumda değil."

"Neden bana iyi davranıyorsun?"

Kıkırdadı. "Çünkü yapmam gereken çok fazla yalvarma olduğunu fark etmiş olabilirim ve yalvarırken aynı zamanda bir pislik olmak genellikle işe yaramaz."

"Senden hoşlanmıyorum." Döndüm ve onunla yüzleştim. "Sen ve ben mi?"

İyi olmanın yakınından bile geçmiyoruz."

"Sorun değil. En azından nereden başlayacağımı biliyorum. Duşa ihtiyacın var mı?"

Endişemi reddetme hızı açıkçası rahatsız ediciydi.

"Evet."

CJ geri adım attı ve başını banyoya doğru eğdi. "Hadi git o zaman."

Muhtemelen biraz manik görünüyordum. ve kapıyı arkamdan kilitledim. Işığı açtığımda durakladım.

Tuvalet çantalarım lavabonun sağ tarafına düzgünce dizilmişti. Duş perdesini geri çektim ve elimi ağzıma kapattım.

Renkler için güvenli şampuan ve saç kremi şişeleri - çok Pahalı markalar duşun kenarında, CJ'in sabununun yanına tünemişti. Dün orada değildi.

Kapakların üzerinde bir papatya duruyordu.

'Her şey dahil' bir duş almayalı çok uzun zaman olmuştu. Ama kapı kilitliken, ev

uyurken ve CJ'den başka kimse beni beklemezken, belki o küçük kuralı bozabilirim . . .

Katlanmış bir el bezi ve havlunun üzerine süslü bir duş buharlayıcı disk yerleştirildi. Buhar makinesini duşun dibine bırakmadan önce suyu gidebildiği kadar açtım. Yükselen okaliptüs ve lavanta dalları kaslarımdaki stresi temizledi.

Kısmen kendimi şımartmak ve rahatlamak için, ama aynı zamanda CJ'in duruşuyla boğuşmak için kendime alan tanımak için zaman ayırdım.

Su soğuduğunda, onun amacının ne olduğunu anlamaya girdiğim andan daha yakın değildim.

Duş aldım, tıraş oldum, nemlendirdim ve saç maskesi uyguladım ama kalbim hâlâ çamurlu hissediyordu.

Vücuduma sardığım bir havluyla dışarı çıktığımda CJ yatağın kendi tarafında kitap okumaya devam ediyordu. "Gittiğinden beri kıyafetlerimi de getirdiğini varsayıyorum.

tuvalet malzemelerimi almak için çantalarımı mı karıştırdın? Yoksa bu sadece beni çıplak bırakmak için yaptığın bir plan mıydı?"

Kıkırdadı ve duvara dayalı kestane rengi şifonyeri işaret etti. "Üstteki iki çekmece."

Temkinli bir şekilde odayı geçtim ve içeriye göz attım. Spor çantamda sakladığım kıyafetler düzgünce katlanmış ve onunkilerin yanına dizilmişti.

"Peki ya askıdaki üniformalarım?" diye sordum. "Onlar dolapta."

Havluyu biraz daha sıkı tuttum. "Beni odana taşımaya mı karar verdin?"

Gölgeler gün ışığı bakışlarının sıcaklığını gölgeledi.

"Yangın hattını kesme zamanı, değil mi?"

Demek bu buydu. Huysuzluklarının kefareti.

Başka bir şey değildi.

"Kardeşinizin kastettiği şeyin birlikte yaşamak olduğunu sanmıyorum." CJ ayağa kalkarken, "Ne demek istediğini çok iyi biliyorum," dedi.

"Alanımı seninle paylaşmak bir fedakârlık değil, bela. Çok uzak."

Benimle ayak parmağımın ucunda dururken bakışlarını karşılamak için çenemi yukarı kaldırdım. "Peki senin ateş hattın ne?"

"Gururum." Gözlerini ağızma indirdi. "Kabul etmek Belki de yanılmışımdır. Belki de en başa dönüp yeniden denememiz gerekiyordur. Ve sana davranış biçimimi telafi etmek için yapmam gereken çok iş var."

LENNON

P Sürüş. Bir elmanın iki yarısı gibiydik.
"Bir şey bilmek ister misin, bela?" Elini havlunun açık kenarından içeri kaydırıp ve parmaklarını kalçama doladı. "Bardan eve geldiğimde seni düşünmeden edemedim." Başını yana eğdi. "Ateşini ne kadar sevdiğimi düşünmeden edemedim. Bana cevap verme şeklini. Uyumumuzu. Bu it ve çek."

Dudaklarımız birbirine değdi.

"Uyumaya hazır mısın?" diye mırıldandı.

Ne sorduğunu biliyordum ve sorduğu anda cevabımın ne olduğunu da biliyordum.

Yutkundum ve havluyu bıraktım. "Hayır."

CJ onu vücudumdan düşmeden yakaladı ve yerinde tuttu. "Emin misin?" Ağzımın kenarına bir öpücük kondurdu. "Kendi tarafını tutmak istiyorsan zarar yok, faul yok. Ben de kendi tarafımı tutacağım ve sana dokunmayacağım. Ama eğer uyumayacaksan, baştan başlamak için başa döneceğiz."

Kelimeler yerine aramıza uzandım ve ereksiyonunun kalın hatlarını sıktım.

"Çok seksisin amına koyayım," diye homurdandı ağzı benimkine çarparken. CJ havluyu yırtıp attı ve beni kollarıyla sardı. "Yatağa gir."

Dudağımı dişlerinin arasında emerken nefesim kesildi. "Hızlı sevişmemizin barın arkasındaki duvara karşı olduğuna eminim."

Gülümsemesi vahşiydi. "Sessiz olmalıyız. Hızlı değil. Sırt üstü yat."

"Talepkâr," diye homurdandım yatağın üzerinde geriye doğru kayarken.

Üstümdeydi, boynumu öpüyor ve ısıırıyordu. Ben daha tek kelime edemedim. Kalçalarım binerken ellerimle bileklerimi başımın üzerinde kelepçeledi.

"Lanet olsun..." Gözleri gibi sesi de saygılıydı. gece yarısı siyahına döndü. Bileklerimi kavrayışını değiştirdi, göğsümü avuçlarken bir eliyle onları bir arada tuttu. "Düşünmediğim tek bir gece bile geçmedi göğüslerin hakkında." Başparmağını piercingimin üzerinde gezdirdi. "Elimi ne kadar çok becerdiğimi biliyor musun? senin hakkında?"

Gözlerimi sıkıca kapattım ve dudağımı ısırarak tepkimi bastırmaya çalıştım.

"Bana bak."

Bacaklarımın arasında zonklayan ağrıya rağmen nefes almaya odaklandım. Çaresizdim ama yalvarmak istemiyordum.

CJ meme ucumu çimdikledi. "Bak."

Bu his karşısında çılgılık attım. Isı göğsümde parladı ve görkemli zevk dağlarına dönüştü.

Bileklerimi bıraktı ve eliyle ağzımı kapattı. "Seni becerirken çıkardığım sesle bütün bu lanet evi uyandırmaya karşı değilim. Ama bunun olmasını istemiyorsan, sessiz kalmalısın."

Başparmağı meme ucuma döndü, üzerinde yuvarlandı. sıkılaştırdı ve beni tekrar kıvranan bir karmaşaya dönüştürdü. "Sus," diye yatıştırdı ama vazgeçmedi.

"Nefes al o."

"Söylemesi yapmaktan daha kolay," diye nefes nefese kaldım.

"Yapabilirsin," diye fısıldadı ağzıma karşı. "Ama gözlerini benden ayırmayacaksın." Kalçalarımı gevşetti ve bacaklarımın arasına girdi. "Küçük bar buluşmamız ne kadar eğlenceli olsa da, yeterince ıslandığından emin olamadım." O

uyarmadan kalçalarımı ayırdı. "Şimdi arkana yaslan."

"Lütfen." Acınası tek bir hece dışarı çıkabilirdi.

Cevap niteliğindeki kıkırdaması uyluğumun iç kısmını ısıttı. "İşte benim kızım."

Dilini yarığım boyunca ilk kez kaydırduğında ellerimi ağzımın üzerinde kenetledim. Duştan gelen su damlacıkları hâlâ tenime yapışıyordu. Her birini sıcacık içti, özensiz öpücükler.

"Benimle çalışırken ne kadar iyi hissettiğini görüyor musun?" diye mırıldandı. "Göğüslerinle oyna."

İki kere söylememe gerek yoktu.

Amımı emip yalarken elleriyle kalçalarımı ve uyluklarımı yoğurdu. CJ diliyle klitorisimi okşadı, Hassas sinir demetini dürtüyor ve masaj yapıyordu. O elini kullanırken ben yalvarışlar ve hayali dualar fısıldadım. Sonsuz özürleri hecelelemek için dil. "Biraz

daha ister misin?" diye sordu. Başımı salladım.

"Çaresiz kaldığında çok hoş oluyorsun." Klitorisime ağzı açık bir öpücük kondurdu. "Belki de seni daha sık sırt üstü yatırmalıyım. Çok daha uyumlu oluyorsun."

"Buna alışma. Seni hala kalçalarımınla boğabilirim."

Sırıttı. "Biliyor musun, sanırım bu hoşuma giderdi. Benim için nefes al." Bu kısa uyarıyla birlikte iki parmağını içime kaydırıp ve avucunun topuğunu klitorisime bastırdı. "Elimi sür. Bana bir gösteri yap."

"Sikini bana ver."

CJ kıkırdadı. "Her şeyin zamanı var, bela." Elini ileri geri sallayarak klitorisime daha sert bastırdı. "Bana küçük bir gösteri yap, ben de gelmene izin vereyim."

"Kendimi boşaltabilirim," diye fısıldadım. "Eminim yapabilirsin, ama bu çok daha iyi hissettirecek, değil mi? Küçük, sıkı amının parmaklarımı sıktığını hissedebiliyorum. Aynen böyle istiyorsun, değil mi?"

Topuklarımı yatağa gömme şeklime ya da kalçalarımı ileri geri sallama şeklime engel olamıyordum. zor bir son.

"Tanrım, sen lanet olası bir rüyasın," diye fısıldadı başımı arkaya eğip soluğumu tuttuğumda. "Benim için gel."

Dalgalar vücudumu sarsarken, ben de kendimden geçerek duvardan duvara çarpıyordum. CJ parmaklarını içimde kıvırdı, okşadı ve beni yükseklerden aşağı indirdi.

Üzerime uzanıp elleriyle yanaklarımı kavradığında yumuşak yatağın içinde eridim. Dudakları yumuşak ve sıcaktı ve tadı birazcık bana benziyordu.

Ben aldırmadım.

CJ dilini benimkinin üzerinde kaydırdı, beni o kıvrımlı kaslarıyla sararken nazik vuruşlarla yaladı. "Sen iyi mi?"

Başımı
salladım.

"Daha ister
misin?"

Dişlerimi alt dudağına geçirdim. "Evet."

"Aferin kızıma."

Tembelce kıkırdadım. "Ben değilim."

Prezervatifi alırken dudaklarımı gagaladı. "Hepimizin hedefleri olmalı."

Eşofmanını tekmeleyip prezervatif paketini dişleriyle yırtarken göğsünün çizgilerini takip ettim. "İki elin de sikimde olsun."

"Çok mu patronluk taslıyorsun?" Mırıldandım.

CJ kalçalarının üzerine otururken kalın ereksiyonu önümde sallanıyordu. "Bunu sana daha önce söyleyen oldu mu bilmiyorum ama oldukça inatçısın." Bana açık kutuyu uzattı.

prezervatif paketi. "Tak şunu bana."

Aleti avuçlarımın altında sıcak ve sertti.

lastiği üzerine yuvarladı. Uyarılmanın hafif zonklaması

Hipnotize edici.

CJ ellerimi avuçlarının içine aldı ve boynuna doladı. "Bu sefer nazik olacağım ama yine de tutunmanı istiyorum."

"Bana karşı nazik olmana gerek yok. İyi, sert bir sikişi severim."

Kıkırdadı. "Öyle olduğunu biliyorum."

İçimde kayarken, beni sınırlarıma kadar gerip doldururken nefes nefese kaldım.

"Ama sert sikişler eşit zeminde olduğumuz zamanlar içindir. Ve umarım oraya varırız. Ama şimdilik-" kollarını sardı

"-sadece sana sarılmama ve üzgün olduğumu söylememe izin ver."

Gözlerimden akan yaşlar beni şaşırttı. Yüzümü boynunun kıvrımına gömdüm, her ritmik, titreşimli itişte nefes aldım.

Birbirimize tutunarak her dalgalanmanın ve kabarmanın üstesinden geldik.

CJ beni yavaşça yastıklara yasladı, yanağımı avuçladı ve alnıma nazik bir öpücük kondurdu.

Yerleştirme şok ediciydi.

Çok şefkatliydi. Çok nazikti. Bardaki yakışıklı playboy ve haftalardır bana eziyet eden öfkeli kovboyla tam bir tezat oluşturuyordu.

Birbirimizin banyoyu kullanmasını ve yatmaya hazırlanmasını bekleyerek garip bir dans yaptık.

Biraz boşluğa ihtiyacım vardı. Her şeyi tek başıma düşünmek için biraz zamana.

Arabama gidebilmek için üzerime bir çift eşofman ve kapüşonlu bir tişört giymek üzereydim ki kalın kollar etrafımı sardı.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" diye mırıldandı saçlarıma bir öpücük kondururken.

"Hemen arabama gidiyorum." "Bana yalan söyleme."

"Değilim," diye sinirlendim.

"Bütün eşyaların burada. Kaçmak üzereydin."

"Değildi."

"Lennon."

"Carson."

Dondu kaldı, elleri belimde yumuşadı. "Az önce bana ne dedin sen?"

"Adın bu, değil mi? Carson James."

Beni omzunun üzerinden fırlattı, dünyamı alt üst etti ve sonra beni bir saman balyası gibi yatağa fırlattı.

"İşte bu kadar," dedi yorganı geri çekerken. "Hiçbir yere gitmiyorsun."

CARSON JAMES

Kolum bir nükleer savaş başlığına dolanmış halde uyandım. Korkunç derecede hareketsizdi, çok narindi ve ölümcüldü.

onu yanlış yöne itti.

Lennon'ın siyah ve beyaz saçları göğsümün üzerinde yayılıyordu. Yumuşak nefesleri, göğsünün her nazik iniş çıkışında tenimi ısıtıyordu. Çarşaflar vücudunun her bir kıvrımının, sırtının ve vadisinin üzerine örtülmüştü. Bana başka bir

Uyurken onu hayranlıkla seyretmek için hak edilmemiş bir şans.

Aklımdan milyonlarca ahlaksız arzu geçiyordu. I Ağzım memelerinde, elim klitorisinde ve adım dudaklarında onu uyandırmak istiyordum. Derin bir uykudan uyandırılmanın daha kötü yolları da vardı.

Ama hareket etmedim. Zar zor nefes aldım.

Lennon yatağın en sağ kenarına yerleşmişti, Uyumak için ilk bir saat boyunca dönüp durdum. Yeni bir yere alışmak her zaman berbattı. Orada farklı seslerdi. Farklı ışık parlamaları. Yatağın gıcırdaması ve vücuda şekil vermesi farklıydı.

Aramıza çizdiğimiz görünmez çizgiyi geçip onu göğsüme çektiğimde sakinleşti.

"Sorularım var." Lennon'ın keskin ve suçlayıcı sesi beni sabah sersemliğinden uyandırdı.

Kıkırdadım ve saçlarını yüzünden uzaklaştırdım.

"Günaydın'a ne oldu? Nasıl uyudun?"

Bana baktı. "Saç malzemesi nereden geldi?"

"Ne saçı?"

"Duşuna koyduğun şampuan ve saç kremi. Benim değildi."

"Hep böyle mi uyanırsın?" "Ne gibi?"

"Bir saniye ölü gibi uyuyorsun ve sonra sorular soruyorsun." Elim kışının üzerinde gezdirdim ve sıktım. "Ben yavaş kalkarım, bela."

"Siz kovboyların hep 'ayağa kalkıp onlara saldıran' tipler olduğunı sanırdım."

"Beni atlamış olmalı." Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim ve yanağını avuçladım. "Nasıl uyudun?"

"Güzel. Kimin şampuanıydı o?" "Senin."

Lennon gözlerini devirdi ve yorganı çenesine kadar çekti. "O benim değil."

"Senin için aldım."

"Nereden?" Lennon elini karnıma koyduğu yere geri koymadı ama henüz yataktan fırlayıp kaçmamıştı da. Şüpheli ateş ve güvensiz kükürde geri dönmüş olsak da ilerleme kaydettiğimizi söyleyebilirim.

"Dün akşam restoranda yemek yemeden önce şehre gidip aldım." Saçlarını parmağıma doladım. "Yüz Dalmaçyalı'sı olan bir film kötü adamının saçlarıyla doğmadığından oldukça eminim, bu yüzden düşündüm ki Buraya geri dönersen saç rengini bozmayacak bir şey istersin."

Kaşları birbirine çatıldı. "Özel bir şampuana ihtiyacım olduğunu nereden bildin? Ve bu tür bir şampuanı nereden buldun?"

bu küçük kasabada?"

Kıkırdadım. "Yıllardır Cassandra'nın saçlarının bakımı hakkında yakınmasını dinledim. Ona şampuanı nereden aldığını sordum. Çok fazla sipariş verdiği için kasabadaki küçük dükkânda stok tutmaya başlamış."

Yemin ederim Lennon bu söz üzerine biraz rahatladı. "Şimdi. Vur bana."

"Neyle?" diye sordu.

"Engizisyonun geri kalanı."

"Sorgulama yaptığımı nereden çıkardınız?"

"Bir tanesiyle uyandın. Şimdi beni daha fazla sorgulamak ister misin, yoksa uyanmaya geri dönebilir miyiz?"

"Neden hâlâ gitmedin?" diye başucundaki saate baktı. "Saat neredeyse sabahın onu."

"Bu gece gece vardiyasındayım," dedim yatağın başucundaki masaya uzanıp dün gece onun için otoparka bıraktığım buketten bir papatya koparıırken. "Doğum yapmak üzere olan bir sürü düvemiz var, bu yüzden vardiyalı çalışıyoruz, Birinin her zaman onlara göz kulak olduğundan emin olmak."

Papatyayı kulağının arkasına sıkıştırdığımda gözleri yumuşadı. "Başka neyin var?"

"Yuvarlanıp ölü taklidi yapacağımı sanmayın." Esnedi. "Sana hâlâ kızgıyım."

Şansımı denedim ve beni boğmaktan vazgeçecek kadar uykulu olduğunu umarak alnından öptüm. "Ben Senden bunu bekliyorum. Benimle dövüşmen hoşuma gidiyor. Bu yapar çok daha tatlı oluyor. Bunun için çalışmayı seviyorum. Kazanmayı." Boğazından aşağıya doğru öptüm, uyluklarına yumuşakça masaj yaptım. "Bana bu yönünü özgürce vermemen hoşuma gidiyor."

"Bunu bir anlık bir hataya bağlayabiliriz." Başımı yorganın altına eğip meme ucunu dişlerimin arasına aldığımda Lennon'ın sesi kayboldu.

"Neyin içinde?" Kıvrana kadar dilimle onu kızdırırken sordum.

"Bir hatası."

"Tükür onu, bela." Hayali bir dokunuşla amının girişini sıyırdım.

"Yargı," diye boğuk bir sesle konuştu.

Kıkırdadım. "Eğer geceleri uyumana yardımcı olacak şey buysa."

Ben klitorisini sabit daireler çizerek ovarken Lennon inledi. "Yedek anahtarı şifonyerin üzerine bırakacağım."

"Bu yedek anahtar değil," diye homurdandım.

Ben onu orgazma yaklaştırdıkça Lennon klitorisine yaptığım baskı karşısında nefesini tuttu. "O zaman ne-"

"Bu benim anahtarım," dedim iki parmağımı içine sokarken. ve onları sıkı iç kaslarına doğru kıvrırdı. "Bu yüzden benden intikam almak için onunla aptalca bir şey yapmadan önce iki kez düşün."

Elleri yatağa çarptı, ayak parmakları kıvrılırken çarşafı büktü ve yumrukladı.

"Benimle savaşmayı bırakma, bela," diye fısıldadım dudaklarına. "Boyun eğ, ama durma."

Lennon'ın kafası arkaya doğru eğildi. ezici bir son. Alt dudağını ısırdım, her nefesini içime çektim. Göğüsleri göğsüme bastırıyordu. Onun Tüm vücudu boğuluyormuş gibi benimkini arıyor ama su üstünde kalabilmek için dalgaların sürüklediği odunlara tutunuyordu.

Parmaklarımı amından çıkarırken başını omzumun kıvrımına yasladım. Yavaşça gevşedi, bana doğru kıvrıldı ve gözlerini kapattı. Nefes alışını dinledim. öngörülebilir, tembel bir ritimle sabitlendi.

"Bugün çalışıyor musun?" Yastıklarına yaslanıp onu da yanıma çekerken mırıldandım.

"Her gün çalışıyorum." Lennon esnedi, sonra memnuniyetle içini çekti. "Ama kalkıp gitmem gerekiyor."

"Sen ve ben, bela. Bir elmanın iki yarısı." Kirpiklerinin çizgilerini ve burnunun eğimini inceleyebilmek için saçlarını yanağını göğsüme bastırdığı yerden uzaklaştırdım. "Bu gece burada uyu. Yatağın sana ait olacak. sabaha kadar. Çocuklara seni rahat bırakmalarını söyleyeceğim." "Kendi başımın çaresine bakabilirim," diye homurdandı.

"Hiç şüphem yok."

Gözleri açıldı, benimkilerle buluşmak için kalktı. Ayarladım Orgazmın sıcaklığıyla neredeyse kulağının arkasından düşecek olan papatya.

"Biliyor musun, eğer o gece istediğimi elde etmiş olsaydım, ertesi sabah böyle olacaktı."

Lennon'ın bakışları benimkilerden uzaklaştı. "İkinci içkiyi içmiş olsaydım bana iyi davranacağını biliyordum." İşaret parmağı göğüs kıllarımda soyut şekiller çizdi. "Sende bir şeyler vardı. Davranışlarıma gülümsedin." Ağzının köşesi kalktı. "Seni gördüğüm anda küreksiz boka batmıştım kovboy. Uzaklaşmak zorunda kaldım."

Elini buldum ve parmaklarımızı birbirine doladım. "Peki ya şimdi?"

"Hâlâ o derenin içindeyim ama çırpınmak yerine yüzüyorum."

Nefesimin altında mırıldandım. "Seninle yüzeceğim."

Tembel bir uykuya dalıp çıktık ve ellerimiz gezinirken sessiz zevk notlarını paylaştık. Bir süre sonra, Lennon kollarımdan sıyrıldı ve işe gitmek için hazırlandı.

Papatyayı saçından çekti ve bir fırça ile içinden. Yataktan, onun bir elbise giymesini izledim. Sonra da saçlarını sırtından aşağıya doğru düzgün bir şekilde ördü. Bu konuda bir şey söylemedi ama ben Papatyayı pazusundaki, genellikle kalem ve keçeli kalem koyduğu cebe soktuğunda fark etti.

Bu manzara karşısında gülümsedim, çünkü bir şansım olduğunu biliyordum.

"Şef, bunun tadına bakabilir misin?"

Arka kapıdan içeri süzöldüğümde bağırışlar, sorular ve takırdayan tabakların kakofonisi beni bir ses duvarında karşıladı.

restoran. Loca ve restorana haftalık teslimat yapan yarı kamyonun kapısı açık bırakılmıştı. boşaltılıyor.

Kutuları karıştıran iki adama başımla selam verdim ve onlara aitmişim gibi davrandım.

Ben yapmadım. Bu kadarı gün gibi ortadaydı.

Şefler, aşçılar, sunucular ve destek personeli siyah ve beyazın tonlarında dans ediyordu. Herkes gıcır gıcırdı, preslenmiş mükemmellik.

Kaosun ortasında Lennon'ı gördüm, militarist bir hassasiyetle mutfağa hükmediyor.

Kıpırdandıkça garip bir enerji yayılıyordu. Ön cephe boyunca, aç müşterilere tabakları ulaştırmak için acele ediyorlardı.

Julian -tavayı tamir ederken ağzını bozan serseri-beni gördü ve bana bir bakış attı
Çene ucu. Her hareketimi takip ederken gözlerinde bir ihtiyat vardı.

Ben de onu suçlayamazdım. En son mutfağa girdiğimde, Lennon ve ben gerçek ve mecazi olarak birbirlerine vuruyorlar.

Muhtemelen ikinci raunt için geri geleceğimi düşündüler.

Elimdeki buketi kaldırdım ve başımı Lennon'a doğru eğdim, huzur içinde geldiğimi anlamasını umuyordum.

Siyah ve beyaz denizinin arasında başka bir beden göze çarpıyordu. Adaçayı yeşili bir takım elbise giymiş bir adam.

Bu da Lennon'ın gergin enerjisini açıklıyor.

Şef DeRossi görevinin başında durmuş, yemekleri düzenliyor ve masalara dağıtıyordu. Beni Lennon'dan önce gördü.

"Bay Griffith," dedi Hollywoodvari bir gülümsemeyle.
"Bu zevki neye borçluyum?"

Lennon kaskatı kesildi ve gözlerini elindeki sote tavaından ayırarak omzunun üzerinden baktı.

Reality TV kraliyetinin önünde dururken, biraz hissettim Ranzaya en yakın tarladan topladığım bir avuç sarı ve pembe çuha çiçeğini tutan aptal.

Boğazımı temizledim. "Şef Maddox ile biraz konuşabileceğimi umuyordum."

Lennon'ın yanakları tavaya attığı çiğ biftek kadar kızardı.

Öğleden sonraydı. Mutfağın bu kadar kalabalık olmasını beklemiyordum. Özellikle de Lennon'ın patronunun burada olmasını beklemiyordum.

İçeri girip biraz flört ettikten sonra çıkabileceğimi düşünmüştüm.

Bunu o kadar çok kelimeyle söylememiştii ama herkesin saygısını kazanmak için mücadele ettiğini biliyordum.

Neden tekrar buraya geldim?

"Kesinlikle. Bu onun arabasıyla mı ilgili?" Şef DeRossi başını Lennon'a doğru eğerek sordu. "Eğer bir şey varsa yapabileceğimi söyledim, sadece sor." Bu bana açık çek teklifinden çok Lennon'a bir uyarı gibi geldi.

"Şef Simmons," dedi Lennon görevini solundaki adama devrederken.

"Örtmek," dedi.

Lennon'ın gözleri sonunda benimkilerle buluşmak için yukarı kaydı. "İki dakika."

Mutfaktan çıkıp koridordan geçerek ofise kadar onu takip ettim. Kapı arkamızdan kapanana kadar nefesini duymadım.

"Burada ne yapıyorsun?" diye kırpıştırdı. uzun şef şapkasını çıkardı ve elini dökülen örgüsünün tepesinde düğümledi.

Kökleri hâlâ saplarından sarkan zavallı çiçek demetini uzattım. "Sadece uğradım. Ne oldu? Arabanda sorun mu var?"

"Neden uğradın?" diye sordu.

"Arabanın nesi var söyle."

"CJ-"

Gözlerinde savaş ya da kaç bakışı vardı. Lennon'la hangisini seçeceğini asla bilemezdim.

Bugün bir kaçış tepkisi olacak gibi görünüyordu. Mutfağa koşacak ve iş kisvesi altında beni görmezden gelecekti.

Çiçekleri masanın üzerine bıraktım ve onu duvara yaslayana kadar ileri doğru ittim. "Arabanın nesi var?"

Gözleri yere düştü.

"İkimize de zaman kazandır ve sadece söyle. Ya sorunun ne olduğunu söylersin ya da gidip kendim öğrenirim. Arabanı bir kez çaldım. Yine çalarım."

İçini çekti ve başının arkasını duvara yaslarken gözlerini kapattı. "Biri lastiklerimi kesti ve ben onları tamir edecek ne zamanım ne de param var. Umarım birkaç günlüğüne pansiyonda kalmamın sakıncası yoktur. daha fazla gece. Kasabadan işe yürüyerek gidemem." Kırmızı gördüm.

"Kim yaptı bunu?" Ellerimi başının arkasındaki duvara dayayıp onu hapsederken tısladım. "Bana lanet olası bir isim ver."

Gözleri öfkeyle parladı. "Bilseydim kendim halletmez miydin sanıyorsun?"

"Polisleri aradın, değil mi?"

Gözlerini benden kaçırdı. "Değil mi?" Bastırdım.

Lennon kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Polisler ve benim pek de iyi bir geçmişimiz yok. Yani, hayır. I polisleri aramayacağım, çok teşekkür ederim. Ve eğer güvenimi kırar ve onları bu işe bulaştırırsan öde, kovboy."

Donup kaldım. "Bana güveniyor musun?"

"Beni becermene izin verdim, değil mi?"

O küstah sözleri ve keskin tonu bir savunma mekanizmasından başka bir şey değildi. İsteddiği kadar huysuz olabilirdi ama ben o cephenin arkasına bir göz atmıştım.

"Bana anahtarlarını ver. Ben hallederim."

Kadın sinirlendi. "Bırak onu. İzin günümde hallederim."

Elimi boynunun arkasına götürdüm ve dudaklarımız birbirine değerken kafatasının tabanını kavradım. "Bırak ben halledeyim. Sana borçluyum, unuttun mu?"

"Carson . . ."

Dudaklarındaki adım prangaydı. Onun bitkin fısıltısı beni lanetime sürükleyen demir toptu.

"Bana anahtarlarını ver, Len."

Onları isteksizce cebinden çıkardı. ve elime bıraktı. "Bunu kim yaptıysa üç ve dört lastik arasındaki farkı biliyor."

Yanağını avuçladım. "Bırak ben halledeyim."

"Makbuzlarınızı saklayın."

"Şu çeteleleri kafandan çıkar. Burada skor tutmuyoruz. Sabah görüşürüz."

Onu derinden sarsan yumuşak bir öpücükle yanından ayrıldım.

Ben ofisten çıkarken Lennon parmaklarını kaldırıp dudaklarının kenarına bastırdı ve anahtarlarını parmağımın ucunda döndürdü.

LENNON

"S "Seni burada bulacağımı bilmeliydim." CJ'in yatak odasının penceresinden dışarı bakarken kollarımı belime doladım. "Dışarı çıkabilirsin, biliyorsun."

Atların serinlemek ya da biraz egzersiz yapmak için dairesel at gezdiricisine bindirilmesini izlemenin şiirsel bir yanı vardı.

Kendimi biraz o atlar gibi hissettim; özgürlük kisvesi altında koşuyorlardı ama yine de kapana kısılmışlardı.

Yağmurda koşarak yatakhaneye gittiğim o gecenin üzerinden bir hafta geçmişti.

Bir hafta boyunca CJ'in yatağında, bazen onun yanında, bazen de yalnız uyudum.

Bir hafta boyunca, yatakhaneye gizlice girmeden önce tüm restoran çalışanlarının gitmesini bekledik.

Bir hafta boyunca ellerini vücudumda gezdirdi, bana taptı ve beni memnun etti, ama kendini değil.

Her fırsatta kır çiçekleriyle dolu bir hafta. Onları yatağın üzerine bırakırdı. Diş fırçamın yanına. İş ayakkabılarımın üstüne. Şef ceketimin cebine.

"Çiftliğe göz kulak olmak için iyi bir noktanız var," dedim pencereyi itip çiftlikten uzaklaşırken.

Onu.

"Eskiden en iyi manzaraydı," diye itiraf etti tişörtünün arkasını tutup başının üzerine çekerken. "Eskiden güneşin doğuşunu izleyebilmek için perdeler açık uyurdum. her sabah." Sepetin içine attı. "Artık farlar beni uyandırmasın diye kapalı uyumak zorundayım."

"Bu berbat bir şey," diye mırıldandım. Suçluluk duygusu mideme bir taş gibi oturdu. Burada büyüdüğümü, toprağı özgürce kullanabildiğimi ama göz açıp kapayıncaya kadar tamamen değiştiğini hayal bile edemezdim.

Omzuma bir öpücük kondururken vücudunu tekrar bedenimde hissettim. "Eskiden öyleydi."

Merakım beni yenmeyi başardı. "Eskiden berbat mıydı?" CJ kıkırdadı. "Bilmek istersin, değil mi?"

Yatağın kenarına oturdu ve ben dolaba gitmek için yanından geçerken üzerimdeki gömleğin etek ucunu yakaladı. CJ

Bir eli pamukta düğümlenmiş, bir eli de kalçamın arkasında durarak beni içine çekti.

"Bu sana çok yakışmış."

"Bunu söylüyorsun çünkü gömleğinin içindeyim ve meme uçlarımı görebilirsin." Piercinglerimin dış hatları oldukça belirgindi.

Kıkırdadı. "Tartışmıyorum."

"Bana eskiden neden berbat olduğunu ve şu anda neden berbat olmadığını söyleyin."

Dudaklarını yalarken altın rengi gözleri muziplikle parlıyordu. "Neden herkes gibi çitlere karşı atları izlemek yerine kendini bir prenses gibi buraya, kuleye kilitlediğini söyle bana? Brooke ısırmaz. Aslında, muhtemelen içimizde en iyisi."

Bu şekilde çağrılmaktan pek hoşlanmamıştım.

"Kendimi bir kuleye kitlemeyeceğim."

"İzin günlerinde asla ayrılmıyorsun. Onları ben koymadım.

Arabanızın parlak yeni lastiklerini bedavaya alabilirsiniz. Tek yapman gereken yürümek.

restorana git ve kimsenin bakmadığını düşündüğünde buraya geri dön."

"Kimse her şeyi bilenlerden hoşlanmaz," diye tersledim onu tuttuğu yerden çekerken.

CJ'in gitmeme izin vermeyeceğini bilmeliydim. Üstüne yığılana kadar beni aşağı çekti. Tam kendime geldiğimde, bacaklarımı ölüm taklasına sıkıştırdı.

CJ ellerimi tuttu ve kalçalarımın binerken onları yanlarıma sabitledi. "Şunu açıklığa kavuşturalım, bir baldırı bundan daha hızlı bağlayabilirim. Ya sen işbirliği yaparsın ya da ben Seni kaldıracam."

"Temkinliyim. Alacağın tek cevap bu," diye niyetimden biraz daha sert bir şekilde çıktım. "Ve iğrençsin. Bırak beni."

CJ yine gece boyunca çalışıyordu. Onu koklayabilmek için yastığına sarılıp tek başıma uyuyordum.

Başparmakları sadece filmlerde gördüğüm bir şefkatle bileklerimi okşadı. "Burada güvendesin. Kimse sana dokunmayacak."

"Peki bunu nereden biliyorsun?" Kurtulmaya çalışırken homurdandım.

Daha iyi bilmeliydim. Bu sadece beni daha sıkı tutmasına neden oldu. Kalçamı sıkıştırmak için dizini kullandı.

"Çünkü benim olduğunu biliyorlar."

Yüksek sesli, uzun ve o anın ciddiyetine tamamen hakaret eden bir kahkaha attım.

"Bana inanmıyor musun?"

Başımı yatağın üzerinde yuvarladım. "Sanırım ciddi olduğunu düşünmemi istiyorsun."

"Erkeklerin neden sana asılmadığını hiç merak ettin mi? Onlara yapmamalarını söyledim."

Dişlerim zımpara kağıdı gibi ses çıkarıyordu ama CJ asla blöf yapmadı. Bir kere bile.

"Tekrar sor."

"Neyi sorayım?"

"Bana manzaranın neden eskisi kadar berbat olmadığını sorun."

Gözlerimin arkasında bir basınç hissettim ve başımı salladım. "Bu cevabı bilmek istediğimi sanmıyorum," diye fısıldadım.

"Bana sor, Len."

Fısıltım kesildi. "Neden?"

CJ üzerimden kalktı ve yataktan kalkmama yardım etti. Beni pencereye doğru götürüp cama doğru bastırduğında bu jestin nezaketi kaybolmuştu.

"Çünkü geç saatlere kadar uyanık kalıp seni izliyorum." Benimkini aldı

elimi tuttum ve parmaklarımızı birleştirdik, sonra parmağımı cam bölme boyunca takip ederek işaret ettim. "Orada arabandan inişini ve restorana girişini izliyorum. Güvende olduğumu bileyim diye sigara içmeye devam etmek için geceyi orada geçirdiğinde bütün gece seni izliyorum. Geceyi bitirdiğinde restorandan arabana doğru yürüyüşünü izliyorum. Sen benim en sevdiğim manzara."

Cebinden solmuş bir çiçek çıkardı ve elime tutuşturdu, sonra da soyunmayı bitirmek için arkasını döndü.

İtirafı karşısında sarsıldım ve umutsuzca akıl sağlığımı korumam gerekiyordu. Duygular gardımı düşürmenin en hızlı yoluydu ve bunu riske atamazdım. "Senin bir lastiklerimi kimin kestiğini görmek için güvenlik kameralarına bakma şansınız var mı?"

Yüz ifadesi ciddileşti. "Bunu her kim yaptıysa onlardan kaçtı. Çok sayıda kameramız var ama burası büyük bir mülk.

Çok fazla kör nokta var." "Oh . .

." Kalbim sıkıştı.

CJ lastiklerimi, yağımı değiştirmek ve gecikmiş birkaç şeyi daha tamir etmek için ısrar etti. Biraz zaman aldı ama sonunda beni polise gitmeye ikna etmeye çalışmaktan vazgeçti. Onların yardımına ihtiyacım yoktu. Sadece kim olduğunu bilmek istiyordum.

dikkatli olabilmem için yapmıştı.

"Sorun değil. Merak ediyordum-"

"Yeni kameralar gönderildi. Hafta sonuna kadar burada olurlar ve ben de onları hemen kurarım. geliyorlar."

Bu beni olduğum yerde dondurdu. "Daha fazla kamera mı sipariş ettin?"

CJ donundan başka bir şey giymemişti. Benimle burun buruna durdu ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Sana söyledim. Kimsenin seninle uğraşamayacağını açıkça belirtmiştim. Ve birinin bu emri görmezden gelmesini kişisel olarak algılıyorum. Bir daha olmayacak."

Ellerimi göğsüne bastırdım ve onu ittim. Boşluğa ihtiyacım vardı. Nefes almaya ihtiyacım vardı ve o yakınımdayken bu imkânsızdı.

"Ödeştik. Artık kovboy çizmeli şövalyem olmayı bırakabilirsin. İşe gitmem gerek."

CJ giyinmemi izlerken, "Ödeşmiş sayılmayız," dedi.

Dürüst olmak gerekirse, programlarımızın zıt olduğu günleri sevmiyordum. Yalnız kalmaya alışkın olmama rağmen kendimi hiç yalnız hissetmedim. Ta ki ne olduğunu anlayana kadar. arkadaşlık gibi hissettirdi.

Belki de öyleydik.

Arkadaş değildik ama düşman da değildik. Birbirimizi anlıyorduk ve bu yeterliydi.

Ben güvenli ayakkabılarımı giyerken, onun gölgesi önümde belirdi. "Bunu giy. Bugün hava çok soğuk." "Alışık olduğum türden bir soğuk olmadığını garanti ederim," dedim.

Gerindim ve elindeki ağır taba rengi paltoya baktım.

"Teksas'ta kış, New York'ta bahar gibidir. Ben bu havada şort giyerdim."

"Dalga geç benimle," dedi sesinde en ufak bir ima olmadan. "İki dakikalık yürüme mesafesinde."

"Giy şu lanet ceket, Lennon." Sözlerinde bir yorgunluk vardı. Bu yorgunluk gözlerine akıyor, onları dünyanın ağırlığıyla birlikte aşağı çekiyordu.

Tartışmak ve geç kalmak istemiyordum. "Peki," diye kestirip attım kollarımı sherpa astarlı ceketin içine sokarken ve

şef ceketimin üzerine giydim. Göğsüne, çoğunlukla üniformamdakiyle aynı olan bir logo işlenmişti.

"Bu orijinal çiftlik logosu. Cassandra pansiyon ve restoranı da kapsayacak şekilde yeniden tasarlatmadan önce."

"Güzel," dedim telefonumu alıp cebime sokarken.

Bu ağır düşüncelerden biri yüzünde dolaştı ama dilinin ucuna bile getirmedi.

Onun yerine, "Sende kalsın. Zaten sana daha çok yakışıyor."

Yürüyüş sırasında ellerimi sıcak tutsun diye ceketimin ceplerine soktuğumda bir avuç küçük çiçekle karşılaştım.

Onları çıkarıp şifonyerin üstüne koyarken güldüm. "Senin kır çiçekleriyle ne alıp veremediğin var?" I ceplerin dibindeki kiri silerken sordu.

CJ ellerini omuzlarımda ve kollarımda gezdirdi. "Bana seni hatırlatıyorlar. Kır çiçekleri onların olduğu yerde büyür.

istiyorum. Toprak. Kum. Kaldırımdaki çatlaklar. Şehirler ve açık alanlar. En kötü koşullarda bile gelişirler. Ve tam onları kestiğinizi düşündüğünüzde, tekrar ortaya çıkarlar.

Bir orman yangınının ardından, umudu ve küçük bir cüreti hatırlatmak için her zaman ilk büyüyen şeydir."

O beni yanağımdan öperken ve uykusunu almışken bana işte iyi bir gün dilerken bir heykel gibi hareketsiz durdum.

Restorana kadar olan yürüyüş bulanıktı. CJ'in paltosunun ağırlığı beni aşağı çekiyordu. Beni ısıtmak yerine

bir kül blok beni kaçınılmaz derinliklere sürüklüyordu. Yumuşaklığın ve rahatlığın içinde gevşemek istedim ama yapamadım.

Tedirginlik içimi kemiriyordu.

Gitmem gerekiyordu.

Kardeşim ya da birlikte çalıştığı kişi nerede olduğumu bilseydi kalamazdım. Bu insanları riske atamazdım.

"Lennon."

Adımın sesiyle başımı kaldırdım. Cassandra ve Brooke kulübeye gidip gelen çakıl taşlı patıkada yürüyordu. Brooke'un çenesi yere düşmüştü. Cassandra'nın şaşkınlığı çok daha ölçülüydü ama yine de hissediliyordu.

Yumruklarımı ceketimin ceplerinde birleştirdim ve tırnaklarımı avuçlarıma geçirdim. "Günaydın."

Cassandra gözlerini geldiğim yöne çevirdi, sonra tüm dikkatini bana verdi. "Güzel ceket. Nereden aldın bunu?"

Ah, işte o kesik ses tonuyla herkes restoran korkmaya başlamıştı. Yalan söylemenin bir anlamı yoktu. Gerçeğin kokusunu alırdı.

"CJ bana ödünç verdi." Kulağa dostça geliyor, değil mi?

Brooke boğuldu. "Özür dilerim. Sanırım hamilelik işitme duyumu etkiledi. Ne?"

Çenemi kaldırdım ve Cassandra'ya döndüm. "Bize iyi geçinmemizi söylemiştin. İyi geçiniyoruz."

"Görünüşe göre biraz fazla iyi," diye kestirip attı Cassandra. "İşe mi gidiyorsun?"

Brooke bir kolunu bebeğinin karnına sarıp destek için Cassandra'ya yaslanırken, "Özür dilerim," dedi. "Sana ceketini mi verdi? Ama bu-"

Cassandra eliyle Brooke'un ağzını kapatarak söyleyecek başka bir şeyi varsa onu da susturdu.

"Tamam..." Temkinli bir şekilde geri adım atarak söyledim. "Bu çok tuhaf ve benim işe gitmem gerekiyor."

Brooke Cassandra'nın eline karşı kıpırdandı ve bağırdı ama ben aldırmadım ve restorana doğru ilerledim.

"Hey, Şef. Ne var ne yok?" Zach, patatesleri soyup suya atmakla meşgul olduğu hazırlık istasyonundan bana bir çene ucu verdi.

Mutfaktan geçip eşyalarımı ve CJ'in ceketini ofise bıraktım. Aromatikler sotelenirken bugün mutfağı göğüs etli mısır çorbasının sıcak kokusu doldurdu

ve dev çorba kazanları kaynıyordu.

"Günaydın," dedim önlüğümü kapıp belime bağlarken.
"İşler nasıl gidiyor?"

Julian şenlik ateşi gibi kokarak içeri girerken esnedi ve
"Güzel," dedi. "Paspas sosumuz bitmiş."

Nefesimin altında sessiz bir kahkaha attım. Zavallı
adam bütün gece sigara içen adama bakıcılık yaparak kısa
öpü çekmişti.

"Gecen nasıl geçti?"

"Sıkıcı," diye homurdanarak personelin kahve
makinesine yöneldi ve kâğıt bir fincanı ağzına kadar
doldurdu. "O biftekler
seksi görünüyorsun."

Kafein aldı, sonra da işe gitti. O
su, kıyılmış soğan, tuzlu tereyağı, Worcestershire sosu ve
sirkeyi dev bir tencerede dumanı tütene kadar karıştırdı.

"Ateşi kesin ve orada bırakın," dedim turumu bitirip
güne yerleşmeden önce herkesi kontrol ederken. "Yan
işlerinizi tamamlayın. Ben sigara içenlere göz kulak
olurum, siz de buradan çıkıp biraz uyuyabilirsiniz."

"Dün gece gittiğini görmedim," dedi Julian işe koyulup
sebze artıklarını ayıklarken.
sığır eti suyu için bir mirepoix yapın.

Çok az şeyin ziyan olması hoşuma gitti. Şef DeRossi ve
ben, hayvanın neredeyse her parçasını kullanarak çiftlikte
yetiştirilen sığırları onurlandıran bir menü hazırladık.

"Gece geç saatte," diye kestirip attım. "Ailemle bir işim vardı."

Bu, daha fazla soru sormasını engellemek için
yeterliydi. Şef DeRossi, herkesin işe başladığı ilk günden
itibaren çiftlikte misafir olduğumuzu ve Griffith ailesinin
kendisinden daha fazla söz sahibi olduğunu açıkça
belirtmişti.

"Doğru," dedi Julian bıçağını birkaç kilo havuç, soğan
ve kerevizin üzerinde gezdirirken.
sebze atığı yoktu. "Peki, sen ve

Geçen gün buraya hışım la gelip sana Eleanor diyen Griffith mi?"

Öfkelendim ama kendimi tuttum. "Bay Griffith ve ben bir yanlış anlaşılma yaşadık. Hepsi bu kadar. Bu mutfakla ilgili değil ve bunu çözdük."

"Kulağa oldukça ciddi geliyordu," dedi Julian yorumunun arkasında herhangi bir sıcaklık hissetmeden.

Havadan sudan konuşmamız alışılmadık bir şey değildi. Gün boyunca. Sadece bu sohbetin merkezinde olmaktan pek hoşlanmadım.

"Burada çalışmaya başlamadan önce birbirinizi tanıyor muydunuz?" diye sordu.

"Ya da başka bir şey," diye kestirip attım.

Kesme tahtalarındaki bıçakların sabit ritmi ve tabakların şıngırtısı sessizliği dolduruyordu. İçinde belli bir huzur vardı. İçinde bir güvenlik. Bu sesler kulaklarıma müzik gibi geliyordu.

Bu mutfaktan ayrılmak istemedim.

Çiftlikten ayrılmak istemedim.

Ama başka seçeneğim yoktu.

CARSON JAMES

"Brooke!" Ahıra doğru hışımla ilerlerken bağırdım.
"Atlar neden gökkuşağı gibi?"

Baldızım, bir şey bulana kadar
Hortumu elinde tutarken suçluluk duyuyordu. "At terapisi
kampını yeni bitirdik. Çocuklar bayıldı."

Anarchy ahırından bana ters ters bakarken burnumun
kenarını sıktım. "Atımı pembeye boyadın!"

"Pembe boya siyah bir atta daha iyi görünüyordu."
Brooke gülümseyerek şöyle dedi. "Ve hayvanlar için de
güvenli. Geçen sefer buraya geldiğinde doktora bile
gösterdim."

Pembe, sarı, mavi, yeşil ve mor lekeler ve el izleri atımı
kapladı.

"En çok neye kızdığımı bile bilmiyorum: Anny'yi
çocukların yanına getirmen mi, yoksa
onu boyadı."

Brooke omuz silkti. "Dottie'yi de boyadılar."

Öfkelendim. "Dottie aslında bir kucak köpeği. Bir sineği
bile incitmez. Ayrıca benim atım da değil."

Brooke dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı. Bu masum
bakış, hamile bir kadına bağırdığım için kendimi bok gibi
hissetmeme neden oldu.

"Dağınıklığı sen yaptın. Sen temizle," diye homurdandım. Brooke elini karnına dayayıp derin bir nefes alırken, "Elbette," dedi. "Kendime gelir gelmez nefes al."

Burnumun kenarını sıktım. "Hortumu bırak. Ben hallederim. Git otur ya da başka bir şey yap."

Brooke hortumu bırakmakta tereddüt etmedi ve gülümsedi. "On üzerinden on. En sevdiğim kayınbiraderim. Sen benim en iyisi!"

"Söz veriyorum yapmayacağım."

Brooke duvara yaslanmış bir banka oturdu. "Demek sen ve Şef Maddox, ha?"

"Sen neden bahsediyorsun?" "Neden bahsediyorsun?" diye sordum. Anny'yi hortumla aşağı indirdi ve boyanın bir renk havuzunda eriyip gitmesini izledi.

Bir su şişesinin kapağını açıp uzun bir yudum alırken kulaktan kulağa gülümsüyordu. "Bu sabah senin çiftlik ceketini giyiyordu."

"Yani?"

"Yani!" Brooke ciyakladı. "Aradığımız kişi o, değil mi? Çiftliğin temelli bir parçası olduğunda ceket alırsın."

Anny'yi ovarken homurdandım. "Bu sabah hava soğuktu. Hepsi bu."

Gözlerini devirdi. "Lütfen. O ceketlerin ne anlama geldiğini sen de benim kadar iyi biliyorsun."

"Sen, Becks ve Cass'in herhangi bir fikre kapılmanıza gerek yok."

"Gerçekten mi? Bu yüzden mi onu her sabah yataktan gizlice çıkarken görüyorum?"

"Düşündüğünüz gibi değil."

"Bence ikinizin arasında her ne oluyorsa artık kavga etmeyi bırakmalısınız."

Onunla savaşmayı bırakmıştım. Geri kazanmaya çalışıyordum. Savaşlarda kaybettiğim topraklar. Kaba kuvvet yerine diplomasi için söylenecek bir şey vardı.

Lennon kılıcını indirmiş ve zırhını çıkarmıştı ama benim yanımda hâlâ çekingendi.

Brooke atların temizliğini bitirmem için beni bıraktı ve akşam için evine geri döndü.

Akşam yemeği için restorana girmeyi düşündüm ama bunu yapmak istemedim. Lennon'la en fazla yüz yüze gelebileceğim zaman masaya gelmesi bir dakika sürer.

Ama ahırdan çıkıp onu dışarıda sigara içenlerin yanında çalışırken gördüğümde fırsatı değerlendirdim.

Arkasından yaklaşıp ellerimi kalçalarına doladığımda Lennon sıçradı. Yine benim çiftlik ceketimi giyiyordu ve bu içimde tuhaf bir his uyandırdı.

Antiasit almam gerekiyordu.

"Tanrım. Yapma bunu," diye soluk soluğa söylenirken elindeki paspası bir silah gibi kavradı. "Beni korkuttun."

Boynunun yan tarafına bir öpücük kondurdum. "Başka kim arkandan böyle gelir ki?"

Lennon sertleşti. "Birinin arkamdan gizlice yaklaşması genellikle kötü bir şeydir."

"Güzel kokuyor," dedim göğüs etinin siyah kabuğunu içime çekerken.

Beni omuz silkti ve işine geri döndü. Tüttürücüyü tekrar kapatmadan önce biftekleri tenceredeki sosla birlikte pişiriyor.

"Günün nasıl geçiyor?"

"İyi," diye kestirip attı hiçbir duygu belirtisi göstermeden. "Sadece iyi, ha?"

Sigaranın yanında duran çim sandalyeye oturma cüretini gösterdim ve uzandım.

"Restoran meşguldü."

Tembel bir kahkaha attım. "Restoran umurumda bile değil Len. Restoran umurumda olsaydı, restoran hakkında soru sorardım."

Güneş batıyor, gün ışığından alacakaranlığa geçerken üzerimize sıcak ışınlar saçıyordu.

Öfkelendi ve kollarını kavuşturdu. "Benden ne istiyorsun?"

Alay ettim. Ondan ne istiyordum ki? Bana karşı bir sıcak bir soğuk davranmayı bırakmasına ne dersin?

"Bir mutfak robotu yerine otuz saniyeliğine insan olmanı istiyorum. Buna ne dersin?"

Lennon'ın yüz hatları Anarchy'nin sinirlendiğinde yaptığı gibi seğirdi, ben de olduğum yerde kaldım.

"Uzun bir gün oldu ve işimi bitirmeye çalışıyorum."

"Daha ne kadar vaktin var?"

Sosu mekanik bir şekilde karıştırırken gözleri tencereye döndü.

"Lennon."

"Bir saat önce çıktım."

"O zaman neden hala buradasın?"

Daha soruyu sormadan önce cevabı biliyordum. Göz önünde saklanıyordu. Her şey yolundaymış gibi davranıyordu. Ama hala ceketimin içindeydi.

Ve bunun bir anlamı vardı.

Lennon'ın telefonu çaldı ve aramızdaki gerginlik sona erdi. Telefonu cebinden çıkardı ve ekrandaki numarayı görünce gerildi. Yutkundu ve cesaretini toplayarak kendini çelikleştirdi.

"Alo?" diye cevap verdi elini esneterek. "Evet, konuşabilirim. Neden arıyorsun?"

Sesi değişirken yerden bir ot kopardım ve parmağıma tekrar tekrar doladım. gittikçe daha ciddi.

"Ne kadar zamanım var..." diye homurdandı nefes alış verişi hızlanırken. Lennon yutkundu ve dudaklarını yaladı. "Tamam. Bir yolunu bulacağım."

Veda etmeden telefonu kapattı. "Len-"

Tüttürücünün yanındaki metal çalışma masasından tencereyi alıp döndürürken kolunu zorlukla yakaladım. Sos

biz çarpışırken kenarlardan akıyordu.

"Gitmeliyim," diye yalvardı etrafına bakarken, manik bir sarmalın içine düşmüştü. "Lütfen, bırak gideyim."

"Ne oldu lan?"

"Bırak beni," diye fısıldadı çaresizlik içinde. Gözleri yalvarır gibi ve dehşet içindeydi. "Lütfen, Carson."

Dudaklarından dökülen ismim beni benden aldı, kalbimin tellerini titretti. "Hayır."

Sarsıldı, geriye doğru sendeledi ve gökyüzüne baktı. "Bilmem gerekirdi."

"Neyi bilmeliydin?" Gittikçe daha çok her saniye daha da sinirleniyordum. Eğer insanlar beni de işin içine katmaya başlalmazlarsa, kendimi kaybedecektim.

"Lennon, benimle konuşmak zorundasın. Ben zihin okuyucu değilim. Ne haltlar dönüyor burada?"

Lennon'ın gözleri cam gibiydi. "Sen . . ." Umutsuz bir kahkaha attı. "Burası ... Gerçek olamayacak kadar iyiydi."

Bir atın kuyruğunun şakırtısı beni devirebilirdi. "Hadi ama. Dövmeli bir kız gibi kaçmana izin vermeyeceğim. Cinderella."

Lennon'ı mutfağa doğru sürükledim, kimsenin elini tuttuğumu görmesini umursamıyordum. O nöbet tutarken ben de nöbet tuttum.

mutfak eşyalarını bıraktı ve ertesi gün için her şeyi hazırladı.

Onu bırakmamın imkanı yoktu.

Ona sıkıca sarıldım, onu yatakhaneye götürürken ellerimizi birbirine bağladım ve şefin beyazlarını değiştirmesini sağladım. O kot pantolonunu ve uzun kollu gömlek, bir çanta doldurdum.

Lennon onu sürüklediğimden beri tek kelime etmemişti ama onu ahıra götürdüğümde kırıldı.

"Ne yapıyoruz biz?" dedi atlara temkinli bir şekilde bakarken.

"Buradan çıkıyorum."

Yumuşak bir kahkaha attı. "Dur tahmin edeyim. Sen hep evden kaçan çocuk muydun?"

Paketi yere bırakırken sııttım ve Anny'i bağlamaya başladı. "Evet. Bizimkiler bütün gece kamp yapmama bile izin verirlerdi, ta ki ben kuyruğumu kısıtırıp

ertesi sabah. Ben hoşlanmaya başlayana kadar endişelenmediler." Eyeri onun sırtına çekerken homurdandım. "Sanırım buradaki tek insan olmamızın güzelliğı de buydu.

Ben gençken. Güvenliydi. Bu toprakların bizden önce de burada olduğı ve biz gittikten sonra da var olacağı anlayışıyla yetiştirildik. Bizler ziyaretçiyiz. Bana vahşi doğaya saygı duymam öğretildi. Sanırım onunla bir bütün oldum. Yaralanmama neden olan hatalar benim hatamdı. Toprağın değil."

Lennon güvenli bir mesafeyi korudu ama korkmuş görünmüyordu. Cassandra kadar ürkek ya da Brooke kadar pervasız değildi.

atlarla ilk tanıştıklarında.

"Bu Anarchy," dedim onu kontrol ederken. "O benim."

Anny burnuna dokunmak için uzandığında Lennon'a küçük bir şamar attı ama Lennon irkilmedi.

Lennon, Anny'nin koklaması için avucunu uzatıp sonra da Anny'nin burnuna bastırırken sanki bir ateş rüyası görüyor gibiydi.

Lennon onu uyarırken gözlerinin içine baktı. "Eğer beni ısıırırsan, bunun geri dönüşü olmaz. Anlaşıldı mı?"

Anny bunu kabul etmiş görünüyordu ve Lennon'ı görmezden gelmeye devam etti.

Bir sonraki ahıra geçtim ve Indy'yi binmeye hazır hale getirmek için gerekenleri yaptım. "Bu Independence. Ray ve Brooke'a ait ama bugünlerde ikisi de pek ata binmediğı için onunla ben çalışıyorum."

Lennon homurdandı. "Anarşi ve Bağımsızlık. Ne kadar şiirsel."

Mizahla başa çıkıyordu. Kokusunu bir mil öteden alabiliyordum. Telefonda kendisine her ne söylendiyse onu sarsmıştı.

Elini tuttum. "Kalk bakalım."

"Whoa, whoa, whoa." Lennon tökezleyerek geri çekildi.
"O şeye binmemi mi bekliyorsun?"

"Evet." Bu kadar basitti.

Elimi kışına koyup, elimi kalçasına dayadığımda biraz tartıştı.
onu Indy'nin eyerine doğru ittim. Açıkçası, sadece kışını
avuçlamak istedim.

Ahırdan çıktık ve tarlaya doğru ilerledik.
Lennon'ı Indy'ye vermiştim çünkü birlikte dışarı
çıktıklarında genellikle Anny'yi takip etmeyi tercih
ediyordu.

"Ceketim sana çok yakışmış," dedim ranzadan ve
kulübeden sızan ışık huzmelerinden sıyrılıp meranın
derinliklerine doğru ilerlerken.

Lennon eyerin sallanmasına alışmaya çalışırken yanımda
bir ileri bir geri sallanıyordu. "Cassandra ve Brooke bu
sabah beni bunun içinde gördüler. Bunu bir şeymiş gibi
gösterdiler. Beni neyin içine soktun kovboy?"

Ay ışığında gözlerini buldum. "Burada olmak istediğin
sürece o ceket giyeceksin. Onu giydiğinde artık yalnız
değilsin. Anladın mı beni?"

Sessizdi. Gece havasında aramızda dolaşan tek ses
atların homurtularıydı.

Kulübe ve evler arkamızda kaybolduğunda, "Telefonda
kim vardı?" diye sordum.

Indy'nin yelesine bakarken onu
izledim. "Bana söylemezsen bunu
düzeltmem Len."

"Bunu düzeltemezsin," diye mırıldandı. Daha önce onun
duygusallaştığını hiç duymadığımı fark ettim. Gerçek
duygularını her zaman güç ve cesaret parmaklıklarının
ardında özenle saklardı.
kendine güven.

"Bana ne olduğunu söylemediğiniz sürece bunu bilemezsiniz."

Lennon derin bir nefes aldı. "Kardeşim
erken serbest bırakıldı." Yutkundu. "Eski şartlı tahliye memurum
mağdur hizmetleri için uygun olmadığımı söylemek için
aradı. Görünüşe göre, aşırı kalabalık bir sorun var. İyi
halden şartlı tahliye için önerildi."

Gökyüzüne küfrettim, sırlarımızı saklamaları için üzerimizdeki yıldızlara güveniyordum. Verdiğim nefes etrafımızı bulutlandırdı. "Ve sen toparlanıp saklanmak için yollara düşmek istiyorsun."

Biz ilerlerken gözlerini dikmiş bize bakıyordu. "Biri lastiklerimi kesmiş. Muhtemelen burada olduğumu zaten biliyordur."

"Ya da belki de mutfaktaki o serseri seninle penis ölçme yarışına girmek yerine lastiklerini keserim. Seninki açık ara daha büyük."

Lennon sessiz bir kahkaha attı.

En sevdiğim ağacın gölgesi ileride belirdi. Anny nereye gideceğimizi biliyordu. O ve ben buraya binlerce kez gelmiştik.

Anny tamamen durmadan önce botlarım yere değdi. "Bana elini ver."

Lennon avucunu benimkinin içine kaydırды ve attan indi. "Burada ne işimiz var?"

Anny'ye bağladığım çantayı aldım ve omuzladı. "Eğer kaçacaksan, sana kalman için iyi bir sebep vereceğim."

Lennon ve Anarchy bakışlarını yarıştıırken, ben Evden aşırđığım kalın yorganı açtım ve yere serdim.

"Gel buraya," dedim botlarımı çıkarıp battaniyenin üzerine uzanırken.

Lennon peşlerinden gitti ama gözünü Indy ve Anny'den ayırmadı. "Onları tasmayla falan bağlamayacak mısın?"

Güldüm. "Tasma takmak mı?"

"Bilirsin işte. Böylece kaçmazlar."

Yanımdaki yeri okşadım. "Hiçbir yere gitmiyorlar."

Pek ikna olmuş görünmüyordu. "Nasıl bu kadar eminsin?" "Çünkü onlar sadık. Bir yıldır çiftlikteler. Uzun zamandır. Burada güvende olduklarını ve kendilerine bakıldığını biliyorlar. Daha önce değillerdi."

Lennon yanıma oturdu ve dizlerine sarıldı. "Onları sen mi kurtardın?"

Başımı salladım. "Dottie terk edilmişti. Şimdi çok şımarık ve atlar için gökkuşağına boyanıyor. terapi kampları. Bağımsızlık ve Özgürlük istifleme durumu. Hayvan Kontrol kalıcı bir yuva ararken onlara bakmayı kabul ettik ama sonra gitmelerine izin vermek istemedik. Ve Anny-" Kızıma baktım "-istismara uğramıştı. Onu buraya getirmek için karavana bindirmek tam bir baş belasıydı. Onu diğer atlarla birlikte tutamazdık çünkü yaramazlık yapardı. Bana güvenmesini sağlamak için çok nazik bir baskı gerekiyordu. Yeni aldığımız atlar atçılık programı emekli yarış atlarıdır. Burada oldukça iyi bir hayatları var."

"Bence burada herkesin oldukça iyi bir hayatı var." Lennon söyledi. Hüzün ve pişmanlık her kelimedede dans ediyordu. "O zaman kal." Arkasına geçtim ve ona destek oldum.

vücudumu dizlerimin arasına aldım.

"Yapamam. Gitmek zorundayım."

"Len-" Saçlarını bir omzunun üzerinden taradım ve boynunun kenarına bir öpücük kondurdum.

Gözyaşlarını o zaman fark ettim.

Gözyaşlarını silerken, "Hadi, boksör," diye onu yatıştırdım. Lennon kollarıma kıvrıldı ve gözlerini kapattı.

"O kadar ciddi bir şey değil," dedim başını göğsüme yaslarken. "Şartlı tahliye olacak, değil mi? Bir daha gelemes burda."

İğneleyici bir kahkaha attı. "Bu onu en ufak bir şekilde durdurmayacak. Suçlanmaktan kaçınmak için onu sattım."

"Ne kadar paraydı?"

"Bir buçuk milyon. Görünüşe göre, yüzlerce olduğunda bir sırt çantasına sığdırabiliyorsunuz."

Yavaş bir ısıklık çaldım. "Tanrım."

"Evet." Lennon'ın sesi hırıltılıydı. "Ve bende olduğunu"

düşünüyor."

"Bana bir şey söyle," dedim sırtüstü uzanıp onu da yanıma çekerken, böylece yıldızları birlikte seyredebilecektik. "Burada mutlu musun?"

Tembel bir kahkaha serbest kaldı. Lennon gökyüzüne doğru nefes verdi. "Evet, öyleyim. Özellikle de o şerefsiz kovboy işimle uğraşmayı bıraktığından beri."

Dönüp yanağını avuçlarken ağzına karşı sırttım. "Seninle sevişmeyi, seninle sevişmekten daha çok seviyorum."

"Burada mutluyum," diye itiraf etti alnını benimkine dayarken. "Burası güvenli. Sessiz. Koşabiliyorum Mutfak. Gerçek olamayacak kadar iyi görünüyor. Sanırım öyle." "Ya burada güvende olacağına söz verseydim?"

Gözlerim onunkıyla buluştu. "Kalır mısın?" "Buna söz veremezsin." "Söz verebilirim." "Carson . . ."

"Bu çiftlikte benim sözüm olmadan hiçbir şey olmaz." Kollarımdaki anomaliye gülümsedim. "Sen hariç."

LENNON

"I kalırdı," diye fısıldadım. "Ama-"
"Aması yok. Sadece kal." CJ yuvarlandı ve beni altına sıkıştırdı.

Yıldızlara bakıyordum, gökyüzünü parıltılar saçarak kaplamalarından büyülenmiş gibiydim. Şimdi, yıldızların benim gözlerimden onun gözlerine nasıl yansıdığını görüyordum.

"Ne değişti?" Gözlerim dalgalanarak kapanırken sordum ve onun gezinen ellerinde eridim. "Bir gün beni çıkarmak için savaşa giriyorsun, ertesi gün yatağındayım."

Pişmanlık yüzünü kapladı. "Kaybettiklerim yerine kazanabileceklerimi düşünmeye başladım." Korkularımı öpüp uzaklaştırırken dudakları benimkilere karşı yumuşacıktı. "Bardaki nefesimi çalan kadını düşünmeye devam ettim ve

cüzdanımı boşalttım. Sırf onunla bilardo masasının etrafında birkaç dakika daha geçirebilmek için sahip olduğum her kuruşu ona nasıl verebileceğimi düşünüp durdum. Restoranın ışıklarından nasıl nefret ettiğimi düşünüp durdum. Ama bu onun işe gidişini ve eve dönüşünü izleyebileceğim anlamına geliyorsa Gecenin sonunda, milyonlarca kez daha parlak olmalarını isterdim. Bütün yıldızlardan nasıl vazgeçeceğimi düşünüp durdum.

kollarıma düşen birini tutabileceğim anlamına gelseydi gökyüzünde uçardım."

Kollarımı boynuna doladım ve ağzımı onunkinin üzerinde gezdirdim. "Yani, bu senin ateş hattın mı?"

"Bizi alevlerden korumak için bir yangın hattı kazabileceğimi düşünmüştüm ama yapamıyorum." Gözleri benimkilerin içine

inkar edilemez bir sıcaklık. "Senin için her şeyi yakarım."

Başka bir kelime daha söyleyemeden kemer tokasını pençeledim.

Kimse benim için CJ gibi ortaya çıkmamıştı. Hiç kimse beni onun savunduğu gibi savunmamıştı. Kimse beni onun gibi korumamıştı.

"Becer beni," diye yalvardım ve kemerini çözdüm, pantolonunun fermuarıyla uğraştım. "Lütfen, lütfen, lütfen-"

Gülümsemesi şeytaniydi ama gözleri kibardı. "Madem bu kadar nazıkçe sordun."

CJ kot pantolonumu ve külotumu kalçalarımın arasından sıyırdı ve gömleğiyle kapüşonunu yastık gibi başımın altına sıkıştırdı.

Tırnaklarımı göğsünde gezdirirken, "Bu gece için yeterince tatlılık yaşadım," diye fısıldadım. "Beni kıramayacaksın." Gömleğimi ve sütyenimi başımın üzerine kaldırırken göğsüme soğuk hava doldu.

"Merhaba, güzelim."

Ay ışığında vücuduma bakarken yanaklarıma sıcaklık doldu. CJ bir elini kömür karası saçlarımin arasından geçirdi ve diğer eliyle kalçalarıma otururken kolumdaki siyah beyaz dövmelerin izini sürdü. "Tanıştığımız ilk gece altında ne yattığını bilmeliydim. Köz her zaman Kül altında saklansalar da hâlâ alevler kadar sıcaklar."

Meme ucumu emerken göğsümde ısı ve basınç hissediyordum. Ekstremitelerim boyunca ecstasy flaşları fırladı ve çekirdeğimin derinliklerine yerleşti.

"Dokun bana," diye yalvardım.

Meme ucumu bir patlamayla serbest bıraktı. "Sana dokunuyorum." Elini tuttum ve onu seksimi avuçlamaya zorladım. "İşte böyle." CJ kıkırdadı.

"Parmaklarımı içinde mi istiyorsun?"

"Evet."

"Ne kadar kötü?" diye düşündü diliyle meme ucu piercingimin etrafında dolaşırken. "Kahretsin, bunlara bayılıyorum. Çok seksisin."

Göğüs ucunu çimdikledim ve dayanılmaz bir zevkle tıslamasını sağladım. "Gösteriyi yola koyalım."

"Kötü kız," dedi homurdanarak. Beni şaşırtıcı bir kolaylıkla ellerimin ve dizlerimin üzerine çevirdi. CJ kalçalarımı kavradı, onları yukarı kaldırmaya zorladı ve sırtımı aşağı eğdi.

"Çılgılık atmaktan çekinmeyin. Burada sizi duyacak kimse yok."

Eli kıcıma inmeden önceki tek uyarı buydu. Kıcımı parlak pembeye çevirirken ısı tenimi yaktı. Nefesim kesik kesik geliyordu ama vücudumdan çıkarmak için çok uğraştığı sesleri bastırdım.

"Böyle inanılmaz görünüyorsun Len." Avuç içi kürek kemiklerimin arasında düzleşti. "Benim için uzan. Dizlerini aç. Kıcını kaldır ve sırtını kavislendir. Göğsünü battaniyeye koy.

O güzel kollarınızı önünüze uzatın."

Pozisyon piercinglerimi yere bastırıyor, her sarsıntıda ve kaymada onlarla alay ediyordu. Amım açıktı ve iffetsiz bir gösteride onun için damlıyordu.

CJ kıcımı kavrayıp sıkarken homurdandı ve ben ona saygıyla secde ederken kıcımı açtı.

"Beni istediğin yer burası mı sevgilim?" diye alay etti parmağını amımın açıklığı etrafında kıvrırken.

"Evet," diye yalvardım parmağını klitorisimi kızdırmak için yukarı kaldırırken.

"Bunu yeterince istiyor gibi görünmüyorsun." CJ klitorisimi sabit vuruşlarla ovuşturdu. "Ama lanet olsun, kesinlikle ıslanmışsın. Neredeyse bacağından aşağı damlıyor. Bu amcık benim için yalvarıyor, peki sen neden yapmıyorsun?"

Her alaycı darbede daha da çaresizleşiyordum. Onu arzuluyordum. Onun için can atıyordum. Onu içimde hissetmeye ihtiyacım vardı, beni ağzına kadar geriyordu.

"CJ, lütfen!" Gecenin karanlığında haykırdım.

Parmakları kafa derimi kazıdı, küllenmiş saçlarımı yakaladı ve altındaki yanan kömürleri ortaya çıkarmak için geri çekti. "Daha yüksek sesle," diye bağırdı. "Bu amcığa her girdiğimde sessiz olmak zorundaydık. Seni duymak istiyorum, Lennon. Amını sikmemi ve seni doldurmamı ne kadar çok istediğini duymak istiyorum. Benim için çığlık at, bela. Yıldızlar bizim küçük sır."

Dizlerimi birbirinden ayırırken nefesim kesildi. Kukumun hassas kıvrımlarına üç hızlı şaplak attığında istediği her çığlık göğsümden koptu. I Çimenleri tırmalıyor, amımı avuçlayıp sıkarak benimle alay ederken toprağı kazıyordu.

Prezervatif paketinin yırtılma sesini duydum, sonra sikinin küt başının girişimi dürttüğünü hissettim. Geniş Elleri kalçalarımın kalçalarımın buluştuğu kıvrımlarda gezinirken amıma doğru itti ve kendini içime soktu.

Doldurulmanın verdiği gerginlik ve acıyla haykırdım. "Benim için çığlık attığında sesin çok güzel çıkıyor." O kalçalarını kışıma çarptı, tekrar tekrar içime girdi.

Onun için acı çekiyordum. Onu arzuluyordum. Onsuz nefes alamıyordum.

"Evet, evet, evet!" Beni dinleyen yıldızlara çığlık attım.

"İşte benim kızım. Bana ne kadar iyi hissettirdiğini söyle." "S-çok iyi," diye nefes nefese kaldım.

"Lütfen gelmeme izin verin," dedim acınası bir ciyaklamayla. "Gelmem gerek. Buna ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var."

Vuruşlarını yavaşlattı ve üzerime eğildi. omurgama nazık bir öpücük kondurdu. "Evet, hanımefendi. Madem bu kadar nazıkçe sordunuz."

CJ kalçalarımı kavradı ve yukarı kaldırdı, sabit bir tempo tuttururken aletin başıyla G noktamı okşadı. klitorisimle oynamasına izin verdim. "Hazır olduğunda gel. Tam arkadayım."

On saniye daha dayanamazdı. Vücudum onun etrafında kenetlenirken nefes nefese kaldım ve inledim. Kulaklarıma hücum eden kan, boşalırken çıkardığı homurtuların sesini bastırıyordu.

Kirli, hayvani, ilkel ve çok ahlaksızcaydı.

Ve Tanrım, bayıldım.

Kendimizi toparladık ve nefesimizi tuttuk. CJ prezervatifle uğraşırken ben de kıyafetlerimi aramaya başladım.

"Hey." Güvenli kolları etrafımı sararak beni göğsüne doğru çekti. Boynuma yumuşak öpücükler kondurdu. "İyi misin, aşkım?"

İçimde sıcak bir şeyler koptu, çalkantılı dalgalar halinde etrafa çarptı.

"Gayet iyi."

"Len . . ." Gözleri endişeyle doldu. "Çok ileri gidip gitmediğimi söyle."

Beni boğan duygular bir kahkahaya dönüştü. "Her şeydi."

Beni kıran o hareket değildi. Bana "aşkım" demesiydi.

Sevilmek ve aşık olmak arasında belirgin bir fark vardı. Biri kabul edildi. Benim için ayağa kalktığında CJ'in sevgisini hissettim. Ama bana "aşkım" demesi, bende başka hiç kimsede olmayan bir şey gördüğü anlamına geliyordu.

Başkaları için sevgi olabilme yeteneğimi gördü.

İnsanlar her zaman benim berbat biri olmamı

beklerdi. Yıpratıcı biri olmamı.

Kötü kız olmak.

Üçkağıtçı olmak.

Hiç kimse benden aşk beklememişti ya da bende aşk görmemişti. Ama o gördü.

Sessizlik içinde ahıra geri döndük. Altımdaki eyerin her sallanışında kığım ağrıyor ve acıyordu. Hayatımda tekrar ayaklarımın üzerinde olduğum için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

İşin çoğunu CJ yaptı. Ekipmanı atlardan indirdi ve gece için onları yerleştirdi ama sanki bu tek seferlik bir şey değilmiş gibi benimle konuştu.

Ceketi omuzlarımda, eli de elimde yatakhaneye doğru yürüdük.

"Bir ara beni yine oraya götürür müsün?" diye sordum.

CJ biraz şaşırılmış bir halde bana baktı. "Beğendin mi?"

"Daha önce böyle yıldızlar gördüğümü sanmıyorum. Çok fazla vardı." Yatakhaneye yaklaştıkça gökyüzüne baktım. Sonsuz galaksiler hâlâ üzerimizde asılı duruyordu ama ışık Kirlilik onları bulanıklaştırdı.

Ranzanın gölgesinde durdu ve şakağıma yumuşak bir öpücük kondurdu, cırcır böcekleri bize serenat yaparken bir süre öylece kaldı. O anın hassasiyeti kalbime bir bıçak gibi saplandı.

"Ne zaman istersen seni oraya götürürüm, yeter ki kal." Sözlerinde samimiyet ve gözlerinde inanç vardı. "Sen ve ben, bela. Her gece yıldızların altında. Sana cam çatılı bir ev yapacağım, böylece onları bulmak için uzağa gitmene gerek kalmayacak."

Kendime engel olamadım. Göğsüne çöktüm, kendimi kollarının arasına sıkıştırdım ve vaat ettiği güvenliği içime çektim.

"Hadi," dedi başımın üstüne bir öpücük kondurup beni kapıya doğru yönlendirirken.

Hâlâ uyanık olan çiftlik işçilerinin meraklı bakışlarından kaçınarak karanlık yataktan gizlice geçtik. Hepsi CJ ile birlikte yaşadığımızı biliyordu ama kimse bu konuda bir şey söylememişti. Muhtemelen işten önce herkese kahvaltı hazırladığım içindir.

Pastırma mükemmel bir rüşvetti.

Gittiğimizde ikimiz arasında bir rahatlık vardı. rutinimizi tamamladık ve yatmaya hazırlandık. Birbirimizin etrafında dans ederken, lavaboda pozisyon değiştirirken ve soyunurken küçük dokunuşlar paylaştık. Kaygan eller ve nazik sıkımlar her geçişte bizi birbirimize bağladı.

"Nedir bu?" Yatağa girip yan tarafındaki komodinden kömürleşmiş odun parçasını alırken sordum.

CJ banyonun ışıklarını kapatırken durakladı. Vücudu gerildi, her kası dalgalandı ve ona bakarken esnedi Elimdeki odun parçasını.

Yavaşça yerine koydum ve yatağın kendi tarafıma geçtim. "Tamam. Özür dilerim. Gizemli yanmış odun parçasını bir daha gündeme getirmeyeceğim."

Tek kelime etmeden yatağa tırmandı ve onu eline aldı. "Bu ... bu benim öfkem." Dudaklarından bir iç çekiş kaçtı.

"Brooke çiftliğe restoran ve pansiyonun inşa ediliyordu. Onu buraya kadar takip eden bazı sorunları vardı. Birlikte yaşadığı bazı adamlar çiftliğin hızlı para kazanmak için kolay bir hedef olabilir. İnşaat alanından aletler çalmışlar. Ray'in evine girdiler ve biraz uyuşturucu çaldılar."

Parmağını, hareketten dolayı aşınmış olan kömürleşmiş kenarın üzerinde gezdirdi.

"Restoranın inşa edildiği şantiyenin etrafında dolaşmaya karar verdiklerinde şenlik ateşi yakıyorduk. Bazı çocuklarla birlikte peşlerinden gittik. I Sonunda onlardan biriyle mücadele ettim." Sesi boğuklaştı. "Bana silah çekti ve ateş etti. Beni vuramadı ama kurşun bir kaynak tankına isabet etti ve patladı. Kurşunu yakaladım.

restoran ve kulübenin bir kısmı yanıyor."

"Aman Tanrım," diye fısıldadım. "Yaralandın mı?" Omuz silkti. "Hayır. Onun kıcını tekmeledim."

"Carson . . ."

Bu tür bir ölüme yakın deneyim yaşamamanın nasıl bir his olduğunu biliyordum. Ağabeyimin bana silah çektiği anı asla unutamam. Geceleri gözlerimi kapattığımda aklımdan çıkmıyordu.

"Sorun yok. Yangın inşaatı dokuz ay kadar geciktirdi. Lanet olası bürokrasi falan. Yatırımcılar çok kızdı ama bitirmek için para verdiler."

Başımı omzuna yasladım ve yanına kıvrıldım. "İyi olmana sevindim."

"Nedenmiş o?"

"Başka kim beni çiftlikte bu kadar sıcak karşılayabilirdi ki?"

CJ kıkırdadı. "Ukala."

"Ahmak olmaktan iyidir."

"Öfkemi senden çıkardığım için özür dilerim." Yanağımı kavradı, şakağıma bir öpücük daha kondururken çenemi kavradı. "Ama adamım, çivi gibi sert olduğun ve kaçmadığın için mutluyum. Seni geri kazanma şansım olmasaydı her gün pişmanlık duyardım. Ve eğer bunun için toprağımdan vazgeçersem

Senin için ödemem gereken bedel göz zevkimi bozmaktı, buna değdi." Omurgam sertleşti. "Arazinden vaz mı geçtin?"

"Sanırım 'pes etmek' bunun için doğru ifade değildi."

Tırnağını tahtaya batırdı. "Onu sattım. "Sattım.

Lodge . . . Orası eskiden benimdi. Annem, babam, kardeşlerim ve benim, hepimizin kendine ait bir arsası vardı. Kardeşlerim kendi arsalarına çoktan inşaat yapmışlardı. Bunu düşünmeye başlamıştım ama henüz tetiği çekmeye gerek görmemiştim. Burada çocuklarla yaşamaktan mutluydum. Böylece, ne zaman

Cassandra bana yatırımcılardan para teklif etti, ben de kabul ettim."

Kalbim onun için kırıldı. Pişmanlık onun her parçasını mahvetti.

"Burası pansiyon ve restoranı yerleştirmek için tek mantıklı yerdı. Onları daha uzağa inşa etmek

Su ve elektriği uzatmak için servet. Ayrıca sürünün rotasyonunu da bozacaktı. Doğru bir seçim yoktu," dedi tahtaya bakarken. "Eğer hakkım olan araziye elimde tutsaydım, çiftlik batabilirdi. I

kendimi asla affetmezdim. Ama toprağıımı satarsam, asla geri alamayacağım bir şeyi kaybederdim."

"Demek çiftliği seçtin ve aileni güvende tuttun." "Evet,"

dedi adam odunları bir kenara koyup

Işık. "Ve lanet olsun, acıttı."

CARSON JAMES

"F "Lennon'ın arkasına geçip onun benim odamın önünde durduğu yere geldiğimde şöyle dedim yatak odası penceresi. "Sana kaç kere söyledim kulenden izlemek yerine aşağıya inebileceğini mi sanıyorsun?"

Lennon, binicilik ringinde dörtmala koşan, atına bizim bindiğimiz bir kızı izliyordu. İkisi de Orada iyi görünüyordu. Kendine güvenen bir biniciydi ve birlikte çalışabileceği harika bir hayvanı vardı.

Lennon'ın boynunu öpücüklere boğarken, "Brooke aşağıda," dedim. "Becks'in izlemek için oraya gittiğini gördüğüme eminim."

Sertleşti.

Lennon geçici olarak kalmayı kabul etmişti ama onu gecenin bir yarısı kaçmaya çalışırken bulmayacağımdan emin değildim.

Bir kadın için hiç bu kadar ileri gitmemiştim. Elbette, kısa süreli kaçamaklarım ve canım istediğinde takılmalarım olmuştu ama erkek kardeşlerimin hayatlarının erken dönemlerinde karar verdikleri şeyi hiç istememişim. Yüzük. Eş. Aile. Hiç umursamamıştım.

Çünkü Lennon gibi birini bulamamıştım.

Boş ver onu. Lennon'ı henüz bulamamıştım.

Ve şimdi de onu bırakmıyordum. Eğer kaçıyorsa, bir çanta hazırlar ve dünyanın öbür ucuna kadar onu takip ederdim.

O keskin ağzı ve çabuk sinirlenen zekayı istiyordum. Günlerimin tamamını düşünerek geçirdiğim o vücudu istiyordum. Onun disiplinli, düzenli ve metodik zihnini istiyordum. Onun yumuşak tarafını istedim. Zırhını çıkarıp kollarıma saklanacak kadar bana güvendiği o çalıntı anları.

Belki de bu kadar ileriye düşündüğüm için deliydim ama hiç kimse temkinli davranarak başarılı olamadı.

"Burada iyiyim," dedi, çitlerin üzerinden atlayıp engellerin etrafından dolanırken gözleri atı takip ediyordu.

"Nereye istersen gidebilirsin, biliyorsun." Onu göğsüme çektim. "Sadece Brooke'un yaptığı gibi yazın ortasında patikalarda dolaşma. Sıcak çarpması çok kötüdür."

"Personelin konuk alanlarına veya çiftlik faaliyetlerine müdahale etmemesi gerekiyor."

"Sen sadece personel değilsin."

Gözleri kurnaz ve güvensizdi. "O zaman ben neyim?" Avuç içleri göğsümde düzleşti. "Ben bir kovboy."

"Sen benimsin. Ve önemli olan tek şey bu." Sarıldım Lennon'ı kollarımın arasına aldım ve burnumu boynunun kıvrımlarına gömüp tenini öpücüklere boğdum. "Sen nasıl Deliriyor musun? Bir buçuk gündür buradasın."

Dudaklarında hüznü bir gülümseme vardı. "Yalnız olmayı seviyorum. Bir yatakta huzur ve sessizlik içinde uyumak hala bir lüks gibi geliyor. Gecenin her saatinde gürültü yapan koca bir hücre bloğu yok. Arabamın içinde sıkışık değilim." Yavaş bir nefes verdi. "Huzur verici."

Ona biraz daha sıkı sarıldım. "Bana güvendiğin için teşekkür ederim."

Sıcak kahverengi gözler benimkilerle büyük bir içtenlikle buluştu. "Bunun için çalıştığın için teşekkür ederim."

Kıkırdadım. "Aldığım en iyi tavsiye şuydu: 'Bir çukurun içindeysen, çıkmanın en kolay yolu kazmayı bırakmak ve kiri içeri atmaya başla.' Özür dilemek uzun bir yol kat ettirir. Bugünlerde insanlar bunu yeterince yapmıyor. Hatalı olduklarını kabul ederlerse ne olacağı konusunda çok endişeliler. Bu yüzden, ne olursa olsun, hala üzgünüm."

"Teşekkür ederim," dedi göğsüme doğru.

Pencerenin önünde dururken sırtını okşadım ve atları izledim. Baldızlarım çitin yanında toplanmışlardı ve bir şeye gülüyor gibiydiler.

O an Lennon'ın bir gün onlara katılacağına yemin ettim.

Cassandra'nın azmine, Brooke'un kalbine ve Becks'in sevgilerine sahipti. Ama bundan da öte, sadece bir kişide gördüğüm bir güce sahipti.

Annem.

Annemle babamın, babamın annemi nasıl kazandığına dair hikâyelerini neredeyse milyonlarca kez dinlemiştim. Çok az erkek sahte bir iş teklifi yapar ve onu yanında tutmak için maaşını cebinden öderdi. Çok az insan reddedilmeye bir yıl boyunca isteyerek katlanırdı. Ama babam her zaman annemin bu hayatı birlikte yaşamak istediği tek kadın olduğuna yemin ederdi.

Şimdiye kadar hiç anlamamıştım.

"Seninle aşağıya gelmemi ister misin?" Onu yataktan ayırmaya ikna edebileceğimi umarak sordum.

"Burada iyiyim, bebeğim."

Ağzı şaşkınlıkla açılırken gözlerimiz kilitlendi. Kalbim göğsümde sekti.

Lennon uzaklaşırken kekeledi. "Söylememeliydim demek istemedim-"

Bileklerini tuttum ve avuçlarını tekrar göğsüme koydum. "Tekrar söyle."

Başını iki yana salladı. "Dilim sürçtü. Düşünmüyordum ve ben-"

"Len," diye fısıldadım çenesini kavrayıp dudaklarını kendime çekerken. "Tekrar söyle."

"Burada iyiyim," diye mırıldandı.

Başımı salladım. "Bundan daha iyisini biliyorsun, bela. Diğer şeyi söyle."

Boğazının zarif çizgilerinin daralmasını izledim. Yutkundu. Gözlerini kapatıp alnını benimkine dayadığında sesi zar zor duyuluyordu. "Burada iyiyim bebeğim."

Dudaklarımız ovada birbiriyle dans eden rüzgârın yumuşak fısıltıları gibi buluştu. Onun üzerinde kahvenin tadı

Dilinin benimkinin üzerinde kayması en güçlü düzeltmeydi. Vücudundaki ağırlığın bir kısmını alıp bana verirken yumuşak inlemelerini ve nazik sızlanışlarını içime çektim.

Orada durduk, sabah ışığında oyalandık. Kollarımda rahatladı, şarap tadar gibi öpücükler paylaştık.

"Sana sarılmama izin verdiğin için teşekkür ederim," dedim alnına bir öpücük kondururken.

Yumuşak bir kahkaha attı. "Sen tanıdığım en kibar baş belasısın."

"Bunu bir iki kez duydum. Annemi kızdırma, yoksa bir hafta boyunca benimle ilgili hikayeler anlatır."

Lennon bana sokulup gözlerini kapatırken gülümsemesi kalbimi sızlattı.

Ayaklarımın arasında sallanarak onun da benimle birlikte sallanmasını sağladım. "Dünya çapında bir şefi yemeğe çıkarmanın kendini sabote etmek olduğunu biliyorum ama seni bir randevuya götürebilir miyim?"

Güldü. "Dünya standartlarından çok uzağım. Şef DeRossi dünya çapında ama ben değilim."

"Peki." Onu tekrar öptüm. "Çiftliğin benim dünyam olduğunu düşünürsek, bu seni benim için birinci sınıf yapıyor diyebilirim."

Beni kendi lanet evimden kovdu.

Lennon'ın dışarı çıkmasını beklerken kamyonetimin yanındaki çimenlikte volta atıyordum. Önümüzdeki doksan saniye içinde kamyonu gelmezse, oraya gitmeye, kapıyı kırmaya ve onu omzumun üzerinden atmaya karar verdim, ve onu kendim çıkaracağım.

Yatakhaneinin kapısı nihayet açılıp kapandığında beş saniyesi kalmıştı.

Kovboy şapkamı başımdan kaldırdım ve göğsüme bastırdım.

Tanrım, o kadın bana kalp krizi geçirtecekti.

Daracık bir elbise Lennon'ın etrafını sarmış, uyluğunun ortasında duruyordu. Uzun bacakları, kalın kalçaları ve poposu neredeyse küçük dilimi yutmama neden olacaktı. Sırtını çaprazlama saran askılar, kollarındaki dövmeleri tümüyle gözler önüne seriyordu.

Saçları yumuşak bukleler halinde aşağıya doğru iniyor, gece ve gündüz kullandığı kenarları yumuşatıyordu.

"Üzgünüm," diye homurdandı elbisenin eteklerini çekiştirirken. "Görünüşe göre siyah olmayan hiçbir şeyim yok ve bunu uzun zamandır giymedim ve-"

"Len." Kamyonetimin kaputunu ittim ve ona doğru yürüdüm. "Kapa çeneni. Çok güzel görünüyorsun."

Kaşları kalktı.

"Bana inanmıyor musun?" Ellerimi aşağı yukarı kaydırırken, parmaklarımı beline, kalçalarına ve karnının alt kısmındaki yumuşak kıvrıma sokarken söyledim.

"Arkanı dön."

Gözler ranzanın her penceresinden içeri bakıyordu. Lennon'ın dudakları benim gördüklerimi görünce şok içinde aralandı.

"Sana bakmaktan kendilerini alamıyorlar ve onları suçlayamam."

Sıcak bir gündü ama Lennon'ın kolunda hâlâ benim çiftlik ceketim vardı. Ceketini ondan aldım ve

Böylece kollarını içeri sokabildi.

"Nefesimi kesiyorsun," diye mırıldandım.
ceketin içine girdi ve ellerini ceplerine soktu.

Onun için kapıyı açmama izin verdi ve kamyonun kasasına çıkmasına yardım ederken elimi tuttu. Ellerimiz birbirine kenetlenmiş, Bruce'la sessizce kasabaya doğru sürdük.

Radyoda Springsteen.

"Herhalde restoranda yeterince biftek ve patates yemişsindir diye düşündüm," dedim şehir merkezinin kenarındaki bir yere park ederken.

Çiftlik misafirlerinin getirdiği tüm trafik bölgeyi yeniden canlandırmaya başlamıştı. Yeni özel mağazalar ve butikler, kaldıkları süre boyunca benzersiz, yerel buluntular için alışveriş yapmak isteyen turistlere hitap ediyordu.

Lennon emniyet kemerini çözerken güldü. "Haksız değilsin. Bifteği çok severim ama kokusu biraz yaşlı."

"Yemek kamyonları hakkında ne düşünüyorsun?" Ben sordum kapısını açtı ve inmesine yardım etti. "Süslü bir yer olmadığını biliyorum ama yemekler sağlam."

Gözlerini kapadı ve derin bir nefes çekerek sokak tacolarının, barbekünün ve Tayland yemeklerinin kokusunu içine çekti.

"Evet, lütfen," diye inledi. "Her şeyden bir tane istiyorum."

Ellerimizi birbirine bağladım ve boş bir araziye doğru yürüdük. Yemek kamyonları bir daire şeklinde park etmiş, ortayı piknik masaları, mısır deliği ve at nallarına bırakmıştı.

"Buraya sık sık gelir misin?" Lennon elimi hafifçe sıkarken sordu.

Güldüm. "Hayır. Ben evcimen biriyim. Mecbur kalmadıkça çiftlikten ayrılmam."

Adımlarına dikkat ederek kaldırıma baktı. "Ben de yapmazdım."

O zaman yapma, diye düşündüm kendi kendime.

"Eğer çiftlikten hiç ayrılmayacaksan, en azından yataktan ayrılman zorundasın."

Öfkelendi. "Nereye varmak istediğini biliyorum."

"Yabancı olmana gerek yok. Ailem seni zaten seviyor. Neden aile yemeklerini bizimkilerin evinde değil de restoranda yemeye başladılar sanıyorsun? Eskiden haftada en az bir kez onların evinde aile yemeği yerdik. Genellikle daha fazla."

"Muhtemelen kimse yemek yapmak zorunda kalmasın diye?" Lennon tahmin etti.

"Adil, ama hayır." Kendi omzumla onun omzunu ittim. "Bir gün duracak ve seni sevmeyen tek kişinin sen olduğunu anlayacaksın. Ve bu farkındalığı yaşadığında, umarım kutlandığın yerde kalmak istersin." Birbirine kenetlenmiş ellerimizi ağzıma götürdüm ve parmak eklemlerini öptüm. "Çünkü sana tapıyorum."

"Kafana bir at tarafından tekme yemiş olmalısın," diye şımardı.

Öyleymişim gibi hissettim. Lennon'la ilgili her şey beni şaşırttı. Daha önce hiç aşık olmamıştım. Nasıl bir his olduğunu bile bilmiyordum, sadece kardeşlerimi akla gelebilecek her şekilde tamamen mahvetmişti.

Ama şimdi anladım.

Lennon'ı olduğu yerde durdurdum. "Barda bir adama yumruk attığın ve biraz buz alabilmek için beni yolumdan ittiğin anda sana aşık oldum. Çünkü sen güçlüsün ama insansın. Senin kış tekmelemeni izlemek hoşuma gidiyor. Ama bundan da öte, incinecek kadar güvende hissetmeni seviyorum. etrafımda."

Gözlerindeki camsılığı kırıpştırmaya çalışırken kırpikleri kırıştı. "Konuşmayı kes lan. Sen bu kadar tatlıyken bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum." Dudakları titreyerek sözlerini çarpıttı. "Bu bende bir çürük yaratıyor."

"Eleanor."

İkimiz de onun devlet adını duyunca donup kaldık. Ama ikimiz de bu ismi telaffuz etmemiştik.

Lennon'ın gözleri dehşet içinde açıldı. "Bakmayacağım," diye fısıldadı. Elleri benimkilerin etrafında sıkılaşıırken "Yürümeye devam et. Çok hızlı değil."

Onu takip ettim, kaldırımda ne çok hızlı ne de çok yavaş yürüdüm.

"Eleanor!" diye bağırdı kadın yine arkamızdan.

Göz ucuyla Lennon'ın vitrinleri izlediğini ve o kişiyi görmeye çalıştığını gördüm.

sese bağlı. "WF-

372891!"

Lennon tökezledi ama arkasına bakmadı. "Beni kamyonete geri götür," diye kestirip attı. "Hemen şimdi."

Dükkânlara ve dar sokaklara girerek bloğu dolaştık, bizi kamyona kadar takip etmesinler diye her kimse onu kaybetmeye çalıştık.

Park yerine geri dönüp arabaya bindiğimizde Lennon neredeyse ağlamak üzereydi.

İlk buluşma için çok fazla.

"Benimle güvendesin," dedim durduğum yerden çıkarken. ve çiftliğe geri döndü. "Beni duyuyor musun? Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Nefesini kontrol altında tutmaya çalışan Lennon'ın başı koltuğun arkasına yaslandı.

"Kızıl saçları var mıydı, yoksa ben mi halüsinasyon gördüm?"

Çukurlarla dolu caddede sallana sallana ilerlerken kamyon altımızda gümbürdedi.

"Sanırım öyle," dedim kimsenin bizi takip etmediğinden emin olmak için aynalara bakarken. "Sana bağırdığı şey neydi? Şu numara."

Lennon derin bir nefes çekti. "Bir mahkûm kimliği." Yutkundu. "Benim değildi."

"Sence onun muydu? O her kimse?" Lennon omuz silkti. "Olabilir."

Bunun ait olabileceği sadece bir kişi daha vardı. "Sence kardeşinin miydi?"

"Hayır. WF bir kadın federal hapishanesinden olduğunu söylüyor. Sanırım spor salonunda beni takip eden kişiyle aynıydı. Bilirsin, fırtınanın olduğu gece."

"Arabanıza gelen mi?" Başını salladı.

"Tamam," dedim elini kalçama doğru tutarken. I Her şeyin yoluna gireceğine onu mu yoksa kendimi mi ikna etmeye çalıştığımı bilmiyordum. "Sana bir şey söyleyeceğim. Bu gecenin boşa gitmesine izin veremeyeceğimiz kadar iyi görünüyorsun."

Çiftliğe döner dönmez yedek planımı uygulamaya koydum. Lennon çiftlikteki ofise girdiğinde ben de mumları yakmış ve akşam yemeğimizin son rötuşlarını yapıyordum.

"Eğer bana bunu pişirdiğini söylersen, beni Lennon dosya dolaplarını karıştırıp Cassandra'nın masasına yaklaşırken gülererek, "İşsiz kaldım," dedi.

Bana kalırsa çok iyi bir iş çıkarmıştım.

Cassandra'nın dosyalarını taşımama aldıracağını sanmıyordum, aldırsa bile umurumda değildi.

Masanın üzerine bir masa örtüsü atmış, dışarıdan birkaç çiçek toplamış ve onları bir vazoya doldurmuştum. Ayrıca restorandan şarap kadehleri, gümüş takımlar ve mumlar da çalmıştım.

"Yemek yapmadım," dedim elini tutup tekerlekli sandalyeyi onun için çekerken. "Ama oteldeki aşçılara sordum. biftek olmayan bir şey yapmak için. Julian bana yardım etti."

Lennon profesyonelce bakarken güldü tabakta akşam yemekleri. "Makarna benim aşk dilim.

Karbonhidratları severim." "Güzel. Otur, ben de şarabı koyayım."

"Biliyorsun, şu anda çok iyi bir masa var. Ranzada," dedi çatalını eline alırken. "Neden Cassandra'nın ofisinde yemek yiyoruz?"

"Evde akşam yemeği kolaydır." Ofis sandalyesini karşıma aldım. masayı ondan aldı. "Sana söyledim, bela için oynuyorum. Ve

"Bir zamanlar Griffith kardeşler kızlarını böyle elde ederlerdi."

LENNON

"**M** Ail burada!" Çiftlik işçilerinden Reed merdivenlerden yukarı bağırdı. İnledim ve CJ'in göğsüne gömüldüm. "Bu çok erken."

Altımdaki göğüs kahkahalarla gümbürdedi. "Saat sabahın dokuzu."

Esneme kaçınılmazdı. "Ve sabahın ikisine kadar isteydim."

Kulübede gece yarısına kadar süren bir düğün yapılmıştı. Tabii ki, restoran özel yemek şirketiydi. Bu nedenle, akşam yemeği düzenini bozmak ve bulaşıkları yıkamak için kalmamız gerekiyordu, böylece bu akşamki şirket yemeğine hazır olacaktık.

"Uyu," dedi CJ alnıma bir öpücük kondurup saçlarımı okşarken.

CJ'in kollarındayken, her türlü endişem başka biriyle aynı yatakta uyumak yok oldu. Güvenli ve rahatlatıcıydılar. Onun göğsü dünyada en sevdiğim yerd.

Birbirimize sarıldık, ikimiz de çalıştığımızdan beri sabahın sessizliğini içimize çektik.

Bir gecede. Nefes alış verişlerimiz birbirine uyacak şekilde sabitlenirken parmakları kalçamda aşağı yukarı nazik çizgiler çizdi.

Bir yumruk kapıya vurarak anın tatlılığını bozdu. "Şef! Postanız var!"

CJ kulak mememi dişlerken "Anladım," diye mırıldandı. "Kalkabilirim," dedim yorganı arkaya sıyırırken.

"Kesinlikle olmaz." CJ bir eşofman altı kaptı ve içine girdi. "Ne giydiğini görüyor musun? Erkeklerin sana bakmasına asla izin vermem." Yatağın üzerine eğildi ve dudaklarımı gagaladı. "Sen tamamen benimsin."

"Neandertal," diye kıs kıs gülererek yorganı çeneme kadar çektim ve yan tarafıma yuvarlandım.

CJ kapıyı açtı ve Reed'den postayı aldı, sonra da yüzüne çarptı.

CJ yatağına geri dönerken, "Bu kadar kesinti yeter," dedi.

Ona doğru uzandım, güneşin tadını çıkaran bir kedi gibi el ve ayak parmaklarımı kıvırdım. "Artık uyandım. Gecen nasıl geçti?"

İç çekti. "Bir buzağı erken doğdu ve anne reddetti. Onu ahıra aldık. Bir süre biberonla beslenecek gibi görünüyor."

"Hepsi bu kadar mı? Hayatının geri kalanında ahırda mı yaşayacak?"

"Hayır, genellikle onları sürüye yeniden dahil edebiliriz. Bu sadece yavaş bir süreç." CJ postaları karıştırdı. Elindekini komodinin üzerine koydu ve bana bir zarf uzattı. "Birazdan gidip onu kontrol etmek ister misin? Sana onu nasıl besleyeceğini öğretirim."

"Bu oda ve restoran dışında bir yerde takılmam için bana rüşvet vermeye çalışıyorsun."

"İşe yarıyor mu?" diye mırıldandı enseme doğru. "Buzağılar çok tatlı."

Zarfı elimde evirip çevirirken "Göreceğiz," diye homurdandım. Mektubun iade adresi yoktu ama posta damgası New York'tan geliyordu.

"Bu da ne?" CJ arkama yerleşirken sordu.

"Bilmiyorum." Başparmağımı kıvrımın içine soktum ve yırttım.

Açık. "Muhtemelen eski işimden kalma vergi formlarım."

Ancak iğrenç IRS formlarının tanıdık görüntüsü zarfın içinden çıkardığım şey. Tavuk çizdiği gibi bir karalama vücudumdaki tüm oksijen moleküllerini yok etti.

Daha önce sadece bir kez söylenmiş olan sözleri okurken nefes alamadım.

Kan sudan daha kalındır. Her yerde gözlerim var. Yakında görüşürüz, abla.

"Ne oluyor?" CJ gevşedi ve omzumun üzerinden baktı. Elimden sayfayı aldı ve ben nefes almak için mücadele ederken sayfayı taradı.

Öfkeyle çıkıp birini öldürmekle tehdit etmesini beklerdim. Süvarileri çağırıp savaşa girmesini beklerdim.

Ama mektubu bıraktı.

Ahşap zemine düşerken gözlerim ıslıl ıslıl oldu.

CJ zarfı bir kenara bıraktı, beni yuvarladı ve göğsüne çekti.

"Benim için nefes al," dedi başımın arkasını okşarken.

"Yanımdayım Len."

Avuçlarının sırtımda nazik ritimlerle aşağı yukarı kayması sakinleştiriciydi. Korunmayı hak ediyormuşum gibi bana sarıldı.

Sanki değerliymişim gibi.

"Yangın hattını kazmıştık, hatırladın mı? Bu yangının olmayacağı anlamına gelmiyor. Ama bununla tek başına yüzleşmek zorunda değilsin. Ben burada senin yanımdayım. Senin yanımdayım."

"Bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordum," dedim kesik kesik nefesler arasında boğuk hecelerle.

"Gerçek olamayacak kadar iyi değil." Dünyam başıma yıkılırken CJ başımın tepesine bir öpücük kondurdu.

"Sen

Neden biliyor musun?" Çenemi yukarı kaldırdı. "Çünkü o yanılıyor."

Gözyaşlarımın görünmesini engellemek için alnımı göğsüne bastırdım.

Bu günün geleceğini biliyordum. Bu her zaman kaçınılmazdı. Sadece ortadan kaybolmadan önce CJ'le biraz daha zaman geçirebileceğimi umuyordum.

"Sözü yanlış anlamış." CJ'in nasırlı başparmağı gözyaşlarımı silerken yanaklarımda gezindi. "Bu bir 'Kan sudan daha yoğundur. 'Antlaşmanın kanı rahimdeki sudan daha kalındır'."

Yavaşça kirpiklerim kalktı ve bana açıklanamaz bir sevgiyle bakan ela gözlerle karşılaştım.

"Önemli olan nerede doğduğun ya da kiminle akraba olduğun değil Len. Önemli olan kimi seçtiğindir." Dudakları benimkilerle o kadar yumuşak bir öpüşmeyle buluştu ki cennete rakip oldu. "Ve ben seni seçtim."

CJ bana uzun süre sarıldı. Bir süre sonra, gece boyunca çalışmaktan bitkin düşmüş bir halde uyuyakaldı. Ama ben uyuyamadım.

Kaygı ve adrenalin kırkayak gibi tenimde geziniyor, beni kendi bedenimde rahatsız ediyordu.

Kaçmak istedim.

Saklanmak
istedim.

Onu kaosumdan korumak istedim. Çirkinliğimden.
Karanlığımдан.

Yatağından çıktığımda CJ ışık gibi sönmüştü. Dışarı çıkmak için giyindim ve bir çift spor ayakkabı giydim.

Öğleden sonra güneşinin altında gizlice dışarı çıktığımda yatakhane boştu. Her şeyi verebilirdim. restoranda saat. Ama tabii ki izin günümdü.

Kendimi işe gömmek istedim. Kahretsin, içeri girip soğutucuyu ve dondurucuyu derinlemesine temizlemekten çok mutlu olurum.

Onun yerine, kendimi bir anda restoran ve ahıra doğru. Saman ve yem kokusu içimi ısıtırken, toz ışık huzmelerinde dans ediyordu. içeri döküldü.

Tanıdık olmayan ayakkabı sesleri üzerine, Independence ve Anarchy tezgahlarından dışarı baktılar.

Anarchy onu güzellik uykusundan uyandırdığım için bana ters ters bakarken Indy omzumun etrafını kokladı.

"Biz arkadaş mı olacağız yoksa sen bir gt deliği?" Anny'ye dikkatlice kabine yaklaşıırken sordum. CJ'in bana öğrettiği gibi elimi düz bir şekilde uzattım ve koklayıp koklamayacağını görmek için bekledi.

Belki de h    tenimdeki CJ kokusunu alabildiği içindi ama başını elime doğru eğdi ve bana sokuldu.

"Her zaman hayvanların iyi bir karakter yargıcı olduğuna inanmışımdır."

Ray Griffith kucağında yürümeye başlayan bir çocukla ahıra girdiğinde geri sıçradım.

"Sadece geçiyordum," diye kestirip attım.

Ray'in gözleri içine girdiğim cekete takıldı.

Onu çıkardım ve belime bağladım. Onu giymeyi gerçekten bırakmam gerekiyordu. CJ'in ceketi giydirme oyunu gibiydi - üzerime hiç uymayan bir rüya. etrafta zıplıyor.

"Merhaba!" diye ciyakladı küçük ocuk.

"Rengin ne?" "Ne?"

Ray sırttı. "Buralarda böyle bir Şey var. Dvmeleriniz varsa gençler sizi boyama kitabı sanıyor." Elini uzattı ve kendi kollarındaki dağınık bir şekilde karalanmış dövmeleri gösterdi. "Kulübe hoş geldin."

Kollarıma baktım, sonra tekrar çocuğa döndüm ve kaçabilmek için yana doğru adım atarken gergin bir şekilde güldüm.

"Madem buradasın, bana yardım eder misin?" Ray sordu. "Seth yeni buzağıyı görmek istedi."

Etrafıma bakınırken "Ben canlı inek yapmıyorum," diye kekeledim. "Onları pişiriyorum."

Yüksek sesle bir kahkaha attı ve Anarchy'den iki aralık aşağıda bulunan ahşap kapıyı işaret etti. "Demek istediğim, kabini açabilir misin?"

"Oh." Aceleyle yanına gittim ve mandalı geri kaydurdım. Pas renginde sevimli bir buzağı vardı.

ahıra kıvrılmış.

"CJ'in burada olmamasına biraz şaşırdım."

"Dün gece çalıştı," dedim düşünmeden.

Harika. Artık herkes CJ'in çalışma programını bir şekilde bildiğimi öğrenecekti.

Ray tekerlekli sandalyesini kabinin kapısına yerleştirdi ve oğlunun elini tutarak daha iyi görebilmek için kıpırdandı

buzağı. Küçük çocuğu hayvandan güvenli bir mesafede tuttu ama heyecanları her ikisinin de yüzüne yansımıştı.

"CJ'i genellikle geceyi ahırda geçirirken bulurdum," dedi Ray oğlunu tekrar kucağına oturturken. "Ben şaşıarak yatakhaneye geri döndü." "Len."

Döndüm ve CJ'in arkamda durduğunu gördüm.

Ray eğlenen bir sırtıyla, "Ve şeytandan bahset," dedi. "Eeeeeeej!" Seth ciyakladı.

CJ güldü ve yeğenine uzanarak onu destekledi. onu kalçasının üzerine kaldırdı. CJ başını bana doğru eğdi. "Seth henüz 'CJ' diyemiyor. Yapabileceğimizin en iyisi Eeeeeeej."

"Eeeeeeej! İnek!"

CJ kulaktan kulağa gülümsedi. "Biliyorum. O sadece bir bebek. Baban ve Len sana baktı mı?"

"Len! İnek!" diye bağırdı.

"Şşşşt," dedi CJ. "Onu uyandıracaksın. Len ve benim onu beslememize yardım etmek ister misin?"

Seth başını salladı.

"Tamam, ama onu korkutmamak için çok sessiz olmalısın," dedi CJ. "Ben şişesini tamir ederken Lennon seni tutabilir mi?"

İki küçük el bana uzandı.

Gözlerim büyüdü. "Ben hiç çocuk tutmadım."

Küçük itirafımdan sonra Ray'in oğlunu geri almasını bekliyordum ama o sadece güldü. "Cassandra onu tutabiliyorsa, sen de tutabilirsin."

"Teyze?" Seth söyledi.

"Cassandra senin teyzen," dedim onu beceriksizce CJ'den alıp kalça tutma pozisyonunu taklit ederken.

Seth başını salladı ve parmağını alnıma sapladı.

"Teyze."

"Ben senin teyzen değilim," dedim ve sonra kendimi işaret ettim. "Benim adım Lennon."

"Teyze," diye açıkladı

Seth. Ray kahkahalara boğuldu.

CJ bir şişeyi doldurup taşırken, "Aferin dostum," dedi.

"Bu senin Lennon Teyzen."

Ona ters ters baktım ve o orospu çocuğu gülümsedi.

CJ ahıra girdi. Buzağıyı kontrol ettikten sonra içeri girmemi işaret etti.

Küçük buzağı samanların arasında durmuş, yeni gelenlere karşı temkinli davranıyordu. CJ onun üzerinde durdu, hayvanın sırtına bindi. I

elini buzağının başının altına koyarak onu kaldırmasını ve biberonun ucunu buzağının ağzına sokmasını izledi.

Buzağı korkup ahırın köşesine geri çekilince Seth'in nefesi kesildi. Ama CJ sakindi. Kaçacak yeri kalmayana kadar buzağıyla birlikte hareket etti.

Küçük adam yavaşça meme ucunu çiğnemeye ve emmeye başladı.

"Seth, gelip onu okşamak ister misin?"

Seth ben onu yere bırakana kadar kıpırdandı. Elimi tuttu ve çekti. "Teyze. Pat cow."

Seth'le birlikte yürüdüm ve yürümeye yeni başlayan tumbul bir çocuğun elini buzağının pas rengi paltosunun üzerine koyarken diz çöktüm.

Seth biraz hırçınlaştığında usulca, "Nazik ol," dedim. CJ'in kırıksık köşeli gözleri gülümseyerek benimkilerle buluştu.

Zaten aşağıda olduğumuz için, buzağıya nazikçe okşadı. CJ hayvanı nazik elleriyle manipüle ederek, onun tuhaf şeylere değil yemeye odaklandığından emin oldu.

ya da yemek yerken bakan garip insanlar.

Seth'in dikkat süresi hızla azaldı ve paytak paytak

babasının yanına gitti.

Ray, Seth'le birlikte dışarı çıkarken, "Aile yemeğinde görüşürüz," diye seslendi.

CJ'e bir kaşımı kaldırdım. "Senin uyuyor olman gerekiyordu."

"Hiç uyuduğumu düşünüyor musun?" dedi, sesini yumuşak tutarak. "Tatlım, gözümü bile kırpmadım. Sana sarılmak istedim. Kalktığını hissettiğimde, yalnız kalmaya ihtiyacın olduğunu anladım. Bu yüzden iyi olduğundan emin olmak için pencereden dışarıyı izledim."

"Anarşi beni ısırmadı, bu iyi bir şey," diye kestirip attım, gözlerime batan yaşları saklamaya çalışarak.

CJ kıkırdadı. "Sanırım senin de ısırdığını bildiği için." Şişe boşaldığında, üst tarafa koydu. duvarının çıkıntısı. "Buraya gelmene sevindim."

"Neden?" Küçük buzağının samanların arasında kıvrılmasını izlerken sordum.

CJ beni göğsüne çekti. "Çünkü orası her zaman benim güvenli yerim oldu. Senin de öyle olmasını istiyorum." Yanaklarımı avuçladı, gözyaşlarımı sildi ve beni öptü. "Başım belaya girdi

Çocukken çok şey yapardım," dedi otururken ve beni kucağına çekerken. "Buraya gelir ve hayvanlarla otururdum. Kardeşim Nate denizaşırı bir yerde yaralandığında, ailem bana haber verdikten sonra buraya geldim. Christian'ın ilk karısı öldüğünde yas tuttuğum yer burasıydı. Ray yaralandığında, burası benim sunağımdı. Hayvanlar ne kadar ağladığınızı asla söylemeyecek." O şakağıma yumuşak bir öpücük kondurdu. "Ben de öyle."

CARSON JAMES

"**Y** Kaçmıyorsun, değil mi?" Yatak odasına girip kapıyı arkamdan kapatırken sordum.

Lennon şef ceketini iliklediği yere baktı. "Kaçıyor gibi mi görünüyorum? Kaçak bir şef, kaçak bir gelinle aynı cazibeye sahip değildir."

O siyah pantolonun içinde kıcı nefis görünüyordu.

Elimi kalçasına doğru kaydurdım, saçlarını düşük bir topuz haline getirirken arkasında durdum. Lennon Ellerini bıraktı, topladığım papatyayı kulağının arkasına kaydurdım.

"Bunu işte giyebileceğimi sanmıyorum," dedi nazlı bir gülümsemeyle.

Bir çit direğinin yanında açan küçük mor bir çiçeği şef ceketinin kol cebine bıraktım.

"Çiçekleri kalbinize değil, kolunuza takın. Yeterince kan kaybettin, sevgilim. Bırak çiçek açsın."

"Kelimelerle aran iyi, kovboy." Saç spreyine uzanırken dudaklarını yumuşak bir gülümseme boyadı. "Beni narin hissettiriyorsun."

"Cam her zaman hassastır, keskin olsa bile ve paramparça." Boynunun yan tarafına bir öpücük kondurdum. "Katedralleri yapmak için birinin parçaları toplayıp tekrar bir araya getirmesi gerekiyor." Çenesini kavradım, boynumu büktüm ve onu öptüm. "Hayatımın her günü sana tapardım. eğer izin verirsen."

Gözlerinin kenarları mutlulukla kısılmıştı. "Bunu yapmak zorunda değilsin, biliyorsun değil mi?"

"Ne yapmak?" Boynunun yan tarafını öpücüklere boğarken mırıldandım.

"Hâlâ burada olduğumdan emin olmak için iş gününüzün ortasında yatakhaneye uğrayın."

O kadın beni kandırdı. Korktuğunu biliyordum. Ona her yaklaştığımda bunu vücudunda hissedebiliyordum. Bir gerginlik. Bir tedirginlik.

"Kalmanı istiyorum," dedim ellerimi kollarında bir aşığı bir yukarı gezdirerek.

Gözlerini kollarının manşetlerine indirdi. "Ben buradayım, değil mi? Bana bakıcılık yapmana gerek yok. Buzağı nasıl?"

Lennon ahırda tuttuğumuz biberonla beslenen küçük buzağıyı çok sevmişti. İzinli olduğu günlerde ve vardiyasından sonra onu kontrol ederken buluyordum. Hava kışın soğuşundan sıyrılıp bahara hazırlanırken, o da zamanının daha büyük bir bölümünü yatakhanenin dışında geçiriyordu.

Restorandaki sorumlulukları, etkinlikler ve rezervasyonlar programını doldurdukça daha da artmıştı. Artık

farkı, izinli olduğu zamanlarda yürüyüşe çıkmasıydı. Bir keresinde onu restoranın dışında Becks'le konuşurken bile bulmuştum.

Çok güzel bir gündü.

Bu şarkı ve dansı daha önce deneyimlememiş olsaydım, beni şaşırtabilirdi. Ama Lennon bana Anarşi'de olduğu gibi -güvensiz ve kaçmaya eğilimli.

Babamın bahsettiği o delikti. Sadece
çünkü kazmayı bıraktınız diye

karanlıkta. Tüm toprağı geri koyup dışarı tırmanmak zorundaydınız. Bu çok daha fazla iş demekti.

"Buzağı hakkında konuşarak dikkatimi dağıtamazsın," dedim. "O iyi. Adamlardan biri bugün onu çitlerle çevrili küçük bir alana götürdü. Eğer onu ziyaret etmek istersen çiftlik ofisinin arkasında."

"Bir isme ihtiyacı var," diye açıkladı Lennon.

Güldüm. "Seni kırmak istemem ama ineklere isim vermiyoruz."

Telefonunu ve ranzanın anahtarını cebine koyarken "Mickey'nin bir adı var," diye itiraz etti.

"Mickey bir evcil hayvan. Birinin tabağına düşmeyecek."

Lennon ellerini göğsüme bastırdı. "Bir isme ihtiyacı var."

Bakışlarım onun ağzına kaydı. "Evet, hanımefendi."

Sırıttı. "İşe gitmem gerek. Akşam görüşür müyüz?"

Yanağımın içini ısırdım. Bu gece benimle görüşecekti, sadece bu görüşmenin saat bitti ve yatağıma geri süründüm.

"Evet, hanımefendi," dedim usulca dudaklarını öperken, o anın yumuşaklığını ve hassasiyetini içime çekerek.

İtirazlarına rağmen kızımı restorana kadar yürüttüm, yol boyunca elini tuttum.

Gün uçup gitti. Aile yemeğı için durulanmak üzere aceleyle yata Khaneye döndüğümde terden sıırılsıklam olmuştum ve nefes nefese kalmıştım.

Bir zamanlar bir çiftlik kurumu olan şey, bir nesil sığıır çiftliğinden daha fazlası haline geldiğimizde değışti.

Haftada en az bir ya da iki kez akşam yemeğı için ailemin evinde toplanırdık. Bu gelenek bir zamanlar

Gereklilik. Annem, babam, kardeşlerim ve ben aynı

topraklarda yaşıyor olsak da birbirimizi görmeden bir hafta geçirebiliyorduk.

Kardeşlerim boşanma, yaralanma ve kazalar, ölüm, doğum ve aşk gibi hayat değişikliklerinden geçerken bir kurumdan daha fazlasıydı. Hayatta kalmaktı.

Hayatta kalma modunda başka biri daha vardı ve biliyordum ki onu aile yemeğine katmanın diş çekmekten daha kötü olacağını söyledi.

Restorana giden patikada ilerlerken ve içeri dalarken bir avuç dolusu tuhaf bakışla karşılaştım.

Jessica ev sahibi standından başını kaldırıp baktı. "Havasında değil.

Kendinizi uyarılmış kabul edin."

"Muhtemelen benim hatam," diye kestirip attım yemek odasından geçip mutfağa dalarken. Kızarmış bifteklerin ve kavrulmuş sebzelerin kokusu midemin guruldamasına neden oldu.

Julian ızgaradan başını kaldırdı ve başını koridora doğru eğdi. "Ofiste bağırıyor."

"İyi şanslar," dedi pastacı Javi yanından geçerken.

Ofisin kapısını itip aana ve Lennon'ı şef DeRossi ile çığlık çığlığa kavga ederken bulana kadar bağırırış seslerini takip ettim.

Lennon ığlık atıyordu. şef DeRossi süslü takım elbiselerinden biriyle masa sandalyesinde oturuyordu.

Kapı gıcırdayarak açıldığı anda, bir çorba kabını silah olarak kullanarak etrafında döndü.

"Dışarı," diye hırladı.

Ayak bileklerimi aprazladım ve omzumu kapının pervazına dayadım. "Neden? Yemek vakti."

Lennon burnunun kenarını sıktı. "Seninle sonra ilgileneeğim. ık dışarı."

Saatime baktım. "Geç kalacağız." "Hiçbir yere gitmiyoruz. alışmak zorundayım," dedi. bağırdı.

şef DeRossi yumruğunu ağzına bastırdı ve eğlenen gülümsemesini gizlemeye çalıştı. "Lennon, bana karımı hatırlattığını daha önce söylemiş miydim?"

Ona keskin bir bakış fırlattı. "Maddie alışma programını bozduğun için seni düzenli olarak öldürmek mi istiyor?"

Kıkırdadı. "Aslında öyle. Bu yüzden ona her zaman neyi hatırlatmam gerektiğini söyleyeceğim. Bir hayata sahip olmak

İşinizin dışında olmanız sizi işinizde kötü ya da daha az saygın yapmaz. Bir molaya ihtiyacınız var. Size rapor verenlerin dışında insanlara ihtiyacınız var."

"Anladığım kadarıyla ona mesaisinin bittiğini söylemişsin?" "Onun bir adı var," diye tersledi Lennon.

Elindeki paket servis kabına baktım. "Oh güzel. Brooke'un çorbasını hazırlamışsın. Görünüşe göre, Bu hamilelik boyunca yemek istediği tek şey bu." "Kafana dökmek üzereyim," diye tısladı. I

Lennon'ın oflayıp puflamasını, sonra da profesyonel bir tavır takınmasını izledi. "Programıma uyulmamasından hoşnut değilim.

karıştı. Bu gece programda ben de varım. Dolayısıyla, bu gece çalışacağım."

Cassandra'dan Şef DeRossi'nin önümüzdeki birkaç gün için ziyarete geleceğini söyledi. Ve Lennon'ın bir gece dinlenmeye ihtiyacı olduğunu kulağına söylemiş olabilirim.

Ve o gece, aile yemeği için ailemin evine gideceğim güne denk gelebilirdi.

Onu gitmeye ikna edebilmemin tek yolu onu zorlamaktı.

"Len. Bu gece izin al. Eve gel," dedim. Bana korku ve gözyaşlarıyla dolu yakıcı bir bakış attı.

Şef DeRossi masanın üzerine eğildi ve ellerini birbirine bağladı. "Bu işi uzun vadeli mi yapmak istiyorsun? Bir bütün ol

mutfak dışındaki kişi. Ve eğer son iki hafta için yaptığınız gibi bir program daha görürsem, sizinle farklı bir konuşma yapacağız. İyi bir iş yapamazsın.

Sen öldün. İyi gitmediğin için burada değilim. Buraya geldim çünkü iyi işler yapmaya devam etmeni istiyorum."

Lennon öfkeleni ve hışımla dışarı çıktı. Onun öfke nöbeti ayak sesleri ve çarpan kapılar eşliğinde.

"Bir tavsiye," diye söze başladı.
Ekrandaki program. Lennon'ın hiç izin günü olmadan arka arkaya çalışacağı haftaları sildi.

"Can kulağıyla dinliyorum."

Luca başını kaldırıp baktı. "Devam et. Lennon güvendiği insanlara kızar çünkü bu riski almak istemez. Yanlış insanların yanında ağzından kaçırırsa başının tekrar belaya girmesinden korkun. Size kendini verdiği için onur duyun.

duygular." Akılsızca parmağını evlilik yüzüğünün üzerinde gezdirdi. "İkinizin işleri yoluna koyduğunuzu gördüğüme sevindim."

Boynumun arkasını ovuşturdu. "Evet. Daha önce olanlar için özür dilerim."

Ayağa kalkıp ceketinin düğmelerini iliklerken gülerek, "İnan bana, anlıyorum," dedi. "Çizginin arkasına geçmem gerekiyor. Siz ikinize iyi geceler."

Lennon'ı çiftlik ofisinin arkasında, ağılındaki küçük buzağıyı izlerken buldum.

Kollarımı onun yanındaki çit direğine dayarken, "Bırak ben alayım," dedim. "Ben halledebilirim."

Tek kelime etmedi.

"Konuş benimle." O konuşmayınca elini tuttum ve parmaklarımızı birleştirdim.

Şaşırtıcı bir şekilde, sürüklenmek yerine benimle birlikte yürüdü.

"Len, ben-"

"Bir daha asla işime burnunu sokma," diye kestirip attı, gözlerini ufka dikerek. "Bunu yapmayı bıraktığını sanıyordum. İyi niyetli olup olmadığı umurumda değil. Repliğimi bilmek ister misin? İşte bu kadar. Geçim kaynağımla oynama."

Çiftlik ofisini Christian ve Cassandra'nın evine bağlayan toprak yola girdiğimizde, "Not aldım ve özür dilerim," dedim. "Ama biliyordum-"

"Aması yok. Gerekçenizin ne olduğu umurumda değil. Bunu yapmayın."

Başımı salladım. "Evet, hanımefendi."

Christian'ın eviyle Nate'in evinin ortasındaki eğik çit direğinde durduk. Bir çuha çiçeği kopardım ve kulağının arkasına sıkıştırdım. "Seni her düşündüğümde bir çiçek alsaydım, bahçemde sonsuza kadar yürüyebilirdim."

Kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Bu çok güzel."

"Öyle olmalı. Tennyson söylemişti." Yanaklarını avuçladım. "Milyonuncu kez söylüyorum, özür dilerim. Aramızdaki şeyi tam olarak tanımlayamadığımı biliyorum, bu yüzden senin için birkaç şeyi açıklığa kavuşturmama izin ver. O barda seviştığımız gece seni istedim ve kapıma geldiğin an benim oldun. Boşlukları istediğin hızda doldurabiliriz ama başlangıç bizdik ve son da biz olacağız."

"Sanki beni hiç bırakmayacakmışsın gibi konuşuyorsun. Çiftlik," dedi. Yüzünü bana dönüp kollarını açarken vücut dili rahatlamıştı.

"Bana kalsa yatağımdan hiç çıkmazdın ama ikimizin de yapacak işleri var."

Başını yana doğru savurarak siyah beyaz saçlarının topuzundan dökülmesine neden oldu. "Peki ya başka bir restoranda çalışmak istersem?"

"O zaman onu burada kendi ellerimle inşa edeceğim. Toprağımın her santimi senin. Siz bu kapılardan içeri girmeden çok önce de sizindi."

Lennon uzun bir nefes verdi ve ben kollarımı ona sararken başını omzuma yasladı. "Sanki eve." Ağırlığını biraz daha kollarıma verdi. "Tüm bunları söylemek zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Hey," dedim saçlarını lastiğinden çekip parmaklarımla tararken. "Onaylanmak istemek kötü bir şey değil ve bunu daha önce hiç elde edemediğin için üzgünüm.

Bu." Şakağına bir öpücük kondurdum. "Şimdi, iyi bir gece geçirip akşam yemeği için bizimkilerin evine gidebilir miyiz, böylece ikimiz de yemek yapmak zorunda kalmayız?"

"Yapmamayı tercih ederim."

Bunu söyleyeceğini biliyordum.

"Len-"

"Personel aileyle dostluk kurmaz ya da çiftlik işlerine karışmaz. Hatırladınız mı?"

Hâlâ üzerinde olan ceketimi çekiştirdim. "Bu seni aileden biri yapıyor Len. Ve göğsünde benim adımla çok iyi görünüyorsun."

İşlemeli çiftlik logosuna baktı. "Adının asla benim olmayacağını söylediğini sanıyordum."

Bu anı beni kalbimden vurdu. "Yanılmışım."

Kendinden memnun bir sırıtış ağzının kenarından göz kırptı. "Bence bunlar bir erkeğin söyleyebileceği en seksi üç kelime."

"İşte buradasınız!" Annem ön kapıyı hızla açarken şöyle dedi. "Ben de bir arama ekibi göndermek üzereydim." Lennon'a gülümsedi. "Merhaba tatlım. Ayakkabılarını çıkar ve içeri gel."

"Annen beni isteğim dışında buraya sürüklediğini biliyordu, değil mi?" Lennon iş ayakkabılarını çıkarırken tısladı.

Botlarımı onunkilerin yanına koydum. "Hayır, bahsetmedim." "Ne?" diye çığlık attı.

"Merak etme. Birkaç haftadır senin için bir yer ayarlıyor. Sanırım medyum olabilir. Seni buraya ilk kez getirebiliyorum."

Yemek odası kardeşlerim ve aileleriyle doluydu ama Lennon beni şaşırtarak yanımdan sıyrıldı ve mutfığa daldı.

"Bu harika kokuyor Bayan Griffith," dedi ocağın üstünden bakarken.

Ben yemek odasından Lennon'ı izlerken Nate yanıma sokuldu.

Annem kıkırdadı. "Bayan Griffith meselesi değil bu. Restoranda değiliz, değil mi? Ya Claire ya da annem. Sen seç."

Odanın diğer ucunda Brooke, Becks ve Cassandra nefeslerini tutmuş Lennon'ın cevabını bekliyorlardı.

"Evet, hanımefendi," dedi Lennon, kaçamak bir cevapla herkesi şaşırtarak. "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Yardım etmekten her zaman mutluluk duyarım," dedi annem. "Şu jambonu benim için keser misin? Yakında sofraya yemek koymazsam çocuklar isyan edecek diye korkuyorum."

"Bekleyebilirler," dedi Lennon elindeki bıçağı sallayarak ve bana bakarak noktayı koydu.

Nate kıkırdadı ve bana dirsek attı. "Tam zamanında."

Ray'ın oğlu Seth mutfağa fırladı. "Teyze!"

Lennon jambonu dilimlemeye başlarken kaşlarını kaldırdı. "Ne haber, küçük adam?"

"İnek mi?"

"Evet, ineği gördüm," dedi. "Baban seni yine oraya mı götürdü?"

Seth başını salladı.

Lennon başını bana doğru eğdi. "CJ amcana ineğin bir isme ihtiyacı olduğunu söyle."

Ray, Nate ve benim yanıma doluştu ve Seth bize doğru koşarken onu yakaladı.

Christian kapıda bize katıldı ve kollarını kavuşturarak Lennon'ın annemin yemeğe son rötuğları yapmasına yardım ediğini izledi. "Uyuyor."

Gözlerimi ondan alamıyordum.

Lennon burada. Ceketimdeki Lennon. Ailemdeki Lennon.

Seth kalçama tırmanırken, "Evet," dedim. "Uyuyor."

LENNON

"T "Teşekkür ederim Şef," dedi Reed çenesinin ucuyla, ranzada kurduğum büfe sırasına doğru ilerlerken. Tabağı bir sürü yemekle doluydu.

yaz menüsü öğeleriyle oynuyordum.

Önümüzdeki birkaç hafta içinde mevsimsel menü değişikliklerini planlamam gerekiyordu, böylece personelim bunları restoran misafirlerine sunmadan önce öğrenecek zamanı olacaktı.

"Şef, burada istediğiniz kadar kalabilirsiniz." Jackson yaz mısır salatasını tabağına yığarken sırtarak söyledi.

Herkesin en sevdiği çorbayı yaz için soğuk bir salataya dönüştürdüm ve harika oldu.

Gün içinde birkaç çapraz saat vardı ki yatakhane doluydu. Sabah, herkes tarlaya giderken ya da uzun bir geceden dönerken. Ve öğle yemeği, gece ekibi bir şeyler atıştırmak için uyandığında ve gündüz ekibi bir mola için durdu.

CJ'i görmeden önce kokusunu almıştım. "İşte benim kızım." Ellerini belime doladı ve başını çevirip yanağımdan öptü.

"Leş gibi kokuyorsun," dedim gülerek. Bileğime bir fiske vurdum. "Mutfağımdan defol."

CJ adayı kaplayan büfeyi incelerken kıkırdadı. "Senin mutfağın mı?"

"Bu doğru. Ben pişirdim. Bu yüzden burası benim mutfağım."

Bir tabak alıp doldurmaya başladığında gülümsemesi şakacıydı. "Kulağa hoş geliyor. Bu nedir?"

Ellerimi yıkarken omzumun üzerinden baktım. "Şişte füme karpuz ve beyaz peynir."

Üç tane aldı.

"Teşekkür ederim Şef," dedi yaşlı adamlardan biri yanlarından geçerken.

"Sana iyi davranıyorlar mı?" CJ arkama geçerken kulağıma mırıldandı.

"Tabii ki."

"İlgilenmem gereken herhangi bir sorun ya da tavır var mı?"

Yanağını öptüm. "Hayır. Ne derler bilirsin. Bir erkeğin kalbine giden yol midesinden geçer. Ben oldukça "Onları beslemeye devam edersem, etrafta dolaşmama izin vereceklerinden eminim."

CJ'in gülümsemesi yüzüne yayıldı. "Onlar için yemek yapmak zorunda değilsin, biliyorsun. Bunun senin yemeğın olması gerekiyordu."

"Sabah oldu."

"İyi birer denek oluyorlar ve işin iyi tarafı, sonrasında bulaşıkları yıkamaktan da çekinmiyorlar."

"Doğru, Bayan Şef," dedi Cody. "Siz pişirirsiniz, biz temizleriz."

Nefesimin altında kıs kıs güldüm. "Dikkatli olsan iyi edersin. Adamlarını çalabilirim ve gelip restoran."

Ön kapı duvardan sekerek açıldı. "Pekala, İşte buradasın," dedi Cassandra ellerini kalçalarına dayayarak.

Çiftlik çalışanları tabaklarını da yanlarına alarak dağıldılar.

Etrafımdaki boş mutfağa ve oturma odasına baktım. "Az önce ne oldu?"

CJ bir ağız dolusu yemekle omuz silkti. "Ondan korkuyorlar."

"Neden bilmiyorum," diye homurdandı Cassandra. "Hiçbir zaman kibar olmaktan başka bir şey yapmadım." Homurdandım.

CJ güldü. "Ne yapıyorsun Cass?"

"Kız arkadaşını kaçırmak tabii ki," dedi büfeyi incelerken ve karpuz kebablarından birini alırken. "Bu nedir?"

"Çok lezzetli," dedi CJ ısırığının etrafında. "Dene bakalım."

Cassandra bir şiş çaldı ve hayatımda gördüğüm en hanımefendi ısırığı aldı. "Bunu menüye koy."

Kıkırdadım. "Göreceğiz."

Cassandra bana sert bir bakış fırlattı. "Doğru cevabın 'evet, Bayan Griffith' olduğuna inanıyorum."

Bir kaşımı kaldırdım. "Tonunu değiştirmeni tavsiye ederim Bana karşı kullanıyorsun Cassandra," diye kestirip atarken kollarımı kavuşturdum ve kalçamı tezgâha dayadım. "Sen ne

Aslında demek istediğim, "Çok lezzetliydi Şef Maddox. Bunu restoranınızın yaz menüsünde görmeyi çok isterim. Tekrar deneyelim mi?"

Cassandra'nın rengi soldu, sessizce öfkелendi.

Becks ve Brooke çeneleri yere düşmüş bir halde kapıda yığılmışlardı.

CJ tabağını kanepeye bırakıp odayı geçerken "Hassiktir," diye mırıldandı ve sert bir öpücük kondurdu tam ağızımın üstüne.

Ciyakladım ve geriye doğru tökezledim, dik durmak için tezgâha tutundum.

"Seni daha ilk günden gözüme kestirmiştin, değil mi baş belası?" CJ kıs kıs güldü.

Başımı arkaya eğdim ve güldüm. "Az önce kendimi kovdurmuş olabilirim."

"Geliyor musunuz, gelmiyor musunuz?" Brooke söyledi.

"Açlıktan ölüyorum." "Sana verdiği ceket, şu anda evde olmamanın tek nedeni.

Kovuldun," diye öfkелendi Cassandra. "Ama Brooke seni öldürebilir eğer

önümüzdeki yarım saat içinde beslenmezse. Hadi gidelim." CJ'e baktı. "İşten çıktığında kadının elleyebilirsin."

CJ'in tabağından bir ısırık alırken kaşlarımı kaldırdım. "Hiçbir yere gitmiyorum."

"Hadi ama," diye sızlandı Brooke. "Bu bir geçiş töreni. Seni kaçırmamıza izin ver."

Becks, "Restoranda olmanız gerekmeden önce sizi geri getireceğiz," dedi.

"Bundan haberin var mıydı?" CJ'e sordum.

Başını iki yana salladı. "Ben masumum. Ama işe dönmem gerek." CJ dudaklarımı gagaladı. "Sana minnettarım."

"Ne-" Kayınbiraderlerine el sallayıp kapıdan çıkarken onu izledim. "Beni onları?" Arkasından seslendim.

"Kaçırılmak eğlencelidir," dedi Becks. "Margarita var."

"Satıldı," dedim CJ'in yatakhanesinin anahtarını alıp kapıyı kilitlerken.

Brooke'un minibüsüne karga tulumba tıkıldım. ve kemerini bağlamam söylendi. Ne olduğunu anlamadan Griffith kardeşlerle birlikte çiftlikten ayrıldım.

"Peki, tüm bunlar ne için?" Servise giden toprak patikada sallana sallana ilerlerken sordum yol. "Neden kaçırılıyorum? Birini kaçırırken bunu söylememeniz gerektiğini düşünüyorum. Sürprizi bozar."

"Bizim işimiz bu," diye cıvıladı Brooke bir kaldırım taşını patlatırken. "Oops! Özür dilerim!"

Cassandra ön koltuktan, "Arabayı ben kullanmalıydım," diye mırıldandı.

Becks yanımda oturduğu yerden güldü. "Hiçbirimiz araba kullanmanızı istemiyoruz, Bayan Yolcu Prenses."

"Biri beni bilgilendirmek ister mi?" Manzaranın akıp gidişini izlerken sordum.

"Sadece ögle yemeği yiyoruz," dedi Becks. "Cumartesi günleri yaptığımız şey bu, bu yüzden açık bıraktığınızdan emin olun program."

"Ranzada ögle yemeği hazırladım. Orada yiyebilirdin."

"Ama o zaman seni sorgulayamazdık," dedi Brooke bilinen en neşeli gizli ajan edasıyla. "En azından CJ etraftayken."

"Beni ne hakkında sorgulayacaksın?" Hız tümseğinin üzerinden tüm gücüyle geçerken inledim. Ürkütücü sarsıntı kemiklerimi titretti.

"CJ," dedi Cassandra. "Sonunda bir aile yemeğine geldin. Bu da demek oluyor ki sonunda sorgulandı."

Bir Meksika restoranının önünde gıcırdayarak durduk ve dehşet içinde nefes aldım.

"Brooke, hatta park etmişsin."

Brooke pencereden dışarı baktı. "Yeterince yakın."

Becks, "Yakınlık sadece at nalı ve el bombalarında söz konusudur," dedi.

"Her neyse," dedi Cassandra dışarı atlarken. "Açlıktan ölüyorum ve çok fazla ayığım. Lanet olası bir hafta oldu."

Griffith kadınlarının geçit törenini takip ettim. restorana girdim ve ön kapıya bakan, sırtımı duvara dayadığım kabindeki yerimi kaptım. Becks içeri sıkıştı Brooke ve Cassandra tuvalete girerken yanımdaydı.

"Restorandaki en iyi yer," dedi Becks önce. bir sepet cips ve bir tabak salsa bırakan garsona teşekkür etti. "Dur tahmin edeyim, sen de çoktan çıkışları kontrol ettin."

Vardı ama bu kadar belli ettiğimi düşünmemiştim.

Yumuşak bir kahkaha attı. "Büyük açılış sırasında çatıya çıktığın anda Nate seni yakaladı. Orduda mıydın?"

Sepetten bir fiş aldım ve poker suratımın düşmesine izin vermemeye çalıştım. "Hapishane, aslında."

Etkilenmişse bile belli etmedi. En ufak bir şekilde bile. "O kadar da büyük bir fark değil."

Cassandra ve Brooke masaların arasından geçerek bize ulaştılar.

"Bu bir sır değil," dedim, üstünlük sağlamaya çalışarak. "Cassandra biliyor."

"Eğer Cassandra biliyorsa, bu hala bir sır. O bir çelik kasa."

"Christian ve CJ biliyor," diye açıkladım.

Gülümsedi. "Sır saklama konusunda oğlanlar daha az güvenilirlerdir."

Omuz silktim. "Bu kamuya açık bir kayıt."

Cassandra ve Brooke kabine geçerken, "Çiftliği nasıl buldunuz?" diye sordu.

Sunucu tekrar uğradı ve siparişlerimizi aldıktan sonra tekrar ortadan kayboldu.

"Bu harika. Şef DeRossi restoran konseptleriyle harika bir iş çıkarıyor," dedim kaçamak bir ifadeyle.

Bayanlar sanki onlara doğrudan bir cevap vermekten kaçmaya çalıştığımı biliyorlarmış gibi bilmiş bakışlar attılar.

"Güzel. Sen ve CJ ciddi misiniz?" Brooke bir tortilla cipsi yerken konuştu.

"CJ ve ben hiçbir şey değiliz," dedim sesimde soğuk bir tarafsızlıkla.

Öyle olmasını istesem de istemesem de gerçek buydu. Biz . . . Ne olduğumuzu bilmiyordum. Sikiş arkadaşı mıydık? Çıkar düşmanı mı? Kazara oda arkadaşı mı?

Aşık olmak için kendime izin verebileceğim bir yerde hiç bulunmamıştım. Yavaşlayabileceğim, etrafta dolaşabileceğim ve nefes alabileceğim bir yerde.

Kal.

Kaçma. Gitme.

CJ'in yalvardığı her kelime zihnimde çınladı.

Ama bu sözler uzun vadede hiçbir şey ifade etmiyordu.

Cassandra gözlerini aşağı yukarı gezdirip beden dilimi incelerken, "Ooh, çok sessiz," dedi.

"Ceketin var, değil mi?" Brooke söyledi. "Bu yüzükten bir sıçrama, bir atlama ve bir zıplama uzakta."

Ayrıca psikopat bir ağabeyim ve beni yakalamaya çalışan bir öcüm vardı, ama bu tam olarak uygun bir öğle yemeği sohbeti değildi.

"Ceket mi?" İki kere batırmamak için bir tortilla cipsini ikiye böldüm.

"Evet, üzerinde çiftlik logosu olanlardan," dedi Brooke.

"Çiftlik logolu bir şef ceketim var."

Cassandra gözlerini devirdi. "Lennon CJ'in ceketini giyiyor, seni sevimli küçük ay ışını. Ama onunki bende. sipariş etti, böylece onu geri verebilir. Önümüzdeki hafta burada olur."

Becks gülümsedi. "Düşündüm de. Aile yemeğine geldiğinde, o kadar olduğunu biliyordum. Senden ne zaman sipariş vermeni istedi?"

"Özür dilerim," dedim sunucunun tepsisinden bir margarita kaparken. "Hepiniz burada oturduğumun farkındasınız, değil mi?"

Brooke suyuna bir limon dilimi sıktı ve pipetle karıştırdı. "Bir süre sonra alışıyorsun. İlk kez kaçırıldığımda da çok garipti."

Burnumun kenarını çimdikledim. "Bak, benim otostopla çiftliğe dönmek sorun olur. Yani, eğer birisi neden öğle yemeği için kaçırıldığım konusunda beni bilgilendirmezse, gidip yolun kenarında bekleyeceğim."

Becks kabinin bizim tarafımıza doğru kaydı ve gülümsedi. "CJ sana çiftlik ceketini verdi."

"Soğuktu," dedim. "Güneyli centilmenlerin yapacağı şey bu değil mi? Yoksa filmler şövalyeliği abartıp yalan mı söylüyor? Bence bu bir aldatmaca olabilir."

Cassandra margaritasını yudumlarken kıs kıs güldü.
"Tatlı, masum Lennon."

Homurdandım.

"CJ sana söylemedi mi?" Brooke sordu. "Bir ceket aldığımda, bu çiftliğin bir parçası olduğun anlamına gelir. Hepimizde bir tane var. Sadece aile içindir. Çiftlik çalışanlarının farklı ceketleri var. Pansiyon ve restoran çalışanlarının üniformaları var. Çiftlik ceketini giymek herkese ailenin bir parçası olduğunu gösterir." Gözleri yumuşadı. "Bildiğini sanıyordum. Sen de hep bir tane giyiyordum."

Servis elemanı geldi ve cızırdayan taco ve fajita tabaklarını dağıttı ama tek tadabildiğim ağzımdaki safraydı. "Artık onu korkuttuğumuza göre-" Cassandra içeri uzandı çantasından üç halkalı dev bir cilt çıkardı "-hadi ona bir Griffith kardeşle nasıl başa çıkılacağını anlatalım. Komik gerçek, kovboylar inatçıdır. Ama temelde hile kodunu keşfettik, o yüzden dinleyin. Bunu duymak isteyeceksiniz."

Beni bir pizza gibi yatakhaneye geri götürdüler. Başım dönüyordu ve bunun o öğle yemeğinde hayatta kalmak için içtiğim tekilayla hiçbir ilgisi yoktu.

Griffith kardeşler iyiydi. Ben olduktan sonra Griffith Brother'ın yönetim taktikleriyle dolup taştan Konuşma hızla Brooke'un bebeğine kaydı. O ve Ray küçük kızlarına "Olivia" adını vermeye karar vermişlerdi.

İşe gitmeden önce üniformamı giymek için koştuğumda CJ beni yatak odamızda -onun yatak odasında- bekliyordu.

"Tanrım." Kapıyı açıp onu yatağın kenarında otururken bulduğumda elimi göğsüme götürdüm. "Ödümü kopardın. Neden buradasın? Değil mi? işte olman gerekiyordu?"

Kaşları nazik bir şekilde kalktı. "Brooke bana mesaj attı ve öğle yemeğinden sonra zihinsel bir sarmal içinde olabileceğini söyledi."

"Demek araba kullanırken mesajlaştığı kişi buymuş," dedim. Dolabı karıştırırken homurdandım. "Neredeyse karşıdan karşıya geçmeye çalışan yaşlı bir kadına çarpıyordu."

Güldü. "Brooke'un araba kullanmasına neden izin verdiklerini anlamıyorum." Elleri kalçalarımın yukarı doğru kayarken ceketini askıdan indirdi. "Konuş benimle, boksör. Aklından geçenleri görebiliyorum."

Safra geri döndü, boğazımı ve dilimi yaktı, asit onun kapısına geldiğimden beri topladığım her iyi şeyi yiyip bitirdi. "Ceketini geri alabilirsin."

CJ sarsılmaz bir sakinlikle, "İstemiyorum," dedi. Bu sinir bozucuydu. "Onu sana ben verdim. O senin."

İğneleyici bir kahkaha attım. "Görünüşe göre benim için de bir tane sipariş edilmiş. Beni bu konuda bilgilendirmek ister misin?"

"Sen bana bakana kadar olmaz." Başımın arkasına bir öpücük kondurdu. "Senin için duvarlar örmek çok kolay. Onları inşa ederken gözlerimin içine bakmıyorsun. O yüzden arkanı dön ve bana bak, ben de sana söyleyeyim."

Ona bakamadım. Zaten yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımla olmazdı.

Nazik eller, onunla yüzleşmekten başka çarem kalmayana kadar beni döndürdü.

"Len," dedi gülümseyerek, yanaklarımı avuçlayıp gözyaşlarımı silerken. "Neden ağlıyorsun, sevgilim? Bu iyi bir şey."

Öğle yemeğinde sessizce üzerinde çalıştığım her iç burkan düşünce ve aşağılayıcı duygu bir anda üzerime çöktü. tek seferde.

"Daha önce kimse beni istememişti," diye sızlanarak itiraf ettim.

CJ dudaklarını başımın tepesine bastırdı. "Çünkü senin her zaman burada olman gerekiyordu, Len. Sadece bizi bulman uzun zaman aldı."

Kollarımı ona doladım ve canımı kurtarmak için ona tutundum. "Bunu sanki benim için bir anlamı varmış gibi söylüyorsun, ama olmuyor. Ve bu yüzden kendimi bok gibi hissediyorum çünkü kelebekler ve havai fişekler görmem gerektiğini biliyorum ama görmüyorum. Bu beni içten içe hasta hissettiriyor. Her şey her zaman Benim için geçici. Ben . . . Kalmanın neye benzediğini bilmiyorum ve bu beni korkutuyor. Belirsizlik her zaman benim değişmezim olmuştur."

"Sana bir hikaye anlatabilir miyim?" diye mırıldandı. ayaklarının arasında, benimle birlikte hafifçe sallanıyordu. "Annem çiftliğe geldi çünkü babam ona defalarca çıkma teklif etmişti. Annem onu hep reddetmiş çünkü bir kovboyla çıkmak istememiş. Babam da ona çiftliğin muhasebecisi olması için bir iş teklifi gönderdi. Çiftliğin tam zamanlı bir muhasebeciye ihtiyacı yoktu, bu yüzden büyükbabam babama onun maaşının babamın maaşından kesilmesi gerektiğini söyledi. Böylece, bütün bir yıl boyunca

Hiçbir şey, sırf annem çiftlikte çalışsın diye. O yılı annemi kendine aşık ederek geçirdi. Ona etrafı göstererek. Ona ata binmeyi öğretti. Onunla konuşarak.

Kırlarda bulduğu çiçekleri ona getiriyordu."

Narin bir şey avucumu gıdıkladı. Yere baktım ve CJ'in elime bir menekşe sıkıştırdığını gördüm. Kir ve Polenler hala sapı çiziyordu.

"Annen bunu ne zaman anladı?" Yumuşak yaprakları parmaklarken sordum.

Gülümsedi. "Büyükbabamdan zam istediğinde. Ona babamla konuşmasını söylemiş. Anlattığına göre, kız çok kızmış. Ama ona ve araziye çoktan aşık olmuştu, bu yüzden kaldı. Babam maaşının çoğunu ona verdiği için nişan yüzüğü alacak parası yokmuş.

O da ona çiftlik ceketini verdi. Herkesin onun kendisinin olduğunu anlaması için düşünebildiği en iyi yol buydu.

Ve

O zamandan beri, bir kadının çiftlik ceketini alması onları buraya getirme yöntemimiz oldu. Onların

Griffith isminin ağırlığını taşıyor, yüzük olmadan önce bile."

Başparmağı çıplak yüzük parmağımın üzerinde gezindi.
"Ceketim senin, Len. Cass'in senin için yeni bir tane sipariş etmesini beklemiyordum. Benim olan senindir. O ceket. Bu topraklar. Ailem. İsmim. Ben gururlu bir adamım, ama senin için her şeyi feda ederim. Çünkü sen de bana sahipsin."

CARSON JAMES

"Y Çok güzel görünüyorsun," dedim Lennon'ın elini tutup kamyondan inmesine yardım ederken.

Mart sıcağı hoş bir rahatlama oldu

Yaşadığımız soğuk hava dalgası yüzünden.

İşler bir şekilde yoluna girmişti. İkimiz de tahmin edilebilir bir rutine girmiştik ve kendimi hiç bu kadar huzurlu hissettiğimi hatırlamıyordum.

Özellikle de kulübenin temelini attığımızdan beri. O zamandan önce bile bu kadar memnun olduğumu hatırlamıyorum.

Yılan gibi kıvrılan kaldırımında el ele yürürken Lennon'ın soluk sarı elbisesi rüzgârda dalgalanıyordu. yeniden canlanan şehir merkezi boyunca. Saçları uzun, yumuşak bukleler halindeydi ve her adımda çıplak sırtına doğru taranıyordu.

Geçen hafta yeni bir restoran açılmıştı ve o da rakiplerine bakma konusunda ısrarcıydı. Ben de doğaçlama randevu gecesinden yararlanmaktan çok mutluydu. Ama Lennon o elbisenin içinde tam bir baş belasıydı.

Uzun bir gece olacaktı.

"Benimle gelmenin sakıncası olmadığına emin misin?" Lennon elimi çekiştirerek, elimden kurtulmaya çalışırken şöyle dedi

Kavra.

Daha sıkı tuttum, başparmağımla elinin arkasını okşadım. "Len, sana milyonlarca kez söyledim. Benim için sakıncası yok. Hem de zerre kadar. Çıkmanın amacı da bu zaten."

Flört etiketiyle biraz yeşile döndü.

"Gününüzü mahvettiğim için üzgünüm. Benimle gelmesi için personelden birini çağırabilirdim. Ya da Cassandra."

Onu olduğu yerde durdurdum ve gözünü kırpmasına fırsat vermeden tuğladan bir vitrine sırtını dayamasını sağladım. "İşten erken çıktım çünkü yapabiliyorum ve bunu istedim. Sen bir dayatma değilsin."

Aşağı bakarken uzun kirpikleri usulca kapandı. "Özür dilerim."

"Özür dilemeyi bırak," dedim kıkırdayarak.

Yanaklarındaki utangaç kızarıklık çok sevimliydi. "Sen ve adamlarının meşgul olduğunu biliyorum."

Alnına bir öpücük kondurdum. "Eğer üşüdüğünü ima etseydin, adamlarım senin için kendilerini ateşe verirlerdi. Ve bu benim senin için yapabileceklerimi anlatmaya yetmez bile."

Lennon yatakhane sevilen biri haline gelmişti. Mutfağı yemek artıklarıyla dolu tuttuğu, bizi düzenli olarak yeni menü öğeleri için denek olarak kullandığı ya da Çünkü iskambilde herkesin canına okuyabilirdi, onun için savaşa giderlerdi.

Çiftlikten ayrılmadan hemen önce topladığım pembe bir çiçek kulağının arkasına sıkıştırılmıştı ve sert kenarlarını yumuşatıyordu. Bu dudaklarına sürdüğü koyu renkle tezat oluşturunuyordu.

"Bana seni yemeğe çıkarma şansı verdin ve bunu pek sık yapamıyoruz."

Lennon yanağını kavradı ve öpücüğü başlattı.

"Teşekkür ederim."

"Şimdi, hadi gidelim güzel kız," dedim.

elini omurgasından aşağı indirdi ve kıcının kıvrımına dayadı. "Açlıktan ölüyorum."

Kaldırımında ilerlerken omzunu benimkine çarptı. Köşeyi döner dönmez, Lennon durdu.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı sadece dehşet olarak tanımlayabileceğim bir sesle.

Kızıl saçlı kadın bir dükkândan çıkarken göğsünde bir kâğıt parçası tutuyordu.

Göz göze geldiklerinde Lennon geriye doğru tökezledi.

"Sensin," dedi kızıl saçlı kadın sesinde saf bir şokla.

"Elean-"

"Kimsin sen?" Kadınların arasına girip Lennon'ın elini kendi elimde tutarken vücudumla onu engelledim.

Bu saçmalıkla işim bitmişti. Eğer Lennon haklıysa ve bu kadın kardeşi için bir tür muhbirlik yapıyorsa, kasabamızdan defolup gitmesi gerektiğini açıkça söyleyecektim.

Kadın durakladı, gözleri büyüdü. "Bela istemiyorum."

"Soruma cevap vermedin," diye homurdandım. "Sen kimsin ve neden kız arkadaşımı taciz ediyorsun?"

"Ne?" gözlerini kırıştırdı ve başını salladı. "Hayır, hayır. I deliriyor muyum yoksa gerçekten sen misin bilemedim."

Lennon omzumun üzerinden baktı. "Kim olduğunu bilmiyorum. Beni rahat bırak."

Kadın biraz incinmiş görünüyordu. "O zamanlar dövmeleğiniz yoktu. Saçlarınız biraz farklıydı - çoğunlukla sarışın ve bazı siyah çizgiler vardı. Ama sanırım ne kadar oldu, on yıl mı?"

Elinin kolumu sıktığını hissettiğimde nefesimin altında "Len," dedim.

"Danbury'ye aynı zamanda transfer olduk. Sen şu şişlenen cocuktun. Senin için gerçekten üzülmüştüm."

Lennon sertleşti.

Kadın ellerini havaya kaldırdı. "Ben değildim. Ama herkes senin hakkında konuşuyordu. Eğer anlamaya çalışıyorum

Gerçekten o kadar parayı çaldın mı çalmadın mı?
Yapmadığına dair yeminler edip duruyordun."

Lennon'ın tutuşu yumuşadı ve nefesinin kesildiğini duydum.

"Seni şehirde gördüğümde gözlerime inanamadım. Seni spor salonuna girip çıkarken çok gördüm. Seninle konuşmaya çalıştım. Buradan geçip geçmediğini bilmiyordum. Evinden çok uzaktasın. New York, değil mi?"

Lennon yavaşça sırtımdan sıyrıldı ve elini elimde tutarak bana doğru yanaştı.

"Artık Eleanor ismini kullanmıyorum."

Kadın gülümsedi. "Aferin sana. Boktan bir isim."

"Neden seni hatırlamıyorum?" Lennon söyledi.

Biraz daha fazlasını elde etmeye çalıştığını söyleyebilirim. sormadan kadın hakkında bilgi vermek veya kendisinden bir şey önermedi. Her ne kadar araya girmek istesem de, sessizce yanında durdum ve hapishane sonrası görgü kurallarının inceliklerini öğrenmesine izin verdim.

"Adım Victoria. Saçlarım eskiden siyahtı. Çıktıktan sonra kızıla döndüm." Yakut rengi saçlarını omzunun üzerinden taradı. "Görünüşe göre ikimiz de bir şeyleri değiştirmişiz. Yeni bir başlangıç mı arıyorsun?" Elindeki kâğıdı kaldırdı. "Sadece her şeyi geride bırakmak istiyorum. İş aramak berbat bir şey."

Lennon'daki değişimi gördüm. Sanki aklını okuyabiliyormuşum gibi, on yıl önce kendisine saldıranın kızıl saçlı olmadığını fark edince rahat bir nefes aldı.

"Evet, berbat bir şey."

"Artık buralarda mı yaşıyorsun?" Victoria sordu. Lennon sessiz kaldı.

"Endişelenme. Anladım," dedi Victoria, elindeki kâğıdı yuvarlarken. iş başvurusunun kenarına defalarca. "Oklahoma'daki zamanımı bitirdim. Dallas'a gittim. Düşündüm ki yerleşecek bir yer bulana kadar güneye doğru ilerledim. Kimse izin vermeyince yola devam etmek zor oluyor."

Lennon gözlerini bana dikti. Sessiz sorusu çok hızlıydı ama inkar edilemeyecek kadar açıktı. Ona hafifçe başımı salladım.

"Telefon numaran var mı?" diye sordum.

Victoria'nın gözleri büyüdü. "Evet."

Telefonumu çıkardım ve o sıralarken iletişim bilgilerini girdim. "Birkaç gün sürebilir ama Cassandra Griffith adında bir bayan aradı. Burnunu temiz tutarsan senin için bir işi olacak."

"Gerçekten mi?" dedi, yüzünü umuda benzer bir şey doldururken.

"Gerçekten mi?" dedi Lennon.

"Teşekkür ederim," diye kekeledi. "Aman Tanrım. Teşekkür ederim."

Lennon'a baktı. "Teşekkür ederim. Ve seni korkuttuğum için özür dilerim Elean-"

"Ben Lennon," dedi nazikçe, tekrar hızlanırken elimi çekiştirerek. "Cassandra'dan bir telefon bekle." Victoria ile omuz omuza geldiğinde durakladı. "Ve iyi şanslar."

Restorana adımımızı atar atmaz Lennon tuvalete daldı. Ben kapının dışında bekledim, O çıkana kadar nöbet tuttu. "İyi misin?"

Lennon sıkıca yutkunarak başını salladı. "Özür dilerim. Bir dakikaya ihtiyacım vardı."

"Hey," dedim saçlarını düzeltirken ve yanağını okşarken. "İstediğin kadar zamanın var. Eğer çiftliğe geri dönmek istersen, dönebiliriz."

Başını salladı ve öpmek için çenesini yukarı kaldırdı. "Ben iyiyim." Alnını benimkine dayadığında burunlarımız birbirine değdi. "Biraz rahatlamış olmam garip mi? Hiç de değil.

Çiftliğe gönderilen mektubu açıklayamam, ama belki de restoranı arayıp duran oydu."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Ne telefon görüşmesi?"

Lennon iç çekti. "Dün biri sürekli restoranı arayıp Eleanor'u sordu." Gözleri yorgun bir ifadeye büründü. "Orada Lennon'ı kullandığım için aptalı oynamaya devam ettim. Sonunda akşam yemeği servisinden önce aramalar kesildi."

"Neden bana söylemedin?"

"Griffith, iki kişilik parti!" diye seslendi ev sahibi.

Lennon, biz bir masada oturana kadar cevap vermek için bekledi. mum ışığında bir masa. "Çünkü tuhaftı. Bu konuda yapabileceğiniz hiçbir şey yoktu."

Öfkelendim. "Bana söylemeliydin."

"Neden?" diye alay etti. "Ben halledebilirim."

"Ama buna mecbur olmamalısın," diye karşı çıktım.

"Len, seni seven bir insana sahip olmanın tüm amacı bu. Ben senin tarafındayım. Sen halletmiş olsan bile neler olup bittiğini bilmek istiyorum."

Lennon mumların ışığında gözlerini kırıştırdı. "Ne dedin sen-"

"İyi akşamlar," dedi garson masaya gelip menüleri önümüze koyarken.

"Sus," diye tersledi Lennon, sonra tekrar bana baktı.

"Ne dedin sen?"

Garsona baktım. "Bize bir dakika izin verir misiniz?"

Lennon gözlerini kırıştırdı. "Bunu bir kez daha söyle."

"Ne? Bu işi hallettiğini bildiğimi mi? Senin tarafında olduğumu mu? Lennon, eğer şimdiye kadar bunu anlamadıysan, o zaman sana bunu telafi etmek için boktan bir iş yapmışım demektir."

"Diğer şey." Sesi gerginleşti. "Az önce 'L' ile başlayan kelimeyi mi söyledin?"

"Neden bu kadar şaşırmış görünüyorsun?" diye sordum. Doğrusunu söylemek gerekirse, soğukkanlılığımı korumak için elimden geleni yapıyordum ama içim içimi yiyordu.

Dudağı titredi. "Tekrar söyleyecek misin?"

Eğer Lennon Maddox beni kırmak isteseydi, o beş kelimeyle beni dümdüz ederdi. Masanın öbür ucuna uzandım ve elimi onunkinin üzerine koydum. "Seni seviyorum, bela. Tüm tatlılığını ve onu korumak için kullandığın küstahlığı ve kini seviyorum."

O güzel kahverengi gözlerinden yaşlar süzülürken, "Emin misin?" diye inledi.

Her gün çalıştığım toprak gibi kahverengiydi. Ortaya çıktığında onu kaplayan toprak gibi kahverengi, yağmur-

Kapımın eşiğinde sırlısklam. Ne kadar uzak tutmaya çalışsam da her yerime giren toz gibi kahverengi. Kahverengi bir ceket gibi Uğruna öleceğim bir miras.

"Eminim Len," dedim usulca. "Eminim."

Yemek boyunca, Lennon ona titiz bir şekilde Her yemeğin, çatal bıçak takımının ve restoranın akışının değerlendirmesini. Huzur ve sessizliğe değer veriyorum ama günlerim Lennon'ın her lokmanın etrafında mırıldanarak bana kat planının artılarını ve eksilerini anlatmasıyla geçseydi, mutlu bir adam olarak öldürdüm.

Tatlıyı atladık ve çiftliğe geri dönmeden önce bir dondurmacıya kaçtık.

Sıradan olanın içinde güzellik vardı. Aktivite dolu randevular ya da hayatın hızlı temposu pek umurumda değildi.

çiftliğin dışında. Onunla yaptığım küçük şeyler en sevdiklerimdi.

Eline bir kır çiçeği tutuşturduğumda ısıldamasıydı. Henüz isim verilmemiş, biberonla beslenen küçük buzağıyı görmek için uğramasıydı. Ranzanın buzdolabında benim adımın yazılı olduğu paket servis kapları bulmasıydı. Denememi istediği yeni bir yemekle geldiğinde, üzerinde yeniden ısıtma talimatları vardı.

Karanlığın örtüsü altında çiftliğe geri çekildim. Lennon omzumda yarı uyur vaziyetteydi ama bir çukura çarptığımızda sarsılarak uyandı.

Gözlerini kırpıştırarak toprak yoldaki karmaşaya baktı. "Aman Tanrım," diye fısıldadı, ailemin evindeki virajı döndüğümüzde gözleri büyüdü.

Mavi ışıklar gece gökyüzünde neon flaşlar halinde yanıp sönüyordu. "Belki de kulübede bir şey olmuştur," dedim.

elini sıktı.

Lennon kaskatı kesilmişti. Üç polis arabasını gördüğünde, "Yatakhaneler," diye fısıldadı.

Telefonumda Christian'ın adı yanıyordu. Bardak tutucusundan aldım ve kulağıma götürdüm. "Ne oluyor?

Ranzada ne yapıyorsun?" Selamlaşma ve hoşbeş faslını atlayarak sordum.

"Lennon nerede?" diye karşı çıktı.

Lennon'ın gözleri büyüdü ve başını salladı.

"Sorduğum şey bu değildi," diye kestirip attım.

"Ranzada neden polisler var?"

Christian iç çekti. "Onun iyi olduğundan emin olmaya çalışıyordum. Restoranda olmadığı için seninle olduğunu düşündüm. Biri zorla girip yatakhaneyi dağıtmış. Reed

ve Jackson oradaydı, uyuyorlardı. Diğer herkes ya çalışıyordu ya da şehir dışındaydı."

Lennon'ın yüzü hayalet gibi bembeyaz oldu. "Ne?"

Birinin Ray ve Brooke'un evine zorla girdiği gecenin gizli anıları içimi kemiriyordu. Arabayı otağa çektim. ve farlarımı kestim. "İçeri gireni yakaladılar mı?" "Hayır.

Her kimse sesi duyar duymaz kaçtı.

adamlar kalkıyor. Görünüşe göre senin odanı karıştırıyorlardı."

"Hasta olacağım," dedi Lennon, her kalitesiz nefes alışında soluk soluğa kalarak.

"Oradayken bizim için bir çanta hazırlayabilir misin?" I Bir elimi Lennon'ın ensesinde tutup kafa derisini nazikçe okşarken sordum.

"Misafir odamda kalmak ister misiniz?" Christian sordu. "Ya da hepiniz Nate'lerde kalabilirsiniz."

Lennon başını salladı.

"Hayır. Onu kulübeye getir," dedim. "Bu seninle benim aramda kalsın."

Aramayı sonlandırmadan önce "Anlaşıldı," dedi.

"Bu hız treninden inmek istiyorum. Durmasını istiyorum. I Bitmesini istiyorum," diye homurdandı hayal kırıklığı ve öfkeyle. "Victoria haklıydı. Onlar sana izin vermediğinde hayatına devam etmek çok zor."

"Her şey yoluna girecek," dedim göğsümde ağlamasına izin verirken. "Daha önce yanında insanlar yoktu ama artık var. Birçoğumuz."

Onu seviyordum. Bunu iliklerime kadar biliyordum. Ama onun hayatını mahveden ve aklından çıkmayan o piçi bulduğumda, sonsuza dek mutlu olacağımızı garanti edemezdim.

Nefret ve saf aşağılama geri dönmüştü. Çünkü sorun çiftliğe geri dönmüştü. Ve bu sefer, o değildi.

LENNON

TOtel odasının kapısı bir klik sesiyle açıldı ve kapandı. CJ içeri girdi. Fazla dinlenememiş olmama rağmen gözlerimin kenarlarına uyku kabukları yapışmıştı.

Son yedi saat boyunca yaptığım tek şey dönüp durmaktı.

"Len?" CJ'in sesi seslendi.

Lavaboya giden suyu kestim ve yüzümü kurulamak için bir el havlusu aldım. "Banyoda."

Knuckles kapıya vurdu. "İçeri girebilir miyim?"

Kapıyı çekip açtım ve onu elinde bir fincan kahveyle kapının diğer tarafında buldum.

CJ bütün gece uyumamış, yatakhanedeki dağınıklık ile pansiyonda kaldığımız oda arasında mekik dokumuştı. Görünüşe göre, bir Griffith'e bağlı olmanın avantajları vardı. Yani, istediğimiz zaman lüks otellerde kalabiliyorduk.

"Ne kadar kötü?" Duygularımı yutkunarak ve sonunda paraya çevirdiğimi düşündüğüm poker suratımı takınarak sordum.

Polislerin çiftliğin her yerinde gezinmesi fikri midemi bulandırıyordu ama CJ bir kez bile kendimi savunmasız hissettirmedi. Kulübeye kaçtık ve bir odaya gizlendik. İşler

sakinleşir gibi olunca, ne olduğunu görmek için dışarı çıktı.

CJ içini çekti ve telefonunu karıştırarak bana güvenli sığınağım haline gelen odanın fotoğraflarını gösterdi. "Bu hiç iyi değil."

Birisi tüm mobilyaları duvarlardan çekip çıkarmıştı. Şifonyerin çekmeceleri açıktı ve dökülüyordu. Giysiler ortak dolabımızdaki tel raflardan dökülüyordu, yerde karmakarışık bir yığın oluşturuyor.

Banyo kapısı açıktı ve içeriye bir göz atma imkanı veriyordu. yağmalanmış durumdaydı. Şişeler ve spreylere yere saçılmıştı. Lavabo altı dolabı ardına kadar açıktı, temizlenmişti, böylece kişi kontrplak tabanı çıkarılmıştı. Döşeme tahtaları gelişigüzel bir şekilde yukarı çekilmişti.

Sahne bir öfke tablosu çiziyordu. Bu değildi metodik olarak aradı. Dürtüsel ve kaotikti. Reed ve Jackson'ın uyanmasına şaşmamalı.

Yatakhane'de yaşayan kovboylar nükleer bir patlama sırasında bile uyuyabilir ve neredeyse hiç kıpırdamazlardı.

Işığı kapatıp lüks süite geri dönerken "Özür dilerim," dedim.

Koşullar bu kadar vahim olmasaydı, odadaki her anın tadını çıkarırdım. Bu, açık ara Şimdiye kadar uyuduğum en gösterişli yerdi. Bu odalardan birinin geceliğinin ne kadar tutacağını düşünmek hafifçe midemi bulandırdı.

Zengin kahverengi lekeli güzel ahşap kirişler tavanı kaplıyordu. Gıcır gıcır beyaz çarşaf, yorgan ve yastık bulutları yatakların üzerine yığılmıştı. Taze kesilmiş çiçekler ve yastık çikolataları gibi özenli olanaklar odayı süslüyordu. Dolu bir mini buzdolabı ve kahve barı duvarın önündeydi. Diğer konuklarla birlikte verandada yemek istemememiz ihtimaline karşı bu sabah hamur işleri ve kahvaltı atıştırmalıkları teslim edilmişti.

Onları yiyip bitirmek istedim ama bu düşünceyi midem kaldırmadı.

Fransız kapılar ardına kadar açılarak iki şezlongun bulunduğu süslü bir balkona açılıyordu. Yılan gibi uzanan sarmaşıklar ferforje demir parmaklıklar boyunca dans ediyordu.

Manzara eşsizdi. Uçsuz bucaksız düzlükler göz alabildiğine uzanıyordu. Sığır kümeleri ufku süslüyordu. Güneş gökyüzünde gittikçe yükselirken at sırtındaki çiftlik sahipleri tarlalarda koşuşturuyordu.

"Kafan nerede, Len?" CJ arkamdan gelip kollarını bana doladığında sordu.

Balkona çıkmış ve sığırları seyre dalmıştım. "Hepsi benim suçum."

Ellerini korkuluklara dayayıp alnını omzumun arkasına yaslarken yumuşak bir sesle, "Bebeğim, öyle değil," dedi. "Bunu hak edecek hiçbir şey yapmadın, o yüzden şu saçmalığı kafandan çıkar." "Bana patronluk taslama."

CJ içini çekti. "Polisler gitti, ama sen ortalıkta görünmemelisin. Bugün. Dışarıda kardeşini arıyorlar ama işi şansa bırakmak istemiyorum."

"Restorana gitmem gerekene kadar burada kalacağım."

Vücudu arkamda sertleşti. Bu cevabın hoşuna gitmeyeceğini biliyordum ama başka seçeneğim yoktu.

"Ayrıca-" Döndüm ve odaya geri döndüm "- bugün çalışman gerekiyor. Hayat biz istedik diye durmaz."

"Len-"

Kapıya vurulan bir yumruk onun savunmasını kesti. Adımlarımın ortasında donup kaldım ve ona dönüp baktım.

CJ de aynı derecede ürkmüş görünüyordu. Kapıdan girdiğinden beri takındığı bezgin ifade taşa dönüşmüştü.

"Banyoya gir."

"Ne?"

Kot pantolonunun arka kemerine uzandı ve bir tabanca tuttu.

"Aman Tanrım! Ciddi misin sen? Senin yüzünden başımın ne kadar belaya girebileceğini biliyor musun-"

"Banyoya gir. Kapıyı kilitle," diye tersledi. "İş için silah taşıdığının farkındasın, değil mi? Hiçbir yerin ortasında bir sığır çiftliğindeyiz ve polis yanıt süresi berbat."

Kapının diğer tarafındaki kişi tekrar vurdu. "Kötü adamların genelde kapıyı çaldığını sanmıyorum," diye tısladım.

banyoya girdi. "O her kimse ondan kurtul, sonra da sana gününü göstereceğim."

"Anlaşıldı," dedi. "Işıklar kapalı."

Kilitli kapının karşısında durup diğer taraftaki konuşmayı dinlerken kalbim boğazıma düğümlendi.

CJ birine kaybolması için bağırdı ama Christian'ın sesi araya girdi. Onun burada ne işi vardı?

Erkek korosunun arasından bir kadın sesi yükseldi. Muhtemelen Cassandra.

Biri banyonun kapısını çaldı ve dirseğimi lavaboya çarparak sıçradım. Dudaklarımı ısırdım ve komik kemiğime doğru ilerleyen bu acıya engel olmak için sızlandım.

Lanet olsun, bu acıttı.

CJ, "Len, bir saniye dışarı gel," dedi.

Kalbim hızla çarpıyor ve başım dönüyordu. Boynumda boncuk boncuk terler oluştu.

CJ kapıya vurdu. "Len."

Endişemi yuttum, kapıyı açtım ve dışarı baktı. CJ, Christian, Cassandra ve iki asık suratlı polis memuru odaya dolmuştu.

Cassandra bir bekçi köpeğine benziyor, kollarını kavuğturmuş, giriğle yatak odası arasındaki boğluğu dolduruyordu. Christian yatağın kenarına oturdu. Polisler televizyonun yanında duruyor, kelepçeleri kemerlerinde parlıyordu.

CJ kolunu belime dolayarak beni göğsüne yasladı.

"Bayan Maddox, ben Memur Tate," dedi yaşlı görünümlü polis. Ortağına eliyle işaret etti. "Bu da Memur Strickland. Bell İlçesi Şerif Departmanı'ndan geliyoruz."

Hiçbir şey söylemedim.

Cassandra, "Belki de formaliteleri bir kenara bırakıp işimize bakalım," dedi.

Christian içini çekti. "Cass . . ."

"Hanımefendi, kardeşiniz Justin Maddox'un kısa süre önce hapisten çıktığından haberiniz var mı?"

Konuşmuyordum. Avukatım olmadan olmaz.

Cassandra burun kemiğini sıktı. "Sadede gel artık."

Yaşlı memur şapkasını çıkardı ve kolunun altına sıkıştırdı. "Hanımefendi, biz kardeşinizin dün gece buradaki eve girdi."

Sürpriz olmadı. Sadece iki olası şüpheli vardı. "Bu sabah, bir aracın içinde ölü bulundu.

Buradan 30 mil uzakta, kasaba sınırlarının hemen dışında. Müfettişler aracın içinde hırsızlığa dair kanıtlar buldu."

Oda döndü ve yana doğru eğildi.

"Whoa-hey, hey, hey." Dizlerim bükülürken CJ beni yakaladı. "Tuttum seni."

"Oturmam gerek," diye kekeleyerek yatağa doğru elimi uzattım.

CJ beni de kendisiyle birlikte aşağı indirdi, bacaklarının arasında güvende olmamı sağlamak için yatağın yeterince gerisine oturdu.

"Bayan Maddox, cinayete kurban gittiğine inanmak için nedenlerimiz var," dedi diğer memur. "Olması gereken yerden çok uzaktaydı. Onu öldürmek isteyecek birini tanıyor musunuz?"

Başımı salladım. "Bilseydim sana söylerdim," diye mırıldandım.

"Neden intihar ya da kaza değil de cinayet olduğunu düşünüyorsunuz?" Cassandra sordu.

Memur açık sözlüydü. "Çoğu insan kendi boğazını kesmez. Ama boğuşma izi olmadığına göre

Görünüşe göre o kişiye aracına binmesine izin verecek kadar güvenmiş."

"Yıldızlarım," dedi Claire Griffith ön kapısını açıp beni içeri buyur ederken. "İçeri gel çocuğum."

Verandasına teslim edildikten sonra amaçsızca içeri girdim.

CJ yatakhaneadaki hasarı onarmakla meşguldü ve beni oraya yaklaştırmak istemiyordu ama yalnız kalmamı da istemiyordu.

Annesi beni sımsıkı kucakladı ve sıktı. tüm gücüyle. "Çok üzgünüm, Lennon. Christian uğradı ve bana olanları anlattı. Mutfağa gel ve biraz otur. Ray fizik tedavide ve Brooke da çalışıyor, o yüzden bu sabah Seth benimle birlikte."

Polisler haberi verdiğiinde kulaklarımın içinde oluşan rüzgâr tüneli en ufak bir şekilde bile dinmemişti. Sanki ateşli bir rüya gibiydi.

"Tatlı çayım, sıcak çayım ve kahvem var. Senin zehrin ne?" diye sordu.

"Tatlı çay lütfen," diye mırıldandım mutfak adasına yaslanmış bar taburesinde oturduğum yerden.

Seth boyama kitabını karalamakla meşguldü. Beni fark etti ve iki koltuk aşağı kayarak kolumu tuttu ve yıkanabilir kalemlerle dövmelerimi doldurdu.

Berbat bir iş çıkardı.

Claire önüme bir bardak koydu. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Parmağımı boncukların üzerinde aşağı yukarı gezdirdim. bardağın kenarındaki buğulanma. "Bilmiyorum bile Ölmüş olması neden umurumda olsun ki?" Gözlerimde yaşlar birikti ve işaretleyicinin hareket eden kör basıncına odaklandım

bileğime doladı. "Beni önemseydiği falan yok. Beni hiç sevmedi. Hayatımı mahvetti."

Claire nazikçe, "Ama o senin ailendi, sadece zihninde ailen olsa bile," dedi. "Bir şeyin yasını tutmak normaldir. Bir şeylerin farklı olması umuduna tutunduğumuzu kabul etmekte sorun yok. Bir şeyler değiştiğinde incinmek normaldir.

istediğimiz şekilde sonlanmıyor."

Gözyaşları benekli taş tezgâhın üzerine teker teker düştü. "O, sahip olduğum tek aileydi."

Gülümsemesi yumuşaktı. "Brooke bu konuda bir şeyler biliyor. Ailesini kaybetti. Becks de öyle. Erkek kardeşi öldü ve uzun süre cevaplar aradı. Onu çiftliğe getiren de bu oldu. Christian ilk karısını kaybetti.

Burada iyi bir arkadaşın var tatlım." Claire onu yatırdı yıpranmış elini benimkinin üstüne koydu. "Çok uzun zamandır güçlü olmak zorundaydın. Yüklerini bırakmanın zamanı geldi."

Seth küçük başını pazuma yasladı. Asıldım Claire elimi tutarken başımı kaldırıp sessiz gözyaşlarımın mutfak adasına damlamasına izin verdim.

O haklıydı. En büyük kalp kırıklığı, beni incitmekten başka bir şey yapmayan birini kaybetmiş olmam değildi. Bu Olması gerekenin hayalini kaybettiğimi.

Artık nereye ait olduğumu bilmediğimin keskin bir şekilde farkına varmıştım. Sanırım bu yüzden insanlar ailelerini önemsiyorlardı, aileleri bunu hak edecek hiçbir şey yapmamış olsa bile.

Hepimiz ait olduğumuz bir yer arıyoruz.

Yavaş ama emin adımlarla ev doldu. Cassandra işten erken çıktı ve çiftlik evine gitti. Biz Brooke birkaç saatlik evrak işinin ardından, bebek doğmadan önce doğum iznine ayrıldığı için ona katıldığında kanepede toplanmıştı.

Becks ve kızı Charlie, evde eğitimlerini tamamladıklarında bize katıldılar. Dövme boyama işini o devraldı ve Seth'ten çok daha iyi bir iş çıkardı.

Christian'ın kızları Bree ve Gracie de okuldan eve gelip içeri doluştuklarında grubu tamamlamış oldular.

Evin içine nüfuz eden keskin bir hüznün vardı.
CJ'in kardeşlerinden biri eşini ve çocuklarını görmek ve bana sarılmak için uğradığında suratı asılıyordu.

Ancak kadınlar etkilenmeden kaldılar.

Çok güçlüydüler, hiçbiri zor konulardan uzak durmadı.
Christian'ın gençleri bile düşünceli sorular soruyordu.
Cassandra terapiyi onların aşırı duygusal zeka.

Gece çöktü ve kapı çaldı.

"Ben bakarım," dedi Cassandra. "Aşağıya aradım restorana gittim ve kimsenin yemek pişirmek zorunda kalmaması için biraz yemek göndermelerini istedim."

"Ben bakabilirim," dedim kanepedeki yerimden fırlarken. Spontane gruptan uzaklaşıp biraz nefes almaya ihtiyacım vardı.

terapi. Kapıyı açtım ve Julian'ı diğer tarafta, elinde alüminyum yemek tepsileri tutarken buldum.

"Haberleri duydum," dedi üzgün bir gülümsemeyle.
"Kardeşin için üzgünüm Len. Kahretsin, Şef demek istedim. Üzgünüm, Şef Maddox."

"Bu konuda endişelenmeyin. Bu konuyu açtığın için teşekkürler."

Beni mutfağa kadar takip etti ve ben kollarındaki her şeyi tezgâhın üzerine boşalttı. "Kuralı biliyorsun. Cassandra aradığında hayır diyemezsin."

Yumuşak bir kahkaha attım. "İşte gerçek bu." "Bir şeye ihtiyacın olursa seslen."

"Göğüs etli mısır çorbası kokusu mu alıyorum?" Brooke oturduğu koltuktan kalkmak için çabalarken ciyakladı.
"Zaten evli olmasaydım, seni öpücüklere boğardım. ağz."

Julian güldü ve kapıdan çıkarken bir selam verdi.

"Bebek doğduğunda aşermen geçerse ne yapacaksın?"
Ben sordum.

Brooke omuz silkti ve çorba kabını yırttı. "Bu gelecekteki Brooke'un sorunu olacak. Eminim bir şeyler hayal edersin.

restoran için doğum sonrası dönemi biraz daha az berbat hale getirecek bir şey."

"Yemek istediğinde beni nerede bulacağını biliyorsun." I Bir avuç çatal bıçak aldı ve büfeyi başlatmak için tezgâhın ucuna yığdı.

Becks, CJ'in annesiyle birlikte kapı aralığından olanları izlerken biraz buğulu gözlerle bakıyordu.

"Çocuklar iyi iş çıkardı, değil mi?" Claire söyledi.

Becks'in gülümsemesi yumuşaktı. "Sadece sen ve ben varken çok daha sessizdi. Ama bu çok daha iyi."

CARSON JAMES

"Y Bugünlük bu kadar yeter," dedi Nate, yatak odamın kapısında belirerek.

Çamaşır dağından başımı kaldırıp baktım. sıraladı ve bir kaşını kaldırdı. "Sen neden bahsediyorsun?"

İçini çekti ve koşarak yanıma geldi, sonra gömleklerimden birini ve kullanılmayan bir askıyı aldı. "Kızlar annemlerde. Chris ve ben Ray'lere gidiyoruz. Hadi gidelim."

Bir sonraki giysi yığınınına geçerken "Bitirmem gerek," diye mırıldandım.

Bütün günümü almıştı ama lavabo altı dolabının kapağını menteşelerine geri takmıştım. Kapağı değiştirdim.

yırtık döşeme tahtaları. Lennon'ın kardeşinin etrafa saçtığı her şey düzenlenmiş ve bir kenara kaldırılmıştı. Hatta

iyi bir önlem için çarşafı yıkadı.

Dolaptan sökülen kıyafetleri yerleştirmek listemdeki son maddeydi ve bu da çok zaman alıyordu. bitirmek için sonsuza kadar.

"Uzaklaşman gerekiyor," dedi Nate.

Gözlerimi ona diktim. "Gidebilirsin. Yapacak işlerim var. Ve eğer Lennon'dan uzaklaşmak istiyorsan, siktir edebilirsin.

kapalı."

İç çekti. "Öyle demek istemedim."

Askıyı tekrar raya sıkıştırırken, "Başka türlüünü nasıl kastetmiş olabilirsin bilmiyorum," dedim.

"Bunu, kaçınma taktikleri konusunda uzun bir geçmişi olan birinden duyun. Dikkatini dağıtamayacaksınız Kendini bu boktan kurtar. Ama şu gerçeği göz önüne alırsak kız arkadaşını çiftlik evine sürgün ettiysen, henüz bunu çözmeye hazır olmadığın çok açık. O yüzden bu işi bırak ve Ray'de yemeğe gel. Geldiğinde dağınıklık burada olacak. geri."

Haklıydı ama bunu yüksek sesle itiraf etmeye hazır değildim.

"Lennon buraya gelmeden önce bu pisliği temizlemek istiyorum. Bu pisliği görmesini istemiyorum."

Lennon'ın ve benim giysilerimi dolaba yerleştirmeye çalışırken Nate bir süre beni izledi ama umurumda değildi. İsteddiği kadar bakabilirdi.

Uzun bir sessizlikten sonra yanlarına gitti ve bir gömlekle bir elbise askısı aldı.

"Onu seviyorsun, değil mi?"

"Bunun çok açık olduğunu sanıyordum," dedim.

Nate kıkırdadı. "Seni hiç bir kadınla görmedim. Pek kimseyle çıkmıyorsun. Etrafına hiç kimseyi getirmedin."

"Biriyle çıkıp çıkmadığımı bilecek kadar nadiren etrafta olduğunu düşünürsek oldukça çılgın bir tahmin."

Nate'in omuzları sertleşti. "Hesapları tuttum."

"Hesap tutmakla burada olmak aynı şey değil." Flanel düğmeli bir bluzu askıya ittim. "Görevdeydin. Bunu anlıyorum. Ama bu bir şeyi değiştiriyormuş gibi davranma. Olan oldu."

"Biz hâlâ kardeşiz," dedi Nate sesine sinirli bir ton katarak. Bu oydu -Bay Ordu Yüzbaşısı. Emir vermeye ve insanların hemen yerine getirmesine alışkındı.

Alay ettim. "Lennon ve kardeşi de öyle. Eğer öyle davranmazsan kardeş olduğumuzu söylemenin hiçbir anlamı yok."

"Kızgınsın."

"Kahretsin, kızgınlım!" Duvara bir elbise askısı fırlatırken bağırdım. "Psikopatın biri yataktan girdi ve sonra da boğazını kestirdi. Şimdi de o annemin evindeyken hem bununla hem de seninle uğraşmak zorundayım. ev."

Yumruğumu dolap kapısının çerçevesine bastırdım. Lanet olsun, bu kadınla başım büyük beladaydı.

Nate bir pantolon aldı. "Gel hadi. Bitirmene yardım edeyim."

Atılmış giysi yığınlarını sıfıra indirene kadar sessizlik içinde çalıştık.

"Burada olamadığım için üzgünüm," dedi Nate son parçayı dolabın kendi tarafına asarken. "Doğruyu söylemek gerekirse, kendi şeytanlarımla uğraşıyordum. Boşanma. Orada incindim. İhtiyacın olan ağabey ben değildim."

"Bu kararı sen veremezsin."

"Hepimiz burada bize verilen senaryoyu yeniden yazmaya çalışıyoruz. Ben baba olmak istemedim ve gidip orduya katıldım. Christian benim gidişimi izledi ve kalmak zorunda olduğunu hissetti. Ray, Christian'ın biriyle yuva kurduğunu gördü.

Gretchen bir aile kurmak istiyordu, o da rodeo turuna katıldı. Sen de bizden biri olmak istemedin, bu yüzden toprağa gömüldün. Bunda yanlış bir şey yok. Takdire şayan. Ama hepimizin elimizden gelenin en iyisini yaptığımızın farkına varmalısınız. Dünyayı etkileyen seçimler yapmak hayatınızın yörüngesini belirlemek zordur. Başka biri olmaktan kaçınmaya çalışmak sizi daha iyi ya da daha kötü yapmaz. Doğru cevap yok, Carson."

Nate elini omzumun arkasına koyarak beni durdurdu. "Olduğunuz adamla daha fazla gurur duyamazdım, bunu görmek için etrafta olmasaydım bile."

Dilimi dişlerimin üzerinde tekrar tekrar gezdirdim, gözlerimdeki acının beni ele geçirmesini engellemeye çalıştım.

"Ben de kendi payıma düşen hataları yaptım, Carson. Becks'e sor. Eminim kavga ettiğimizde başvurmak için elinde bir liste tutuyordur."

Becks, Cass ve Brooke muhtemelen Lennon'ı Griffith kadınları konseyine sokmaya çalışıyorlar. Eğer çok yalvardığını düşünmüyorsa onlara danış. Yeterince berbat ediyorsun." Kıkırdadı. "Onu henüz o kadar iyi tanımıyorum ama umarım ben de tanıyabileyim diye burada kalır. Bence senin için iyi biri. Sana, her şeyi yapmaktan korkmayan bir kadın lazım. hatalı olduğunuzu söyleyin."

Bu beni güldürdü. Lennon lafını esirgemedi. "Becks'e çok benziyor."

Nate sırttı. "Çok mu gevezesin?" Kıs kıs güldüm. "Belki Becks'ten daha fazla." "O zaman senin için iyi."

Dolabı kapattım ve aletlerimi toplamaya başladım, Onları çantaya geri koydum. "Pislik gibi davrandığım için özür dilerim. Akşam yemeği için hâlâ Ray'e gidiyor musun?"

Nate omuz silkti. "Kardeşlerin böyle yaptığından eminim. Sen olmasaydın endişelenirdim."

Ray'in evine giden uzun yolu kullandım, kolumu kamyonetin camından dışarı sarkıttım ve esintide süzülmesine izin verdim.

Nate ve Christian araba yoluna, Ray'in tekerlekli sandalye rampasının yanına park ettiler. Arka tarafta bir yer buldum, yukarı çıktım. ve sürgülü kapıdan içeri girdim.

Christian pizza kutularını açtığı mutfak adasından bağıını kaldırdı. Birkaç paket bira yanlarında sıra sıra dizilmiş.

Christian ve Nate'in bir araya gelip bira içtikleri ve saçmaladıkları zamanları hatırlıyordum. Onlara katılmak için her zaman çok gençtim. Ben katılana kadar hayatları alt üst olmuştu.

"Bak ne diyeceğim, araba kullanmayı öğrenen kızlar eskiden ödümü koparırdı," dedi Christian. "Sonra fark ettim ki, şehre geldiklerinde onları arayıp pizzaları çiftliğe geri getir."

Ray kurutucudan temiz çamaşırları çıkarıp kucağındaki sepete atarken güldü. "Senin kendi

kişisel sincaplar?"

"Seth araba kullanana kadar bekle," dedi Christian.
"Hayatını değiştirecek."

"Onu da yanımda götüreceğim," dedim karton paketten bir bira kaparken. "Onu arabayla babamın bize yaptığı gibi pedallara uzanacak kadar uzamadan önce çiftleşmek."

Ray sırttı. "Kamyonetimin güzelliği de bu. Pedal yok. Tüm el kontrolleri."

Nate ellerini birbirine vurdu ve bir tabak kaptı.
"Açlıktan ölüyorum."

"Kızların aşağı inmesini beklemiyor muyuz?" Ray sordu.

"Hayır. Becks mesaj attı ve restorandan yemek aldıklarını söyledi. Zaten yemek yiyorlar," dedi Nate.

"Lennon nasıl?" Christian tabağını doldururken sordu.

Omzumu duvara yasladım. Dürüst olmak gerekirse, hiçbir fikrim yoktu.

O bir çelik kasaydı.

"şok kelimesi hafif kalır," dedim.

Ray kurutma makinesini kapattı, tekerlekli sandalyesini döndürdü ve çamaşır sepetini yatağın üzerine koymak için odasına girdi. "Yüzük takacak mısınız?"

Lennon'a evlenme teklif etme düşüncesi bir veriydi. Bu Oturup olayı -yüzüğü, yeri ve söyleyeceğim sözleri- düşünmüş olmam değildi. Bu Sadece ruhumun derinliklerinde onunla huzur içinde olduğumu biliyordum.

Belki de daha önce yanlış yaptığım yer burasıydı. Yetişkin hayatımın büyük bir bölümünde, aradığım kişi aramam gerekirken, ateşin sönmesini beklemiştim. birlikte yürümek istedim. Kolundaki anka kuşu dövmesini gördüğüm anda onun aradığım kişi olduğunu anlamalıydım.

Ateş tüketemediği şeyden korkar.

"Düşünüyorum," dedim bir dilim sucuk kaparken.

"Yataktaneden taşınacak mısınız?" Christian sordu.

Kesin bir "evet" dilimin ucundaydı, ama ben kartlarımı kapalı tutmak istedim. Ayrıca, bunu mümkün kılmak için bağlamam gereken birkaç yarım kalmış iş vardı.

"Tereddüt ediyorsan, çuvalıyorsun demektir," dedi Ray kutudan bir dilim çıkarıp tabağa koyarken. "Ahmaklık edip onu bekletme çünkü çok hevesli görünmek istemezsin."

Christian, "Eğer ona iyi davranmazsan, kışına tekmeyi basarım," dedi.

Alay ettim. "Eğer ona iyi davranmazsam, Lennon canıma okur. Yoksa yüzüme vurduğunda ofiste yaşadığımız küçük aile buluşmasını unuttun mu?"

Christian güldü. "Ve bak senin için ne kadar iyi oldu. Bunu hak ettin bu arada."

"Yaptığımı biliyorum."

"Lennon yüzüne yumruk mu attı?" Nate sordu.

Ray sırttı. "Ondan hoşlandığımı biliyordum."

"Ölü kardeşin olayı nedir?" Ray sordu.

Christian bir bira daha içip kanepeye yerleşirken, "Tanrım," diye mırıldandı. "Başlığı gömmüyorsun, değil mi?"

Ray, "Hastanedeyken tüm yedek sikişlerimi kaybettim," dedi. "Oyalanmanın anlamı yok."

"Bilmiyorum. Polisler de bilmiyor. Lennon da bilmiyor," dedim. "Bu sabahdan beri bu konu hakkında konuşmadık. O annemlerdeydi, ben de yataktanede uyuyabilmek için ortalığı temizlemeye çalışıyordum."

Ray sırttı. "Cass bana güncel mesajlar atıyor. Pek bir şey söylemedi ama Seth'in dövmelelerini boyamasına izin veriyor. Bu onu neredeyse ailesi yapıyor. Dövmelelerini boyattıktan sonra geri dönüşü yok."

"Bekle," dedi Christian. "Sen ve karım mesajlaşıyor musunuz?"

"Evet," dedi Ray telefonuna bakarken. "Ve bulmaca oyunumuzda onun kışını tekmeliyorum."

Nate Christian'a baktı. "Becks de onlarla oynardı ama çok fazla kazandığı için onu kovdular."

Kardeşlerimin evlendiği kadınları severdim.

Becks, hiçbirimizin eksik olduğunu bilmediği bir rolü doldurmuştu. çiftliğe katıldığında. Onun varlığı annemi güçlendirdi ve herkese bir araya gelmek için bir neden verdi.

Brooke atları öğrenirken ve Cassandra ile birlikte atçılık programını devralırken birlikte çalıştık. Cassandra ve ben, onun ata binmekten nefret etmesi üzerine bağ kurmuştuk. Yavaş yavaş bunu değiştirdim.

Nedense Ray'ın onlarla benden farklı şekillerde bağ kurduğunu bilmek yüzüme bir gülümseme getirdi.

Nate'le aramdaki mesafeye rağmen dördümüz her zaman kardeş gibiydik. Ama kızların çiftliğe katılmasıyla, her zamankinden daha fazla aile gibi hissettim.

Bir yanımla Lennon'ın bu denkleme nasıl uyduğunu merak etti. Yeğenlerimin Ray'e yaptığı gibi, yeğenimin de onun dövmelerini keçeli kalemle boyayacağı düşüncesi, o anda eve koşup dizlerimin üzerine çökmek istememe neden oldu.

Ama uzun süre kalacak mıydı? Çok yetenekliydi. DeRossi'nin ülkenin dört bir yanındaki restoranlarından herhangi birinde çalışıyor olabilirdi. Araştırmıştım. New York, Chicago, Kuzey Carolina, California, Vegas.

Ondan, uğruna dişiyle tırnağıyla mücadele ettiği kariyerinden vazgeçmesini isteyemezdim.

"Lennon'ın numarası ne? Onu da bu işe dahil etmeliyim." Ray dedi ki. "Sessizdir, bu da demek oluyor ki muhtemelen Cass ve benimle aynı katta. Her zaman sessiz olanlara dikkat etmek gerekir."

Biram midemde ekşirken "Evet," dedim. "Muhtemelen bu işte iyi olurdu."

Christian odanın diğer ucundan bana bakıyordu. Başını Nate'e doğru eğdi. "Onda o bakış var."

Nate başıyla onayladı. "Evet. Durumu kötü."

"Sen neden bahsediyorsun?" Ağzımdaki sinir asidini yıkamak için bir yudum daha alırken mırıldandım.

"Kartlar masada," dedi Ray. "Onunla evlenmek istiyor musun?" "Evet." Ben durduramadan ağzımdan kaçırverdi.

"Güzel," dedi Nate. "En azından bunu kabul edebiliyor. Bu da bir başlangıç."

Avucumu yüzüme sürdüm. "Nereye varmaya çalışıyorsunuz?"

Christian ellerini silerek temizledi. "Evlenme teklifinizi planlamak için bizi emrinize amade bilin. Nate ve ben bunu iki kez yaptık."

Nate, "İlk seferinde ne yapmamam gerektiğini öğrendim," dedi.

"Ray bunu bir kez yaptı," dedi Christian ayağa fırlayıp pizza ve biraların yanındaki çantayı alırken. O ayaklarımın dibine bıraktı.

Açtım ve Lennon'ın çiftlik ceketini çıkardım.

"Başının belada olduğunu biliyoruz," dedi Ray. "Ve Hepimiz o yollardan geçtik. O yüzden acele etmeyin. Bu 'yalnız kovboy' şeyini yapıyorsunuz, ama bu şekilde olmak zorunda değil. Eğer

nasıl başa çıkacağınız konusunda tavsiyeye ihtiyacınız varsa, bunu tek başınıza yapmak zorunda değilsiniz."

Tek başına bu şekilde olmak zorunda değil.

Bunu duymaya kimin daha çok ihtiyacı olduğunu bilmiyordum: benim mi yoksa Lennon'ın mı?

Lennon'ı almaya gittiğimde ailemin evinin ışıkları parlıyordu. Beni verandada karşıladı.

sallanan sandalyelerden birine oturdu ve merdivenlerden aşağı indi.

"Hey, bela," dedim onu kollarıma çekip sıkıca sarılırken. "Uzun süre gelemediğim için özür dilerim."

"Sorun değil," dedi gözlerini kapatırken. "Cass bana kardeşlerinle birlikte olduğunu söyledi. Buna ihtiyacın olduğunu düşündüm."

"Neden böyle söylüyorsun?"

Omuz silktili. "Onlarla çok fazla zaman geçirmiyorsun."

Şakağına bir öpücük kondurdum. "Haklı olabilirsiniz. Bu konuda daha iyi olmalıyım."

"Benim yüzümden onlarla takılmayı bıraktıysan özür dilerim."

Başımı salladım. "Hayır. Onları görmemin sebebi sensin. Şimdi daha fazla. Sen benim için iyisin." Verandanın ışığında sallanarak onu kendime yakın tuttum. "Sen nasılsın?"

Göz kapakları çırpınarak kapandı. "Beslendim ve dövmelemlerimi boyattım. Ve şimdi bir bulmacanın parçasıyım

Ray ve Cassandra'yla oyun oynuyorum, bu biraz

garip." Kıkırdadım. "Kastettiğim bu değildi, aşkım."

Lennon bir süre sessiz kaldıktan sonra tekrar sesini yükseltti. "Kendimi uyuşmuş hissediyorum."

"Bu karmaşık bir durum," dedim. Bir damla gözyaşı Gözünün kenarından aşağıya süzüldü, ben de sildim. "Yas tutman normal Len. O hâlâ senin kardeşindi."

"Her şeyin iki gün önceki haline dönmesini istiyorum." Titrek bir nefes aldı. "Mutluyduk."

"Seninle hâlâ mutluyum. Bulutların olması güneşin olmadığı anlamına gelmez. Güneşi söndürmek zorunda değilsin.

ve acımıyormuş gibi davran. Bırak acısın. İyileşmesine izin verin. Şu anda tüm cevaplara sahip olmak zorunda değilsiniz."

Lennon göğsüme doğru başını salladı. "Aileni seviyorum," diye itiraf etti. "Hem de çok."

"Güzel," dedim dudaklarını usulca öperken. "Çünkü onların da seni sevdiğine eminim. Peki ya Len?"

"Hmm?" Elmas kaplı kirpikleriyle başını kaldırdı.

Gözyaşı lekeli yanaklarını tekrar sildim. "Ben de seni seviyorum."

Lennon ayaklarına baktı. "I . . . Bunu nasıl karşılayacağımı bilmiyorum. Yani, bunu daha önce de söylediğini biliyorum ama

I . . . Bunu söylemek garip. Hissediyorum. Ama sanki ben

de seni sevdiğimi itiraf edersem, incinme riskini göze almış olacağım ve ben Bunu atlatabilir miyim bilmiyorum."

Kardeşlerimle niyetlerim hakkında yaptığım konuşma göz önüne alındığında, bu durum canımı yaktı.

"Karşılık vermek zorunda değilsin," diye onu rahatlattım. "Ama nerede durduğumu bilmeni istiyorum. Seni seviyorum ve seni incitmeyeceğim."

Gergin bir kahkaha attı. "Sadece beni itemez misin Duvara yaslayıp ağzımı falan mı sikeceksin? Bununla nasıl başa çıkacağımı biliyorum. Bu konuda iyiyimdir. Hiç düşünmedim

"Aşık olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum ve bu beni korkutuyor."

"Korkman normal, Len." Alnımı onunkine yasladım.

Kelimeler onu boğarken, "Değil," diye fısıldadı.

Alnına uzun bir öpücük kondurdum. "Öyle. Neden biliyor musun?" Yanaklarını avuçladım. "Çünkü beni korkutuyorsun."

LENNON

"M Zach, depodan malzeme dolu bir arabayı iterken, "Sabah, Şef," dedi.

Onu başımla selamladım ve içeri girdim. masanın üstündeki envanter panosunu aldım ve böylece turumu tamamlayabildim.

Jessica kucığında bir yığın nevresimle koridorda yürüdü. "Hey, Lennon. Nasılsın bakalım?"

Deponun girişinde durakladım. Her şey yolundaydı. Ne iyi ne de kötüydü. Hâlâ şoka bağladığım bir uyuşukluk içindeydim.

Geçen hafta boyunca olanları nasıl atlatacağımı bilmiyordum. Fiziksel olarak iyiydim. Zihinsel olarak enkaz halindeydim.

Yatakhaneinin güvenliği elektronik olarak kilitlenen bir kapıyla güçlendirilmişti. Girmek için sayısal bir kod gerekiyordu. Sistem her kişi için farklı bir kod kaydediyordu, Böylece kimin gelip gittiğini ya da kimin kodunu paylaştığını tam olarak biliyorduk.

CJ beni yakınında tutuyor, sürüyü kontrol etmek için beni de yanında götürüyordu. Bir dakika bile ayrı kalmadık. Eğer mecbur kalırsa

işteyken diğer Griffith kardeşlerden biri her gün bana restorana kadar eşlik ederdi.

Sinir bozucu derecede tatlıydı.

"Ben iyiyim," dedim sonunda Jessica'ya cevap vererek. "Her şeyin normale dönmesi için hazırım."

"Zach izinli olduğun birkaç gün boyunca işleri yöneterek harika bir iş çıkardı. Onu iyi eğitmişsin."

Zayıf bir gülümseme sundum. "Teşekkürler."

Jessica yemek odasına geri dönene kadar nefes almak için bekledim. Envanter bir ertelemeydi. Bana kafamı boşaltma şansı veriyordu. Stokların metodik olarak belgelenmesi sakinleştiriciydi. Sıfırlanmayı seviyordum. Buna ihtiyacım vardı.

"Günaydın Şef," dedi Julian arka kapıdan girip mesaiye başlarken.

"Günaydın," diye seslendim kasaları sayarken. toz şeker ve likör kafesine yöneldim. Cebimden anahtarlarımı çıkardım ve asma kilidi açtım.

"Hey, Şef!" Javi bağırdı.

"Buradayım!"

Javi kafasını içeri soktu. "Sayım mı yapıyorsun?" "Evet efendim," dedim viski sütununu bulurken ve daha fazla sipariş vermek için kutuyu işaretledim.

"Güzel. Fazladan bir şişe portakal likörü koyabilir misin?"

Panoya gülümsedim ve kenarına bir not düştüm.

"Sadece bana elinizde ne olduğunu söylerseniz kol."

Kulaktan kulağa gülümsedi. Misafirler için yeni bir şey yaratmanın basit sevinci moralimi yükseltti.

"Dondurma kamyonu ikramları, ama süslü."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bir çubukla ittiğiniz portakal şerbetli dondurmalar gibi mi?"

Başıyla onayladı. "Mousse ve portakal-fesleğen sosuna batırılmış sünger ile katmanlı."

Kağıt ürünleri tedarikçimize sormak için bir not daha aldım bas-pop kaplar hakkında. "Eğer böyle bir şey yaparsanız

"Seni sonsuza dek seveceğim, Javi."

Bana bir selam verdi. "Tamamdır, Şef."

Çömeliip parmaklarımı tuz ve karabiber kutularının üzerinde gezdirdim ve bir hafta boyunca yetecek kadar tuzumuz olduğundan emin oldum. Mısır unu kaplarını kontrol etmek için ayağa kalktığımda ve mısır nişastası, eller belime saplandı, beni arkamdan yakaladı.

Çıgılık atmak için zihnimi açtım ama nasırlı bir avuç ağzımı kapatarak sesi kesti.

"Sessiz ol, boksör. Bağırırsan insanların seni kontrol etmek için buraya gelmesini istemezsin."

Elime gülümsedim ve CJ'in sesini duyunca rahatladım. "Ne yapıyorsun?" Göğsünü omurgama dayayarak beni metal tel raflara sabitlerken fısıldadım.

"Sen normal istedin, ben de sana normal veriyorum." O panoyu ellerimden çekip aldı ve beni yüzüne doğru döndürdü. "Benim için diz çök, güzelim."

Bacaklarım büküldü ve kum torbası gibi yere düştüm. "Biz yakalanabilir," diye fısıldadım iğrenç kemer tokasını mıncıklarken.

CJ çenemi avuçladı. "Üniformanın üzerinde kimin adı yazıyor?" "Senin," diye fısıldadım fermuarını indirirken.

"Çalıştığın binada kimin adı yazıyor?"

"Seninki," dedim boxer'ının lastikli belini aşağı sıyırırken.

Şeytani yüzünde yavaş bir gülümseme belirdi. "Soyadım. Çiftliğim. Sikilecek güzel ağzım." Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi. "İyi bir kız ol ve açıl."

Elimi sikinin etrafına sardığımda sabununun hala tenine yapışan tazeliğinin kokusunu alabiliyordum.

kalın başını dilimle takip ettim. CJ düşünceli değilse hiçbir şey değildi.

"Kahretsin," diye tısladı, bir eliyle üst rafı kavradı ve öne doğru eğilip ellerini iterek

sikini ağızıma yaklaştırdı. Diğer eliyle kovboy şapkasını çıkardı ve kalçasında tutarak yüzüme siper etti Kapının görüş alanından. "Sikim ağızındayken gözlerini benden ayırma, Lennon. Benden başka hiçbir şeye odaklanmıyorsun."

Isı vücuduma doldu, omuzlarımdan aşağı aktı. Çekirdeğimin derinliklerinde birikti. Aletinin ucunu emdim ve yavaşça şaftını pompaladım.

"Bu çok iyi bebeğim," diye homurdandı. "Ama bundan daha fazlasını kaldıracabileceğini biliyorum."

Gözlerimi kapattım ve zorlukla alabilene kadar horozunu ağızıma daha fazla soktum.

Elini bıraktığında göğsünden zor nefesler çıkıyordu. parmaklarını saçlarımin arkasına doladı ve ağızımı istikrarlı bir şekilde sikti. "İşte benim iyi kızım," diye homurdandı, botlarını daha geniş giyiyor.

Saçımı çekerken inledim, sikini daha da içeri iterken başımı geriye doğru çekti. Gözlerim sulandı ve öğürdüm.

CJ vazgeçmedi. "Çok iyi hissediyorsun Len. Bana biraz daha ver. Bunu yapabileceğini biliyorum. Benim için çok iyisin."

Geri çekilip anlık bir rahatlama sağladığında nefes nefese kaldım. CJ kalçalarını bir çırpıda ağızıma geri ittiğinde geldiği gibi hızla gitti.

Yakalanma korkusuyla karışık fısıltılı övgüler beni tanıştığımız geceye geri götürdü. Hayat hikâyelerimizi paylaşmadan flört edip seviştığımız geceye.

Her şeyin değiştiği gece.

Çünkü eğer CJ benden nefret etmeseydi. çiftliğe gelseydi, muhtemelen beni görmezden gelirdi.

Yanında yumuşak davranacak kadar güvenebileceğim tek kişiyi bulamazdım.

Olduğumuz yere gelemezdik.

Restoran açılmadan önce dizlerimin üzerinde ona sakso çekiyordum.

Daha kötü yerlerde de bulunmuştum. Aslında, onu orgazma yaklaştırırken yüzünde beliren hınzır gülümseme oldukça iyiydi.

Kendini tutmak için elinden geleni yaparken CJ'in elindeki şapka sallanıyordu. Ben taşaklarına masaj yaparken "Len-dur-" diye nefes nefese kaldı. "Siktir-"

Dilimi sikinin başının etrafında döndürdüm ve uzun bir süre baskıyı sürdürerek emdim.

"Len, boşalacağım. Dur."

Gözlerimi açtım, bir kaşımı kaldırdım ve bir patlamayla aletini bıraktım. "Bu konuda korkaklık etme. Ağzıma gel kovboy."

CJ başını geriye attı ve kahkahasını bastırdı. Tekrar ağzımın içine girdi. "Seni seviyorum Len."

Elimi alçaktan sikinin etrafına sardım ve emerken hevesle pompaladım. Çaresiz, boşuk bir inilti ciğerlerinde gümbürdedi. Dudaklarımı sikinin başının etrafına kapatıp onu yuttuğumda dizleri büküldü.

CJ şaşkın gözlerle bana baktı. Yanağımı avuçladı ve başparmağını ağzımın köşesinde gezdirdi. "Sen bambaşka birisin, bunu biliyor musun?"

Kot pantolonunun fermuarını çekip kemerini bağlarken ona gülümsemekten kendimi alamadım.

"Buraya gel." Şapkasını tekrar kafasına geçirdi, kalkmama yardım etti ve bir öpücük için eğildi.

Geri çekildim. "Az önce ağzıma boşaldın. Bundan sonra beni öpmek istemezsin."

Kaşları çatıldı. "Benimle taşak mı geçiyorsun? Gel buraya."

Ağzıma kondurduğu öpücük neredeyse pornografikti. CJ beni o kadar yakın tuttu ki bir bütün olduk; kolları belime, benimkiler de boynuna dolandı.

Alnımı omzunun kıvrımına yasladım. "Bunun için teşekkür ederim."

CJ güldü. "Sana teşekkür etmem gerektiğine eminim." Boynumu öptü. "Ve edeceğim. Tekrar ve tekrar ve tekrar

bu gece."

"İşine git," dedim gülerek onu iterken. "Mesaideyim ve yapmam gereken şeyler var."

Ayak sesleri koridorda yankılandı ve Julian bir torba temiz yan havluyu kaptığı gibi içeri girdi. Başını CJ'e doğru eğdi. "Günaydın Bay Griffith."

CJ elini cebine attı ve elime bir menekşe tutuşturdu. "İyi günler dilerim."

Yanağını öptüm. "Seni de."

"Hey, Şef," dedi Julian. "Biri sana eğimi söyledi mi? tava yine mi sorun çıkarıyor? Simmons onu kaldırmaya çalışıyor ama şu anda dolu, bu yüzden iki kat daha ağır."

"Bir göz atacağım," dedi CJ.

Panomu ve kalemimi aldım. "Vaktin olduğuna emin misin?"

"Aynı takımdayız, değil mi? Aynı çiftlikte."

İçimde sıcak bir şeyler kabardı. Elini sıktım. "Teşekkür ederim."

CJ depodan çıkarken, "Birazdan dönerim," dedi.

Envanter çizelgesinde yerimi bulmak

Az önce yaptıklarımızdan sonra neredeyse imkansızdı.

Vücudum yanıyordu. Hiçbir zaman işten erken çıkan biri olmamıştım, ama serinlemek için hızlı bir boğuşma için ranzaya geri dönmek için sağ mememi verebilirdim.

Bugün dayanılmaz olacaktı. CJ talep ediyor Restoranın deposunun ortasında oral seks yapmak beni hiç olmadığım kadar tahrik etti.

Beni bu kadar beklettiğine göre, daha sonrası için harika bir planı olsa iyi olur.

İçimdeki acıyı biraz hafifletmek için kalçalarımı birbirine bastırdım.

Aşk. Bana iyi günler dilediğinde dilimin ucuna gelmişti.

Seni de. Seni seviyorum.

Bunu söylemek çok kolay olurdu. Tam oradaydı.

Kalemime baktım ve koşarak dışarı çıkmayı düşündüm. yakalayıp ona söyleyebilirdim. Ama bunu mutfağın ortasında söylemek de doğru gelmedi. Dikkatinin dağılmasını ya da sadece bir dil sürçmesi olduğunu düşünmesini istemiyordum.

Ona bu gece söyleyecektim.

Buna karar verdikten sonra envanter listesine geri döndüm. Arka kapı açılıp kapandı ve CJ'in alet çantasının şingirtısını ve mutfağa doğru ilerleyen botlarının ağır gümbürtüsünü duydum.

"Şef, fritöz için yağımız neredeyse bitmek üzere," diye seslendi Julian kapıdan.

Raflara göz gezdirdim. Bir yerlerde fazladan kutulanmış bir sürahi gördüğümü biliyordum. Köşeye itilmiş olduğunu gördüm.

"Burada bir tane daha var," diye bağırdım. "Yarın kamyonunda daha fazlası olacak."

Panoyu rafa bıraktım ve köşedeki devasa yağ sürahisini çektim. "Al bakalım."

Döndüğümde gölgelerimiz karşılaştı ama bana bakan adam, saygı kazanmak için yorulmadan çalıştığım adam değildi.

"Zavallı küçük Eleanor," dedi kötü niyet ve neşenin rahatsız edici bir karışımıyla. "Tek yapman gereken arabayı sürmek ve

Çeneni kapalı tut." Yeni bilenmiş bir bıçağın Şefin bıçağı floresan ışığında parlıyordu. "Justin bunu yapabileceğine yemin etti."

Çıglık atmaya başladım ama bıçağın ucunun boğazıma dayanması beni hemen susturdu.

"Sen miydin?" Dehşet görüşümü bulandırırken hırıldadım. "Kimsin sen?" Kekeledim.

Julian kıkırdadı. "İtiraf etmeliyim. Seni avlamak kolay değildi. Buradaki iş ilanına başvurduğumda doğru kişiyi bulup bulmadığımı bile bilmiyordum. Hapishane seni değiştirdi." Sırıttı. "Bunun için üzgünüm. Ne yazık ki sen ve kardeşin bu kadar erken çıktınız. İçeriden birilerinin ikinizden de bıkip bu işi halledeceğini umuyordum.

ama hayır. Sanırım bazı yarım kalmış işlerin elle tamamlanması gerekiyor."

"Onu sen öldürdün," dedim başım dönerken. "Boğazını kestin."

"Biraz dağınık, kabul ediyorum. Ama senin ve DeRossi'nin her zaman söylediği gibi. Sunum önemlidir." Julian'ın parıldayan gülümsemesi manikti "Mektubunu aldın, değil mi? Onu buraya çekecek kadar ekmek kırıntısı bıraktım. Hatta gitmesini bile sağladım. ranzanın içinden geçip suçlayıcı herhangi bir şey tutarak. Bütün bu çabayı gösterip de yakalanmak utanç verici olurdu. on yıl sonra."

Bıçağın ucunu boğazıma dayadı ve ciddi olduğunu anlamam için derimi yeterince deldi. "Bu küçük sürükleyici saha gezisi ne kadar eğlenceli olsa da, orada bulunan diğer tek kişiden kurtulmamın zamanı geldi, böylece tüm o parayı harcamaya başla."

"Neden?" Gözlerimden yaşlar süzülürken mırıldandım. Bıçağın ucu bir kıl kadar daha ileriye saplandı ve dudağımı ısırdım.

"Neden, ne? Neden kardeşini banka soyarak paçayı kurtarabileceğine ikna ettim?" Julian kıkırdadı. "Boktan bir satıcıydı. Onu bir şekilde yeniden kullanmak zorundaydım." Bıçağı geri çekti ve tertemiz beyaz ceketimin ön kısmında gezdirdi.

Boyun. "Ya da belki bankadan çıkar çıkmaz neden polisleri aradığımı bilmek istersiniz?"

Sırtışı bir orak gibi keskin ve bir o kadar da ölümcüldü.

"Siz ikinizi yoldan çekmek için tabii ki. Sadece onun olması gerekiyordu. Bir kişiyi ortadan kaldırmak iki kişiyi ortadan kaldırmaktan çok daha kolaydır. Ama nedense ona bıraktığım arabayı sana kullandırttı. Bu yüzden dönmek zorunda kaldım. Ben uyum sağlayabilen biriyim. Seni ve kardeşini polise ihbar ettim ve siz ikiniz koz olarak kullanamadan parayı aldım. Hapishanede seni kontrol etmek biraz daha zordu.

Bu da dahil. Sessiz kalması için kardeşine dışarı çıktığında parayı onunla paylaşacağıma söz vermem yetti. Ama

sen . . . Ne kadar masum olduğunu söyleyip duruyordun. Ben de seni korkutmak zorunda kaldım." İçindeki zevk Gözleri çılgın ve dengesizdi. "İşe yaradı mı Eleanor?" diye nefes nefese kaldı. "Mesajımı aldın mı?"

Julian beni yerimde tutmak için bıçağı göğüs kafesime bastırdı ve şef ceketimi yukarı çekerek hapisanede aldığım yara izini ortaya çıkardı.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken görüşümü bulanıklaştırdı. "En iyi işi değil, ama dilenciler seçici olamaz. Ben söyledim seni öldürmek için. Dokuz canı olan lanet bir kedi gibisin, ama tükenmek üzeresin. Umarım o kovboy seni iyi kullanmıştır. Eminim yakında başka bir kış parçası bulacaktır. yeterli."

Geri tepen bir tabancanın tıkırtısı beni korkudan felç olmaktan kurtardı.

"Bu çiftlikteki kadınlara saygısızlık etmemen konusunda sana ne demiştim?" CJ silahını çekmiş, düzgün adımlarla ilerliyordu.

"Ah, kovboy tam zamanında gelip günü kurtarıyor. Ne kadar da şiirsel." Julian çılgınca bir kıkırdama çıkardı. "Çok geç!"

Silah sesi duyuldu ve göğsümde yakıcı bir acı hissettim.

CJ adımı haykırdı ama ben çoktan düşmüştüm.

CARSON JAMES

B Lennon kollarımda nefes nefese ve inleyerek yatarken deponun zemininde kan birikmişti. Cesetlerin telaşı insanlar bağırarak emir verirken ve 911'i ararken etrafta kaynaşan kalabalık bir kitleye dönüştü.

Çok fazla kan var.

"Ne oldu böyle?" Nate kapıdan içeri dalarken kükredi. Olduğu yerde durdu ve Lennon ve Julian, ve bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Aman Tanrım."

Hemen fırladı ve dizlerinin üzerine çöktü.

Şoktan mı yoksa aptallıktan mı bilinmez, tek söyleyebildiğim "Burada ne işin var?" oldu.

Nate bana aptalmışım gibi baktı. "Silah seslerinin neye benzediğini biliyorum ve koşuya çıkmışken bunları duymamam gerektiğini de. Biri 911'i aradı mı?"

Başımı salladım.

"Tamam. İyi gidiyorsun. Operatör ne dedi?" Ağzımdan "Helikopter," diye bir cümle döküldü.

Nate omzunun üzerinden baktı ve "Bana lanet olası bir ilk yardım çantası getirin!" diye bağırdı. Tekrar bana döndü. "Diğer adam kim?"

Lennon'ın gözleri tekrar kapanırken, "Cook," dedim.
"Ona saldırdı. Uzun hikâye."

"Bunu bana anlatmak için yaşayacak, bu yüzden bir arada tutmana ihtiyacım var. Anlaşıldı mı?"

Başımı salladım.

Nate bir ilk yardım çantası aldı ve karıştırdı. Küçük bir rulo gazlı bez ve paketlenmiş yara sargıları çıkardı.

"Bıçağı çıkarma. Sabit tut."

Lennon'ın göğsünde lanet bir bıçak vardı ve ben Orada oturup gözyaşlarını ısırarak ona sarılmaktan başka bir şey yapamadı.

Bıçağın hareket etmesini engellerken Lennon inledi. Nate sızan kan akışını durdurmak için deliğin etrafına gazlı bez sararken.

"Benimle misin, boksör?" Eğildim ve nemli alnına bir öpücük kondurdum.

"Acıyor," diye bağırdı. "Nefes alamıyorum."

"Muhtemelen akciğerini çökertmiştir," dedi Nate. Avucunu göğüs kafesinin sağ tarafına, bıçağın ucunun etrafına bastırdı. "Kalkmasına yardım et."

Lennon'ın nefesi kesildi ve ben onu ayağa kaldırırken çaresiz bir çığlık attı. "Acıyor, acıyor!"

"Biliyorum tatlım," diye yatıştırdı. "Uyanık kalmaya çalış. Oturmak helikopter gelene kadar nefes almana yardımcı olacaktır."

Nate tüm askeri kariyerini savaş bölgelerinde ve dışında geçirmişti ama bu konuda pek konuşmazdı. Savaş tıbbi eğitimi aldığını biliyordum ama daha önce hiç görmemiştim.

Onu iş başında.

Helikopterin inmesi için geçen dakikalar boyunca bize koçluk yaparken tüm kırgınlıklarım ve kinlerim yok oldu. Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından uçuş hemşireleri restorana koşup bizi buldular.

Sağlık ekibi Lennon'ı bir sedyeye koyup helikopterin arkasına iterken polisler binanın etrafını sardı.

Rotorlar dönmeye başladığında Nate, "Gidelim," dedi. Elini omzuma attı ve beni neredeyse kamyonetine kadar sürükledi.

Çimlerin üzerinden geçerken kendi ayaklarıma takıldım. Yatakhane gözyaşı dalgaları arasında parıldıyordu. "Gitmeliyim- gitmeliyim-"

"Eşyaya ihtiyacı yok," dedi Nate. "Hastane bununla ilgilen. Ama gözlerini açar açmaz orada olmanıza ihtiyacı var."

"Tamam."

Hastaneye giderken hiç konuşmadık. Nate direksiyonu sessizce kavradı ve tüm yol boyunca limitin yirmi kat üzerinde hız yaptı. Pencerelelerin diğer tarafındaki dünya bir bulanıklık oldu.

Ya uyanmazsa? Neden o lanet aleti tamir etmek için uzaklaştım? Neden onu daha önce kontrol etmedim?

Neden onu onunla odada bıraktım?

"Aklını başına topla," dedi Nate.

bir park yerinde ciyaklayarak durdu. "Nerede olduğunu biliyorum. Güven bana, ben de o yollardan geçtim. Eğer kendini, bunu engelleyebilecek her şeyin tavşan deliğine girmesine izin verirsen

içinden asla çıkamazsınız. Bazen yangını durdurmak için yangın hattını kesmeniz gerekir, bazen de sıcaktan kurtulmak için içinden yürümeniz gerekir. Bugün yürümek zorundasınız,

Çünkü kızın onu bu durumdan kurtarman için sana güveniyor. O yüzden çizmelerini çek ve yola koyul."

Baylor acil servis bölümünün kapıları geriye kaydı ve soğuk, geri dönüştürülmüş bir hava dışarı fırladı.

"Lennon Maddox. Helikopterle geldi. Ben o-"

"Nişanlım," dedi masanın arkasındaki hemşire, parmakları bilgisayar tuşlarının üzerinde gezinirken. "Bize geleceğinizi söylediler."

Dilim sürçmüş olmalı ama umurumda değildi.

"Az önce ameliyata girdi. Bir gelişme olduğunda sizi arayacaklar."

Nate beni fiziksel olarak masadan uzaklaştırmak ve vinil bir sandalyeye oturtmak zorunda kaldı.

Kollarımı dizlerime dayadım ve başımı ellerimin arasına aldım. Avuçlarımı ağzıma kapatırken "Teşekkür ederim," diye mırıldandım. Dünya dönmeyi bırakmamıştı ve Lennon'ı geri alana kadar da bırakacağından emin değildim.

"Her şey yoluna girecek," dedi kolunu etrafıma dolayıp beni kucağına çekerken.

Uzun zamandır ilk kez kardeşime kavuşmuş gibi hissediyordum. Şimdi kızıma ihtiyacım vardı.

Kapı açıldı ve Ray, Christian'la birlikte içeri girdi. onun yanında. "O nasıl?" Ray bizi fark ettiğinde sordu.

"Ameliyata yeni girdi," dedi Nate. kelimeler. "Biraz zaman alabilir."

Ray sandalyesini önümüze park etti ve Christian da çemberi tamamlamak için bir koltuk çekti.

"Cass çiftlikteki işlerle ilgileniyor. Brooke ona yardım ediyor ve çocuklara bakıyor. Becks ve annem Lennon ve senin için bir şeyler hazırlıyorum."

"Hiçbir şeye ihtiyacım yok," dedim yere bakarken.

Ray etrafına bakındı. "En az birkaç gün burada olacaksın. Belki daha fazla."

İçimi çektim ve ellerimi saçlarımda gezdirdim. "Yapacak o kadar çok işim var ki..."

Christian elini sırtıma koydu. "Şu anda tek yapman gereken Lennon için orada olmak. Geri kalan her şey halledildi. Ben de eski günlerdeki gibi senin adamlarınla birlikte çalışacağım. Cass, DeRossi ve karısı Maddie'nin Lennon'ı korumak için çoktan uçağa bindiklerini söyledi."

Ne diyeceğimi bilemedim çünkü "teşekkür ederim "in her versiyonu tamamen yetersizdi.

Saatin akrep ve yelkovanı dönüp dururken kardeşlerim de benimle birlikte oturuyordu. Annem, babam ve Becks kısa süre sonra sandalye kümesine katılarak çemberi genişletti.

"Geldiğiniz için teşekkürler," dedim asık suratlı bir parti ev sahibi gibi.

Annem uzandı ve dizimi sıktı. "Biz yapardık sizden biri olsaydı da aynı olurdu. Bunu biliyorsunuz. O da en az sizin kadar bizim."

"Carson Griffith?"

Adamın sesiyle kendime geldim ve o hızla ayağa kalkarken neredeyse sandalyemi deviriyordum.

Nate beni biraz itti. "Git kızını getir. Biz burada olacağız."

Birinin benim için hazırladığı çantayı aldım ve hemşireyi takip ettim. Bana geri dönerken eşlik etti. Hastane koridorlarının labirentinde beni yeşil önlüklü bir kadına teslim etti.

Kapalı bir kapının önünde durduğumuzda, "Lennon ameliyattan çıktı," dedi. "Bıçak boşluğa girdi kaburgalarının arasından akciğerine girmiş ve onu delmiş. Bakım ekibi ve ben ameliyatın en iyi sonucu vereceğine karar verdik. Durumu stabil ve iyiye gidiyor. Muhtemelen onu birkaç gün hastanede tutacağız, böylece onu izleyebileceğiz.

iyileşme." Cerrah gülümsedi. "Şu an için sizi görmeye hazır olduğumu düşünüyorum. Konuşmayı hiç bırakmadı PACU'da takılırken nişanlısından bahsetti." "Teşekkür ederim," dedim kapıyı açıp içeri girerken.

izin almadan içeri giremezsin.

Lennon yatakta dik bir şekilde dinleniyordu. Hastanede Elbisesi yarı açıktı ve göğsünün etrafına sıkıca sarılmış bandajları ortaya çıkarıyordu. Bir tüp vücudundan dışarı ve aşağı doğru kıvrılıyordu. yatağın yan tarafında. Serumlar ve monitörler vücudunun geri kalanını kaplamıştı.

Botlarımın gıcirtısı tertemiz odada yankılanırken ağır gözlerle bana baktı.

"Bana uyuşturucu verdiler." Gözlerini kapatırken tembel bir gülümseme yüzünü boyadı. "Gerçekten iyiler. Sanırım evleniyoruz."

İçimdeki düğümün bir kısmı çözülürken kıkırdadım. "İyi hissetmene sevindim."

"Ceketimi getirdin mi?" diye sordu nefes nefese kalarak. "Hava soğuk."

Çantamıza uzandım ve çiftlik ceketimi çıkardım. "Annem ve Becks bunu senin için buraya attılar." Açtım ve bir battaniye gibi kucağına serdim. "Daha iyi mi?"

"Mhmm."

"Neye ihtiyacın var?" Yatağının yanına bir sandalye çekip elini elime sararken sordum. "Söyle ve senin olsun."

"Benimle evlenir misin?" diye mırıldandı başı tekrar yana yatarken.

Eğildim ve alnına bir öpücük kondurdum. "Bunu planlıyorum."

"Tamam," dedi nefes nefese. "Çünkü sanırım seni seviyorum."

Hastanelerde zaman bir efsaneydi. Gece ve gündüz arasında hiçbir ayırım yoktu. Floresan ışıkları ve durmak bilmeyen kesintiler benim sirkadiyen ritim.

Sadece üç gün olmuştu ve duvarlara tırmanmaya başlamak üzereydim.

Lennon başını yatağın arkasına doğru çevirirken esnedi ve bana baktı. "Merhaba."

Yorgun bir gülümseme sundum. "Hey, bela."

"Hâlâ burada mısın?" Daha iyi bir pozisyona geçmeye çalıştı. ama dondu kaldı ve inledi. "Her şey acıyor."

"Hâlâ buradayım," dedim usulca yastıklarını düzeltirken. "Sana hiçbir yere gitmeyeceğimi söylemiştim."

Önündeki duvara baktı ve boş bir şekilde başını salladı.
"Özür dilerim. Biraz kendimde değildim."

Alnına bir öpücük kondurdum. "Dinlen. Şu anda yapman gereken tek şey bu."

"Dinlenmekten çok yoruldum," diye homurdandı.
"Yapacak bir sürü iş var."

Lennon mükemmeldi. Çok çalışan, çok oynayan bir doğa gücü. Zıt kutuplar birbirini çeker derler ama ben bundan pek emin değildim. Lennon ve ben tahmin ettiğimden çok daha fazla birbirimize benziyorduk.

"Herkes bizi koruyor. Şef DeRossi biraz önce buradaydı." Pencere kenarında duran vazodaki çiçekleri işaret ettim. "Onları ve öğle yemeğini getirdi. kattaki tüm hemşireler için restorandan." I döner masanın üzerindeki paket servis kaplarını işaret etti.
"Ve bizim için."

Yüzünde güneşi gölgeleyen bulutlar gibi hüznü bir ifade belirdi. "Kesinlikle kovulacağım."

"Hayır, değilsin," dedim yatağa yerleşirken, Kolumu dikkatlice ona doladım. "Neden biliyor musun?"

Lennon başını kolumun kıvrımına sıkıştırdı.

"Çünkü Griffith ailesinin bir parçası olduğunuzda, ailenin dışından biri tarafından kovulamazsınız."

Polisler ve birkaç FBI ajanı bugün hastane odasına girip çıkmışlardı. Olayı çözmeye çalışıyorlardı. yargı yetkisi ve ne halt olduğu.

Tek umursadığım Julian'ın ölmüş olmasıydı.

Restoranın güvenlik kameraları denememizi kaydetmiş olsa da, her şeyin doğru olduğundan emin olmak için her şeyi yeniden saymamız gerekti. Muhtemelen o saksoyu asla unutamayacaktım.

Kapı çalındı ve ikimiz de irkildik.

"Merhaba Lennon," dedi cerrah içeri girerken. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Sanki göğsümden bıçaklandım ve ameliyathanede karnım yarıldı, sonra da biri içime bir tüp soktu."

Cerrah profesyonel bir gülümsemenin ardına bir kahkaha sakladı. "Seni buradan çıkarabilir miyiz diye görmek için bugün ilaçlarını azaltmaya çalışıyoruz. Kulağa nasıl geliyor?"

Lennon gözlerini kapattı. "Berbat, ama kabul ediyorum."

"Göğüs tüpünüzü çıkarmak ve her şeye göz kulak olmak için bazı ayakta tedavi randevularınız olacak." Bana baktı. "Bay Lennon sizi bunlara götürebilir mi?"

"Ben hallederim," dedim.

Lennon bana baktı. "İşe geri dönmen gerekiyor."

Her ne kadar rutin hayatımın huzurunu ve istikrarını özlesem de, o benimle eve gelene kadar yanından ayrılmayacaktım.

"Ev nasıl bir yer?" diye sordu cerrah. "Merdivenler iyi bir fikir değil. Mümkün olduğunca dinlenmenizi istiyoruz."

Lennon bana bakarken, "Alt kattaki kanepede uyuyabilirim," dedi.

Başımı salladım. "Ben ayarlamaları yaparım. Bu konuda endişelenme."

"Bebeğim," diye homurdandı Lennon.

Onun katkısı olmadan işleri hallettiğim için kızgın olması umurumda değildi. Bana "bebeğim" dedi. Ondan gelen bu küçük şefkat beni daha da güçlendirdi.

"Güzel. Önümüzdeki bir kaç gün boyunca On iki saat kadar sonra bu konuşmayı tekrar gözden geçiririz." Cerrah kapıya doğru geri çekildi. "Dinlenmene izin vereceğim. Bir şeye ihtiyacınız olursa arama düğmesine basmaktan çekinmeyin."

"Teşekkürler," dedim o kapıdan çıkarken.

Lennon, "Kanepede uyuyabilirim," diye itiraz etti. "Beni buradan çıkaracaksa, umurumda bile değil."

"Bana güveniyor musun?" Bu hem bir soru hem de bir ricaydı.

Lennon başını göğsüme yasladı ve biraz daha rahatlamaya çalıştı. "Hayatımla."

Kapının bir kez daha çalınması ikimizi de sinirlendirdi.

"Ne?" Kapı açıldığında tersledim.

Ray içeri girdi ve benim biraz kafam karıştı.

"Burada ne yapıyorsun?"

Kapı tekrar açıldı ve başka bir tekerlekli sandalye içeri girdi. Brooke'un üzerinde Lennon'inkine benzeyen bir hastane önlüğü vardı. Kucağında bir bebek olduğu için bir hemşire tarafından itiliyordu.

"Vay anasını," diye mırıldandım dik otururken.

Lennon oturmama yardım etmek için kolumu tuttuğunda gözleri büyüdü.

Ray kulaktan kulağa gülümsüyordu. Onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim. "Bir odaya yerleşmeden önce gelip sizi görelim dedik."

Brooke küçük bebeği kucağına alırken bitkin ama mutlu görünüyordu.

Lennon şok ve şaşkınlık karışımı bir ifadeyle, "Bu bebek taze taze," dedi.

"Brooke'un doğum sancısı çektiğini bize neden söylemedin?" Ray yatağın benim tarafıma doğru gelirken sordum.

Omuz silkti. "Oldukça hızlı oldu."

Brooke'un tekerlekli sandalyesini iten hemşire onu Lennon'ın yanına park etti.

Brooke kollarını yana yatırarak küçük bebeği gösterdi. "Yeğeninle tanışmak ister misin? Bu Olivia."

Olivia'nın tıpkı Brooke gibi küçük kahverengi bukleleri vardı ama yüz hatları tamamen Griffith'e benziyordu.

"İstersen onu tutabilirsin," dedi Brooke. Lennon geri çekildi. "Ben hiç bebek tutmadım."

Uzanıp Olivia'yı Brooke'un kollarından dikkatlice alırken, "Çok kolay," diye onu rahatlattım.

Bebeği göğsüme çekip Lennon'ın yanına yerleşirken Ray'in ensemde nefes alıp verdiğini hissedebiliyordum.

Olivia itilip kakılırken hoşnutsuz bir homurtu çıkardı ama hemen uyumaya başladı.

"Hey, kızım," diye onu kolumun arasına alarak sakinleştirdim. "Ben senin CJ amcanım. Bu da Lennon Teyzen."

Bebeği kucağıma alırken Lennon bana kocaman gözlerle baktı, ellerine hala bantlanmış olan serumlara dikkat ediyordu

ve kolunu. "Onu tutmamın bir sakıncası var mı, yoksa tutmamamı mı tercih edersin?"

Brooke'un gözleri nazikti. "Eğer kendini iyi hissediyorsan onu tut. Tutmazsan bu beni gücendirmez. Senin de acı çektiğini biliyorum."

Lennon'ın küçük Olivia'yı kucağına alışını izlemek içimde bir tuhaflık yarattı. Böyle kesinlikle büyüleyici görünüyordu.

Saçlarının siyah ve beyaz telleri gümüş bir örgüye karıştı. Gölgeler ve ışık. İkisini de bünyesinde barındırıyordu.

Çok güzel. Alevlerin yok edemediğini kül kapladı. Lennon kaşlarını kaldırarak, "Oh, çok rahatsın," dedi. Olivia kıpırdandı ve ağlamaya başladı.

"Kahretsin," diye mırıldandı Lennon panik içinde. "Her şeyi berbat ettim.

Biri şunu düzeltsin."

Olivia'yı Brooke'a geri verirken Ray kıkırdadı. "Merak etme. Bunu bana da yaptı. Görünüşe göre küçük prensesim sürpriz doğum günü partisinden pek memnun kalmamış. bugün."

"Umarım daha iyi hissedersiniz," dedi Brooke hemşire tekerlekli sandalyeyi dikkatlice yataktan uzaklaştırdı. "Ne zaman eve gidebileceğini düşünüyorsun?"

"Umarım yarın," dedi Lennon. "Parmaklar çapraz. Çiftliğe dönmeye hazırım."

"Belki eve birlikte gideriz," dedi Brooke gülümseyerek. "Çocuklar da bize el pençe divan dururlar."

Lennon yumuşak bir kahkaha attı, sonra canı yanmaya başlayınca elini göğsüne bastırdı. "Tebrikler."

"Ne düşünüyorum biliyor musun?" Kapı kapandığında ve ortalık sessizleştğinde söyledim.

Lennon tekrar bana doğru eğildi. "Hm?"

"Sonunda biberonla beslenen o küçük buzağıya bir isim vermeliyiz."

Yüzünde meraklı bir ifade vardı. "İneklere isim vermediğimizi sanıyordum?"

"Bence seninkine bir isim vermeliyiz." Parmaklarımı onunkilerle birleştirdim. "Her zaman bir istisna vardır,

değil mi? Tıpkı benim soyadımı asla almayacağını
söylediğim gibi?" Çenesini yukarı kaldırdım ve onu öptüm.
"Sen benim istisnamsın."

LENNON

S O, bu bir aileydi.

Bay Griffith'in çok sevdiği koltuğuna yerleştim, Dışarıdaki yaz sıcağına rağmen bir yığın yastık ve yorgana sarılmış. Bir hastane bardağı buzlu su, bir Bir fincan kahve ve bir bardak tatlı çay yan masanın üzerinde duruyordu, böylece farklı bir şey istediğimde kalkmama gerek kalmıyordu.

Telefonum kucağımda vızıldadı. CJ çiftlikte bir yerde yirmi metrelik bir uzatma kablosu bulmuştu, böylece yanımda fişe takılı tutabiliyordum. Ekrana baktım ve sıırıttım.

Ray bir hata yapmıştı. Büyük bir hata.

Telefonumu kaydırdım ve oyunumu oynadım, sonra kucağımda ters çevirdim ve gözlerimi kapattım.

Ön kapı açıldı ve kapandı. Gözlerimi açmadan önce ayak seslerini duymayı bekledim.

Eğer CJ olsaydı, kovboy çizmeleriyle kararlı ve amaçlı adımlar atardı.

Bayan Griffith genellikle spor ayakkabı giyerdi, bu yüzden adımları daha yumuşaktı.

Bay Griffith'in bastonuyla yürümek gibi sıra dışı bir alışkanlığı vardı.

Ray olsaydı, tekerlekli sandalyesinin fayans ve parkelere sürtünme sesini duyardım.

Cassandra'nın topuklu ayakkabılarında belirgin bir tıkırtı vardı.

Nate'in yürüyüşü neredeyse tamamen sessizdi, Becks ise bir fil gibi tepiniyordu.

Christian'ın adımları ağırdı ama topuklarını biraz kaydırarak botlarına belirgin bir tıslama verdi.

Ama ben onları duymadım. Yatak odası terliklerinin kaymasıyla gözümü açtım. Brooke hâlâ pijamalarının içindeydi. "Hey," dedi paytak paytak içeri girip yavaşça aşağı inerken.

kendini kanepeye attı. "Arkadaş ister misin?"

Telefonumdaki bulmaca oyununu kontrol ettim. Ray henüz harekete geçmemişti. "Kocan hemen arkada mı?"

Brooke kıs kıs güldü. "Evet. Dışarıda öfke saçıyor." Gözlerimi tekrar kapattım. "Bebeğin nerede?"

Brooke, Claire'in dergilerinden birini alıp karıştırmaya başlarken, "CJ onu yakalamış," dedi. "Amcaların güzelliği de bu işte. Her zaman sevimli bir bebeği kucağına almak isteyen bir çift el vardır."

Kapı açıldı ve çarparak kapandı, ardından Ray'in tekerlekli sandalyesi kaydı, iki çift ayakkabıyla vurgulandı: sabit botlar ve yüksek topuklu ayakkabılar.

Tahmin etmem gerekirse, CJ ve Cassandra. Doğru tahmin etmişim.

Cassandra her zamanki gibi görkemli ve korkutucu bir şekilde içeri girdi. CJ, göğsüne bastırıldığı bebek Olivia'yla onun arkasından geldi. Ray oldukça kızgın görünerek arkadan geldi.

Sırıttım.

Ray, "Yüzündeki o lanet bakışı sil Maddox," diye tersledi.

Cassandra omzunun üzerinden CJ'ye baktı. "Lennon'la böyle konuştuğu için kardeşine bağırmayacaksın. Bu mu?"

CJ gözlerini kucağındaki bebekten alamıyordu. "Ve kız arkadaşım tarafından azarlanmak mı? Kesinlikle olmaz. İzin veriyor musun

Christian seninle savaşırmı?"

Cassandra tırnaklarını inceledi. "Güzel. Haklısın." Ray parmağıyla beni işaret etti. "Sen oyun dışısın."

"Ve sen sadece kıskanıyorsun."

"Hile yaptın!" diye karşı çıktı. "Hiçbir şekilde Yardım almadan kışından dört tane üçlü kelime puanı çıkardın. Kelimeleri Google'da aratamazsın! Kural bu," diye bağırdı Ray.

"Beni oyuna davet eden sendin," diye takıldım ve telefonumdan oyunu açtım. Harf sıramdan J, U, X, S, T, A'yı sürükledim ve onları koyduğum tahtaya ekledim "pozisyon" kelimesini bir önceki sıramda üçlü kelime skor alanında kullandım.

Tek bir turda seksen yedi puan topladığımda Cassandra ve Ray'in telefonları çaldı.

Ray kısık bir hırıltı çıkardı ve telefonunu boş bir koltuğa fırlattı. "Seni de aptal kelime dağarcığını da sikeyim."

"Her zaman kaybeden biri miydin, yoksa bu senin için yeni bir özellik mi?" Gözlerimi kapatırken sordum.

CJ bir eliyle bebeği tutarken diğer eliyle Ray'in telefonunu aldı ve "O hep böyleydi," dedi. Telefonu Ray'e doğrulttu. "Ama bir şeyi açıklığa kavuşturalım. Eğer kadınımla bir daha bu şekilde konuşursan, seni O seni mutfak bıçağıyla dilim dilim doğrarken sen de mezarını kaz." "Görünüşe göre sadece ben ve Cass oynuyoruz."

homurdandı.

Brooke bıyık altından güldü.

"Yazık," dedim telefonumu elime alıp mevcut harf kutucuklarımla oynarken. "Çift kelime skorunuz 'cap'i 'capricious'a çevirmek üzereydiniz."

Ray ofladı pufladı. "Ne oluyor Maddox? Profesyonel olarak Scrabble falan mı oynuyorsun?"

Gözlerinin içine baktım. "Uzun süre hapisteydim. Çok Scrabble oynadım."

"Ağzından çıkana dikkat etsen iyi olur," dedi Cassandra.
"Göğüs tüpüyle seni boğabilir."

"Yarın çıkarıyor olmasaydım, çıkarırdım," diye mırıldandım.

Ray teslim olmak için ellerini kaldırdı.

CJ babasının koltuğunun yanına çektiği sandalyeye yerleşti. "Nasıl hissediyorsun?"

"Yorgunum," dedim başımı eğip ona bakarken.

"Gerçekten işlemem lazım ama kalkmak istemiyorum."

Bakışlarımı başka yöne çevirdim, böylece onun göğsümün zorlukla inip kalkmasını izlediğini görmek zorunda kalmayacaktım.

Hastaneden taburcu olduğumdan beri CJ yanımdan neredeyse hiç ayrılmamıştı. Herkes ikimizi de korumak için çabaladı ama bir noktada hayatın normale dönmesi gerekiyordu.

Her ne demekse.

Kardeşim öldürülmüştü. Bıçaklanmışım. aşıçlarımdan biri tarafından. Onu erkek arkadaşım öldürmüştü.

Ve hiçbir şey olmamış gibi hayatımıza devam mı etmemiz gerekiyordu?

FBI Julian'ın dairesini aramış ve parayı bulmuştu. En azından çoğunu. Yıllar boyunca paranın bir kısmını harcamış ama tamamen ortadan kaybolmadan önce kardeşimi ve beni ortadan kaldırmayı bekliyordu.

On yıl önce beni temize çıkaracak kanıtlar vardı, ama artık bir önemi yoktu. O zamanı geri alamazdım. Zamanı geri alamazdım ve hapishane sistemine girdiğimde saldırıya uğradım. Orada geçirdiğim yılları geri getiremezdim. Kaçınamazdım Sabıka kaydı olan bir kadın olarak topluma yeniden entegre olma mücadelesi.

Kaburgalarımın arasından kayan bıçağı geri alamadım ve akciğeri deldi. Hastanede gördüğüm tuhaf bakışları, daha fazla ağrı kesiciye ihtiyaç duyduğumda doktorların ve hemşirelerin şüpheli davranışlarını ve acı verici bir iyileşme.

Bunu tekrar tekrar yaşamadan restoranın deposuna asla giremeyeceğim gerçeğini değiştiremezdim. Çalışanlarım bana asla aynı gözle bakmayacak ve hak ettiğim saygıyı göstermeyeceklerdi.

CJ eğildi ve şakağıma bir öpücük kondurdu.
"Dinlenebilmen için herkesi dışarı atmamı ister misin?"

"Ben iyiyim. Bir haftadır dinleniyorum."

"Verandada oturmak ister misin?" CJ sordu.

"Etrafta dolanmayı bırak. İsterse sana haber verir."

Ray buzdolabını karıştırdığı mutfaktan seslendi.

Ağzımın kenarından sıkı bir gülümseme geçti ve CJ'in elini sıktım. "Ben iyiyim. Söz veriyorum."

Biri televizyonu açtığında nihayet rahatlamıştım.

Arka plandaki gürültü herkesin bakışlarından kurtulmamı sağladı.

CJ, Olivia'yı Cassandra'ya teslim etmiş, o da bebeği kucağına almaya bomba teknisyenlerinin canlı patlayıcılarla uğraştığı gibi tepki vermişti.

"Neye ihtiyacın var?" CJ usulca sordu.

İçimi çektim. "Bir vampir gibi dik değil de düz bir yatakta uyuyabilmek."

CJ kıkırdadı. "Belki yarın."

"Bu gece git yatakhane uyu. Yorgun olduğunu biliyorum."

Başını iki yana salladı.

CJ ailesinin kanepesine yerleşmişti.

Hastaneden eve geldiğimden beri, bir şeye ihtiyacım olursa diye. Her sabah boynu ve sırtı bir önceki günden daha fazla sarsılmıştı, ama hiç şikayet etmedi. Bir kere bile.

"Tüm bunlar için özür dilerim," dedim amaçsızca duvara bakarken.

"Özür dilemeyi bırak." Parmaklarımızı birbirine geçirdi.

"Bu senin hatan değil."

"Öyle sayılır..."

"Benimle tartışmayı bırak, boksör." Alnımı gagaladı. "İşin 'iyi ya da kötü' kısmına bir adım önde başlıyoruz."

İnsanlar bütün öğleden sonra girip çıktılar. Olivia huysuzlanmaya başlayınca Brooke ve Ray evlerine döndüler. Christian Cassandra'yı eve götürmeden önce birkaç dakika konuşmak için uğradı. Becks ve Nate uğrayıp akşam yemeği boyunca takıldılar ve sonra evlerine gittiler.

Açılan kapıların ve kovboy çizmelerinin kakofonisi sessizleştğinde minnettar oldum.

CJ dışarı çıkarken sessizlikten yararlanarak yatakhaneyi kontrol ettim ve her şeyin halledildiğinden emin oldum. Tam uykuya dalmıştım ki bir şey battaniyelerin yerini değiştirdi. Ya da daha doğrusu, biri.

Gözlerimi ovuşturdum ve CJ'in annesini koltuğun ayak dayama yerinin ucunda buldum.

"Bana aldırma tatlım," dedi sessizce, bacaklarımın yarısına kadar kaymış olan battaniyeyi kaldırırken ve kucağıma düzgünce koydu. "Sadece üşümeni ya da kalkmak zorunda kalmanı istemiyorum."

"Teşekkürler, Bayan G."

Kıkırdadı. "Beni havalı biri gibi gösteriyorsun. Gece yatmadan önce bir şeye ihtiyacın var mı? Ben erken yatanlardanım. gal."

"Ben iyiyim," dedim yorgan deseninin dikişlerinden birinin izini sürerken. "Yine de teşekkürler."

Claire bana meraklı bir bakış attı. "Emin misin? İhtiyacın olursa konuşmak için her zaman buradayım."

Günün büyük bir bölümünde zihnimde dönüp duran düşünceler üzerine kafa yordum ve sonra buna karşı karar verdi. "Ben iyiyim. Oturma odanızı mahvettiğim için özür dilerim."

Claire bunu yanıma oturması için bir davet olarak algıladı. "Bilmen gereken bir şey var." Dirseğini kolçağa dayadı. "CJ burada kalıp kalamayacağını sormadı."

taburcu olduğunda. Konuyu açma şansı bile olmadı. Ben teklif ettim."

Kaşlarım çatıldı.

"Hiç kimse senin yaşadıklarını yaşamak zorunda kalmamalı. Ve kesinlikle insanlar olmadan iyileşmek zorunda kalmamalısın.

sana yardım etmek için." Elimi okşadı. "Biliyorsun, ben Oğullarım büyüdüğünde üzölmeye başladım. Ev gittikçe daha da sessizleşti. Taşındılar, dünyada kendi yollarını çizdiler ve kendi hayatlarını kurdular. Ve olması gereken de buydu." Gülümsedi. "Ama sonra başladılar Bana kızlarını getiren. Yıllar önce, Gretchen ve Vanessa'ydı. Gretchen vefat etti, çok yaşasın, Nate ve Vanessa boşandı. Ortalık yine sessizleşti. Ray gitmişti. Boğalara biniyordu ve Nathan ordudaydı. Nate askerden döndüğünde orada tanıştığı kadın yüzünden çok üzgündü. Nate eve döndükten sonra Becks'in ortaya çıkması uzun sürmedi. Sonra Becks Cassandra'yı buraya getirdi ve o da Christian'a aşık oldu. Brooke çiftlikte tökezledi." Kıkırdadı. "Biz de seni bekliyorduk, canım."

"Ailenizi seviyorum," diye çekindim.

"Daha önce hiç bu kadar mutlu olduğumu sanmıyorum," dedi. "Evimin dolu olmasını seviyorum. Oğullarımın aşık olduğu kadınları tanımak hoşuma gidiyor."

Aramızda sıcak bir şeyler filizlendi.

Yorgana baktım çünkü göz teması biraz rahatsız ediciydi. "İyi adamlar yetiştirmişsiniz."

Bir tanesini hak etmedim.

Gülümsedi. "O zaman dördünün hikayelerini saklayacağım Onları başka bir güne bırakalım. Brooke ve Ray'in Seth'le baş etmekte zorlanacaklarını söyleyelim, eğer Seth de babası gibiyse."

Güldüm.

"Yıllar önce Cassandra ile benzer bir konuşma yapmıştım. Ona bir kadına katlanmak için güçlü bir kadın olmak gerektiğini söyledim.

Kovboyum ve bunun arkasındayım." Kolumu sıktı. "Carson için daha iyi birini hayal edemiyorum."

CJ yataktan içeri girerken ayak sesleri evin içinde yankılandı. "Hey, anne," dedi içeri girerken kolları doluydu. "Hala yukarıda ne yapıyorsun?"

"Beni bilirsin," dedi Claire sandalyeden kalkarken. "Kızlarımla vakit geçirme fırsatını asla kaçırmam." Dizimi okşadı. "Umarım biraz uyursun, tatlım."

"Teşekkürler, Bayan G."

CJ onlar geçerken annesini yanağından öptü ve iyi geceler diledi.

"Yatmaya hazır mısınız?" diye sordu, elindekileri kanepeye bırakıp yatağın yanındaki masanın üzerine taze toplanmış kır çiçeklerinden oluşan bir vazoyu koyarken.

"Sanırım."

Gece yatağa girip çıkma rutininden nefret ediyordum. Basit şeyleri yapmak için hâlâ CJ'in yardımına ihtiyaç duymaktan nefret ediyordum ama o hiç rahatsız olmuş gibi davranmıyordu.

Koltuktan kalkmama yardım etti ve Banyoya giderken göğüs tüpüme bağlı drenaj kabı. Tuvalete girmeme yardım ederken gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı, sonra ben tuvalete girene kadar dışarıda bekledi. ayağa kalkmak için yardıma ihtiyacı vardı.

İkimiz için de bir alçakgönüllülük egzersiziydi.

Kimliğimizi oluşturduğumuz gurur, için için yanan bir kül yığınının başına başka bir şey değildi.

Sağlam kolumla dişlerimi fırçaladım, sonra lavabonun kenarına yaslandım ve CJ nazikçe dişlerimi değiştirdi. Yara pansumanları. Benim tarafımdaki çok kötü değildi. Akciğeri onaran ve hayatımı kurtaran cerrahi ekip sayesinde o kesi kasıtlı olarak yapılmıştı. Benim tarafımdaki göğüs çok daha korkunçtu.

Mutfakta çaylakken, herkes her zaman keskin bir bıçağın güvenli bir bıçak olduğu mantrasını tekrarlardı. Ama göğsünüze giren hiçbir bıçak güvenli değildi.

CJ sağ kolumu büyük boy bir gömleğin koluna geçirirken yüzümü buruşturdum. Acı, sıcak ve aralıksız. Her aşağı yukarı hareket ettirdiğimde vücudumdan geçiyordu.

Bir eşofman altını tekmeleyip çıkarabilirdim ama tekrar giymek iki kat daha zordu. Bu yüzden onunla yetinmek zorunda kaldım. kalçalarımın yukarı çekerek.

Şeytani bir sırıtışla, "Umarım şu anda ne kadar itidal gösterdiğimi biliyordur," dedi. Önümde diz çöktü ve ellerini sweatshirt'ünden yukarı kaydırarak meme ucumu sıyırdı

parmak eklemlerinin arkasıyla deldi.

"Üzgünüm," dedim aynada bir haftalık örgüme bakarken ve onu indirmeden bir gün daha geçirmeye karar verdim

mantıksız değildi. "Şu anda biraz görevde değilim."

Altın ve yeşil gözleri benimkilerle şefkatle buluştu. "Üzülme. Ama sözlerimi unutma, bela. Ayağa kalkar kalkmaz sana kendini çok iyi hissettireceğim."

Bardaki o gecenin silik anısı zihnimde yeniden canlandı. Hâlâ dizlerinin üzerindeyken yanağını avuçladım ve o hipnotik gözlerinin içine baktım.

"Buna güveniyorum, tatlı çocuk."

CARSON JAMES

J Restoranın yemek salonundan geçip koridorda ilerlerken Esica beni nazlı bir gülümsemeyle karşıladı. mutfağa doğru ilerledi. Lennon'ın geçmiş yaşamında tanıştığı kadın olan Victoria, Jessica'nın yanında duruyordu. Servis sırasında masaları nasıl çevireceğini öğrenme aşamasındaydı.

Lennon kollarımda kan kaybından ölürken nefes almaya devam etmesi için dua ettiğim depodaki o günden bu yana bir ay geçti. Her gün onun yanındaydım. hastanede savaştı. Eve döndüğünde, onu sadece etrafta yardım edecek başka birinin olduğunu bildiğimde bıraktım ve sonra hemen geri döndüm.

Lennon birkaç gün önce işe dönmüştü ve bu beni neredeyse öldürüyordu. Gözlerimin sürekli onun üzerinde olmayacağı dşncesi beni fiziksel olarak hasta ediyordu. Dinleniyor olmalıydı ama inatçı değilse bir hiti.

Mutfak kapısındaki küçük kesik pencereden baktım ve Lennon'ı gördüm.

Fuar sırasının arkasında durduğu yerde ayaklarının arasında sallanıyordu. şef ceketi çok dar olduğu için rahatça nefes alıyordu. Kolundaki dar cepte duran karahindibayı fark ettim ve gülümsedim.

Mutfak kapısı mutfak kaosunun sesini bastırıyordu ama yazıcı biletleri tükürürken onun sakince ekibini yönlendirdiğini duyabiliyordum.

"İyi misin, Şef?" Zach onun arkasından ızgarada çalışırken sordu.

"İyi," dedi Lennon ama hiç de öyle görünmüyordu. Kesinlikle bitkin görünüyordu. Üzerinde boncuk boncuk ter vardı.

destek için çalışma masasına yaslanırken alınına vurdu.

Lennon mutfağa geri döndüğü için gergindi. Kısmen saldırının gerçekleştiği yer olduğu için, ama daha çok ekibinin önünde zayıf görünmek istemediği için.

Zach elindeki kapları bırakıp köşeye doğru koştu. Göz açıp kapayınca kadar elinde bir tabureyle geri döndü. "Oturun, Şef."

"Ben iyiyim," dedi Lennon, onu bir an bile düşünmeden. Zach'in bifteleri çevirirken ona kaşlarını çatmasını izlerken dişlerini sıktım. "Seni daha yeni geri aldık. Seni bu kadar çabuk kaybetmek istemeyiz. Otur."

Lennon oflayıp puflayarak tabureye oturdu. Telaş hiç durmadı. Aşçılar, Lennon'ın tabureden çılgınlığı yönlendirmesine uyum sağladılar ve yemek odasına akan tabak akışını sürdürdüler.

"On iki numaralı masa şefe selamlarını iletmek istiyor," dedi bir garson kapıdan içeri girerken.

Lennon başını Zach'e doğru eğdi. "Git övgülerini al. Bunu hak ettiniz."

Şaşırmış görünüyordu. "Emin misin?"

"Haftalardır beni idare ediyorsun. Birkaç dakikalığına ızgarayı kapatacağım. Git hadi."

Değiş tokuş yaptılar. Zach önlüğünü çıkardı ve yemek odasına gitmeden önce kollarındaki kelepçeleri çözdü.

Lennon ön hat ve ızgara arasında çalıştı.

Ailem muhtemelen yukarıda beni bekliyordu ama umurumda değildi. Onu bir dakikalığına izlemem gerekiyordu.

iyi olduğunu söyledi.

Onu çalışırken izlemeyi çok severdim. Bir rahatlığı vardı ve En gergin durumlarda bile kendine güvenirdi. Benim ata binerken yaptığım gibi sallanıyor ve yuvarlanıyordu.

Anarşi.

Elementaldi. Onun en saf haliydi ve ben bunu çok sevdim.

Zach aceleyle mutfağa geri döndü ve onun Lennon'ı ön cepheyi yönetmesi için bıraktı. Dikkatini çekmiş olmalıyım, çünkü beni ve bana bir çene ucu verdi.

Lennon emin ellerdeyken, jeste karşılık verdim ve ailemin toplandığı çatı katındaki yemek salonuna koştum.

Balonlar ve tebrik pankartı uzun çiftlik masasının üzerindeki duvar boyunca uzanıyordu.

"Lennon geliyor mu?" Bree şeref koltuğundan sordu. Bu gece onun lise mezuniyetini kutluyorduk. Lennon en büyük yeğenim için her şeyi düşünmüş ve onun en sevdiği şeylerden oluşan bir menü hazırlamıştı.

"Hayır, mesaisi var ve onu uzaklaştırdığım için azar ıstirmek istemiyorum," dedim sandalyeme çökerken.

"Akıllı adam," dedi Christian.

Akşam yemeği servis edilirken şenlik devam etti ve hepimiz Bree'yi üniversitenin ilk yılı için New York'a taşınmadan önce kutladık.

Koltuğuma geri oturdum ve kolumu yanımdaki boş sandalyeye doladım.

Lennon bu sabah, restorandaki aile yemeğine katılmak için işten erken çıkması gerektiğini söylediğimde itiraz etmişti.

Ekibini ortada bırakmanın kendisi için kötü bir görünüm olacağını savundu. Nereden geldiğini anlıyordum, ancak bir noktada, iş için çalışmak ve aileyle zaman geçirmek arasında bir denge bulmamız gerekiyordu.

Partimize eşlik eden garson ikilisi, Javi'nin bu vesileyle hazırladığı mezuniyet pastasını servis etmek için uğradı. Her zamanki gibi annem onları işaret etti ve yemek için teşekkür etmek üzere Şef Maddox'u gönderip gönderemeyeceklerini sordu.

Lennon'ın onun yerine Zach'i gönderip göndermeyeceğini merak ediyordum.

İyi liderler iyi işleri takdir eder ve Lennon iyi bir liderdi.

Birkaç dakika sonra Lennon merdivenlerin başında belirdi. Kolunun nasıl sarktığını görünce kaşlarımı çattım.

Ağzından kaçırdığı birkaç şikayete göre, iyileşirken omzu onu öldürüyordu.

"Bu gece her şey nasıldı?" diye sordu, bizimkiler onu her çağırdığında yaptığı gibi. Ama gergin bir enerji yoktu. Herkesi ölçüp biçmek yoktu. Korunaklı bir vücut dili yoktu.

"Len Teyze!" Seth ellerini çırparak konuştu. "Renk?"

Ray kıkırdadı. "En sevilen insan boyama kitabı olarak yerimi aldım."

Lennon masanın etrafında dönerken elimi sıktı ve Bree'ye dikkatlice sarıldı. "Tebrikler."

"Her şey her zamanki gibi harikaydı Lennon," dedi annem şarap kadehini kızıma doğru kaldırırken.

Lennon'ın kızarması o güne kadar gördüğüm en güzel gün batımıydı. "Teşekkür ederim."

Christian, "Bir dakikanızı ayırın ve bize katılın," dedi.

Ama Lennon başını salladı. "Mutfğa geri dönmeliyim. Zaten yeterince zaman kaçırdım."

Lennon aşağıya inmeden önce birbirimizi öpmüştük.

Dikkatimi tekrar masaya verdiğimde herkes bana ters ters bakıyordu.

Bree ve Gracie sol ellerini havaya kaldırmışlardı. ve yüzük parmaklarını gösterdiler. Diğer herkes bu duyguyu yineledi.

Biramı bitirirken "Sakin ol," dedim. "Hazır olduğumda soruyu soracağım. Siz hazır olduğunuzda değil."

Açıkçası saldırı öncesinden beri hazırdım. Ama Lennon'ın iyileşmek için zamana ihtiyacı vardı. İkimiz de olayın ardından yaşanan duygu seline kapıldığımız için işleri aceleye getirmek istemedim.

Homurdanmalar yükseldi, ancak dikkatler tekrar Bree'ye döndüğünde hızla yer değiştirdi.

Yemek bittiğinde merdivenlerden aşağı indim. Yemek odası seyrek ve mutfak kapanmaya başlamıştı.

Lennon'a ağır iş yapmaması için kesin talimatlar verilmişti, bu yüzden kapanması söz konusu değildi. Onu ofisinde buldum, parmakları klavyenin üzerinde uçuyordu. bir ürün siparişini tamamlamasını istedi. "Hey, güzelim."

Yorgun gözlerle başını kaldırdı. "Hey, sen."

Anahtarlarımı kaldırdım. "Gitmeye hazır mısın?"

Lennon ofladı pufladı. "Yürüye biliyorum, biliyorsun."

"Biliyorum. Sadece Kevin'in nasıl olduğuna bakabileceğimizi düşündüm."

Lennon kirpiklerinin arasından yukarı baktı.

"Gerçekten bana bir inekle rüşvet mi veriyorsun?"

"İneğin," diye açıkladım. "Bir şekilde 'Kevin' adını vermene izin vermem için beni ikna ettiğin ineğin."

Lennon sırtıttı. "Adının Kevin olmasına mı yoksa bir adı olmasına mı kızgınsın?"

Kollarımı masasına dayadım. "Kamyonete bin, güzel kız. Kevin'i görmeye gidelim."

Kevin iyiydi ve Anarchy Lennon'ın omzunda bir aşağı bir yukarı koklarken benden bir şişe aldı.

Lennon ihtiyatlı bir tiksintiyle, "Bu çok tuhaf," dedi. Kadın Anarchy'nin dev at dudakları köprücük kemiğinin üzerinde gezinirken irkilmemeye çalışarak kıpırdamadan durdu. Şef kıyafetlerini bir kenara bırakmıştı.

ceketini kamyonu koyup, onu atlet ve siyah pantolonla bıraktı.

"Restoranın kokusunu aldığını ve beni yemek istediğini mi düşünüyorsun?"

Kevin'in padoktaki küçük evinden çıkıp Anny'nin kızını kontrol edişini izlerken, "Yaralandığını biliyor," dedim.

"Atlar böyle şeyleri iyi hissederekler."

Anarchy ona sokulduğunda Lennon'ın gözleri büyüdü. O da yanağını Anny'nin uzun burnunun üzerine koydu ve gözlerini kapatarak sevgisine karşılık verdi. Onlar benzer ruhlardı.

Hafif bir esinti beni devirebilirdi.

"İyi misin?" Lennon sordu. O ve Anarchy bana bakıyorlardı.

Göz kırptım.

"Felç geçiriyormuş gibi görünüyorsun."

Boğazımı temizledim. "Evet. Şimdi iyiyim."

Kadınım ve atım yüzünden aklımı kaçırmadan önce gösteriyi yola koymam gerekiyordu.

Ahırdan çıkıp kamyonete tırmanırken Lennon elimi kabul etti. Kapısını kapattım ve elimi cebime sokarak bagaj kapısını açtım, yüzüğün bütün gece sakladığım yerde olduğundan emin olmak için kontrol ettim.

Ahırdan ayrıldım ve çimlere doğru ilerledim. Ben kulübenin yanından geçerken ışık huzmeleri ovada dans ediyordu.

Lennon merakla bana baktı. "Bir sorun mu var?" "Hayır mı?"

"Neden eve gitmiyoruz?" diye sordu. "Sürüye falan mı gitmen gerekiyor?"

Kolumu omuzlarına doladım. "Geceyi noktalamadan önce biraz dolaşalım diye düşündüm."

Lennon yerleşti ve başını omzuma yasladı. "Götür beni kovboy."

Kıkırdadım. "Kelimeleri anladın ama doğru sırada değil."

Gülümsemesi yumuşaktı. "Öğreniyorum."

Elini uzattım ve dudaklarıma götürdüm, parmaklarımızı birleştirmeden önce avucuna bir öpücük kondurdum.

"Öyle mi?"

"Bir çift bot bile alabilirim."

"Seninle gelmeme izin versen iyi olur. Ray'in kendi botları var ve başka bir şey giyersen aileye ihanet etmiş sayılırsın."

Lennon'ın kıkırdaması bahar yağmurundan sonraki kuş sesleri gibi hafifti. "Anlaşıldı."

Hiçliğin ortasındaymışım gibi hissettiren o yüksek ağacın altında durdum. Aslında sadece bir mil uzaktaydı.

Ray'in arazisinin arka kenarından. Lennon kapısını açtığı anda motoru durdurup dışarı fırlamak üzereydim.

"Affedersiniz hanımefendi. İçeri dönün."

Lennon gözlerini devirdi ve kapıyı çarparak kapattı.

Dramatik bir süslemeyle yeniden açtım. "Bu daha iyi."

Lennon elini benimkinin içine kaydırды ve beni kamyonetin kasasına kadar takip etti. Yukarı itip atlamak için kollarını kenara dayadı ama durakladı ve bir iniltiyi bastırdı.

"Dur. Kendine zarar verme." Onu yüzüme doğru çevirdim, sonra kalçalarının arkasından tuttum ve bagaj kapağının üzerine kaldırdım.

Ay ışığı bir bulutun arkasından sızarak kamyonun arkasındaki yaygıya yumuşak bir ışık düşürdü.

Yataktan yedek bir şilte getirmiş, üzerini yumuşak battaniyeler ve yastıklarla örtmüştüm.

Lennon şüpheli bir kaşını kaldırdı. "Bu neden senin söylediğin kadar spontane görünmüyor?"

Kıkırdadım ve arkasına tırmandım. "Sadece tadını çıkar. Burası çok sessiz."

Lennon ayakkabılarını çıkardı ve battaniyenin altına kıvrıldı. "İnsanlar tarlanın ortasına park edilmiş bir kamyon gördüklerinde şüpheleneceklerdir." Ben yanına uzanırken o da yanıma sokuldu. "Ve özellikle de kamyon sallanmaya başladığında."

"Seni buraya seks için mi getirdiğimi sanıyorsun?"

Çenesini yukarı kaldırdı ve alt dudağını ısırıldı. "Eğer beni seks için getirmediyse, altın bir fırsatı kaçırdığını söyleyebilirim. Adamlarının bizi duvarlardan duymayacağı bir yerde aletini sürüyor olabilirdim. Ama birinin tesadüfen bu tarafa gelmesi sadece bizim şansımız olurdu."

Güldüm. "Bizi burada kimse yakalayamaz."

"Herkesin nasıl olduğunu bilirsin. Garip saatlerde çalışıyorlar. İnekler dolaşıyor. Bir misafir-"

Arka cebimden bir kâğıt parçası çıkardım. "Güven bana. Buraya kimse gelmeyecek."

Durakladı, sayfayı benden aldı ve açtı. "Neden?"

"Çünkü sahibi benim."

Etrafı tararken gözleri bir ileri bir geri gidip geliyordu. fotokopi tapu. "Ama siz arazinizi sattınız, böylece onlar pansiyon ve restoran inşa edebileceklerdi."

"Ve bunun için yatırımcıların burnundan fitil fitil getirdim." Tapuyu geri aldım ve cebime tıktırdım. "Değerinin üç katından fazlasını aldım çünkü o parçayı çok istiyorlardı."

Yan döndüm ve saçlarını yüzünden uzaklaştırdım. "Biraz zaman aldı. Ray'i güney tarafındaki servis yoluna irtifak hakkı için arazisinin bir kısmını satmaya ikna etmem gerekti. Sonra da Christian ve babamın geri kalanını bana satmasını sağlamam gerekti. Ama artık resmileşti. O üç dönüm ve bu ağaç bizimdir."

"Senin" dedi.

Başımı salladım ve onu öptüm. "Bizim, Len. Ve ne var biliyor musun? Kulübeden o kadar uzak ki ışıkları bile göremiyorsun. Doğudan ve batıdan engelsiz bir manzaramız var, bu yüzden gün doğumu ve gün batımı hep bizim."

Yutkundum. "Şu anda çok fazla şey söylüyorsun."

"O zaman birkaç şey daha söyleyeyim."

Doğrudum ve yastık yığınının altına yardım ettim.

"Sana bir milyon kır çiçeği ekeceğim, böylece güzelliğinin sana geri yansıdığını görmeden asla gözlerini açamayacaksın. Sana cam çatılı bir ev inşa edeceğim, böylece yıldızlar asla uzakta olmayacak. Sana memnuniyetle soyadımı veririm çünkü bu mirasın bir parçası olmanı istiyorum. Ama senin soyadını da alırım. Çünkü sen hayatımdaki en önemli kişisin. Her şeyimi sana verirdim ve senin için her şeyden vazgeçerdim."

Dizlerimin üzerine çöktüm ve yastıkların arkasına uzanarak bir çiftlik ceketini çıkardım. "Son birkaç aydır çok özür dilediğim için bir kez daha özür dilememe izin ver. Sana ne kadar ihtiyacımız olduğunu anlamam bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. Çiftliğe. Ailemin. Ama en çok da benim sana ne kadar ihtiyacım olduğunu anladığım ve buna karşı koyduğum için özür dilerim."

Parmağını yepyeni dikişlerin üzerinde gezdirdi. "I ceketini giymemi istediğini sanıyordum. Kendi ceketimi mi alayım?" "Benim ceketimi de alabilirsin, ama başka bir şeyim var. takmanı istiyorum." Cebimden yüzüğü çıkardım ve aramızda tuttum. "Bu."

LENNON

Ay ışığında parıldayan elmasa bakakalmıştım. Annem hapse girmeden önceki günleri hatırlatan anılar zihnimde canlandı. Ben taşınmadan önce ve hayatımı aceleyle sürdürmek zorunda kaldım. I Benden çalınan yıllar boyunca hayatta kaldım ve sonra o çukurdan tırnaklarımla kazıyarak çıktım.

Önceki hayatımda, arabama benzin koymak ve bir süreliğine uyuyacak bir yer bulmak için yüzüğü rehin bırakırdım. Şimdi tek istediğim CJ'in yüzüğü parmağıma takmasıydı. ve beni onun yap.

CJ bilmiyordu -belki de biliyordu- ama bana bir yüzükten çok daha fazlasını vermişti. Bana ait olabileceğim bir yer vermişti. Yaşamak ve büyümek için bir yer.

Sevilecek ve sevilecek insanlar.

"Düşündüğüm şeyi mi soruyorsun?" Yüzümden akan gözyaşlarını silerek fısıldadım.

CJ gülümsedi. "Bana sorduğun ilk soruyu hatırlıyor musun?" Başımı salladım.

"Barda beni yoldan ittin ve 'Sıradaki sen olmak ister misin kovboy?' dedin." Yüzüğü sol elime kaydırıldı. "Len, sıradaki ben değilim. Ben sonuncuyum. Sen ve

Ben mi? İyi bir şeyi yakaladığımda anlarım. Bu sonsuza dek sürecek bir aşk. Ve eğer beni kabul edersen, senin olmak isterim koca."

Avuçlarımı yanaklarına bastırıp onu derin ve sert bir şekilde öperken, "Evet," diye fısıldadım ağzına doğru.

O anın sıcaklığıyla benimle karşılaştığında gülümsemesi göz kamaştırıcıydı, patlayan her alevi kendi ateşiyle eşleştiriyordu.

CJ atletimin askılarını omuzlarımdan belime kadar indirdi, sonra bacaklarımdan aşağı çekti, böylece kolumu kaldırmama gerek kalmadı. Hemen ardından spor sütyenim geldi. Yıldız ışığında beni cırılçıplak soyarken pantolonumu da fırlattı.

"Gökyüzüne bak, güzelim," diye fısıldadı iç çamaşırımı aşağı çekmek için bacağımı öperken. "Hepsini gör şu yıldızlar? Hepsi senin için."

Parmağımdaki yüzük hariç her şeyi çıkarırken ılık gece havası tenimi kapladı.

Çok yabancı ama çok doğru hissettirdi.

CJ alçaktan başladı, kalçamdaki kıvrımlı ve noktalı yara izlerini öptü. Leğen kemiğim boyunca ilerledi, ensesi biraz fazla gıdıklandığında kıkırdamama aldırmadı. Karnımdan göğüslerime doğru öptü.

Dilini bir meme ucu piercinginin etrafında döndürüp diğeriyle parmaklarının arasında oynadığında doğruldum ve inledim.

"İyi misin, Len?"

"Uh-huh."

"Acıyor mu?"

"Hayır," diye fısıldadım kıvılcımlar göğüslerimin üzerinde sıçrayıp bir çizgide birleşerek içime akarken.

"Bana daha fazlasını ver."

CJ başıyla onayladı. Kovboy şapkasının kenarı boynumu dürttü, o da bunu yaptı.

Başını kaldırdım ve benimkinin üzerine bıraktım. "Ne yaptığını sanıyorsun, baş belası?"

Dilini meme ucumun etrafında döndürmeden önce mırıldandı.

Acıyı hafifletmek için kalçalarımı birbirine bastırdım, ama eli daha hızlıydı, seksimi kavradı ve zevkimi durdurdu.

"Teksas'a taşındığımda Araştırma mı?" Sırıttım. "Kovboy şapkası kuralının farkındayım."

CJ kot pantolonunu ve boxer'ını çıkarırken güldü, sonra gömleğini çıkardı. Beni kucakladı ve yerime oturttu, tek bir yumuşak hareketle beni kalçalarına yerleştirdi.

"Pekala, Trouble. Şapkayı takıyorsun." Uzandı ve şapkayı kafamda düzeltti. "Görünüşe göre kovboyu sürmek zorundasın."

Dizlerimin üzerinde doğrulup siki başını girişime dayadığımda siki kalınlaşmış ve aramızda şişmişti.

"Um . . ." Soruyu zihnimde evirip çevirirken dudağımı çiğnedim. "Prezervatif kullanmak ister misin? Yani, yapabiliriz. Sadece söylüyorum. Doğum kontrol hapi kullanıyorum ve hiç yoksun kalmadım ve . . . Boş ver, bu aptalca. Prezervatif kullanabiliriz." Kamyonda sakladığını biliyordum.

CJ beni bir öpücükle susturdu. "Len."

Gözlerimi kapattım ve başımı boynunun kıvrımına soktum, ağızımdan çıkan her kelimeyi geri alabilmeyi diledim.

Avucunu omurgamda bir aşağı bir yukarı gezdirirken Aletini yoldan çekti ve parmağıyla amımın girişini okşadı. "Bu amcığı aramızda hiçbir şey olmadan becermemi ister misin?"

Hareket etmedim. Nefes bile almadım. Bunu her şeyden çok istiyordum.

CJ klitorisimi okşadı. "Bir cevaba ihtiyacım var.

Evet ya da hayır." Omzuna karşı başımı salladım.

Elini çekti ve beni nazikçe aletinden uzaklaştırdı. "Söylediğini duymak istiyorum Len. Kelimeleri söyle. Bana tam olarak ne istediğini söyle."

Mesafeyi görünce inledim. Becerilmek istiyordum. Seks yapmayalı çok uzun zaman olmuştu. CJ her zaman çok

iyileşirken bana zarar vermemeye dikkat ediyordu, bu da birlikte uyumanın sadece uyku olduğu anlamına geliyordu.

Kalbim boğazıma düğümlenmişti ve kelimeleri çıkaramıyordum.

"Biraz motivasyona ihtiyacın var mı?" diye alay etti. Bacaklarımın tepe noktası arasındaki uyluk. "Tamam. Seni çıplak sikmemi istediğini açıkça söyleyene kadar sikimi alamazsın. Şimdi kalçama bin."

Kalçalarım sanki kendi akılları varmış gibi hareket ediyordu; klitorisimi okşayan her sallantı ve eziyet beni heyecanlandırıyordu.

Havai fişekler vücudumun her santimini aydınlattı.

CJ ellerini başının arkasında birleştirirken yüzünde kendinden memnun bir gülümseme vardı. "Tüm çiftlikteki en iyi manzara bu." Bir eli aşağı indi ve sikini okşadı.

Onun kendini tatmin edişini izlemek erotikti.

"Lütfen," diye yalvardım kalçalarımı yuvarlayarak, çaresiz ve umutsuz bir şekilde onun kalçasına sürtünürken.

"Neye ihtiyacın var, Trouble?" Meme ucumu okşadı ve küçük bir çimdik attı. "Bana ne istediğini söyle, sana vermekten mutluluk duyarım."

"Becer beni," diye homurdandım, çünkü amım hiçbir şeyin etrafında kenetlenmemiştii.

"Benim için zevk olur," dedi ama kıpırdamadı. "Sikilmek ister misin sevgilim? Daha önce hiç bu kadar utangaç olmamıştın."

Boğazım kurumuştı. "Sikinle."

Omurgamda şimşekler çakarken kıkırdadı. "İşte şimdi bir yerlere varıyoruz."

"Lütfen, Carson. Lütfen."

"Adımı söylemen hoşuma gidiyor. Belki de seni biraz daha yalvartmalıyım." Bir parmağını ve klitorisimi okşadı. "Seni muhtaç küçük şey. Sırılsıklam ve kalçamı okşuyor. Bana ne istediğini söyle Len, ben de sana vereyim."

Göğsüm sıkıştı. "Beni çıplak becer."

"İyi kız," diye homurdandı kalçalarımı tutup beni öne doğru çekerken. "Şimdi sikimin üzerine çık. Seni hissetmeme izin ver."

Aşağı kaydım, anında kabzaya kadar doldum. "Aman Tanrım," diye boğuldum.

CJ yanağımı avuçladı ve beni öptü. "İyi misin?"

"Uh-huh."

"Benim için nefes al," dedi nefes alıp verişlerini benimkilerle eşleştirirken. "Aynen böyle. Bir şeyin yok. Nefes alabilirsin. Ben yanımdayım."

Hayal edebileceğim en iyi iki aydınlanma aynı anda başıma geldi.

Nefes alabiliyordum. Ben onundum. Bir süre için bunlar asla gerçek olamayacağını düşündüğüm iki şeydi.

"Aferin kızıma," dedi içimde sallanırken. "Hissettin mi? Bu sen ve ben, Trouble. Bu bizim sonsuza dek sürecek ilişkimiz. Hazır mısın?"

Başımı salladım, kollarımı boynuna doladım, birlikte çalıştık ve hareket ettik, birbirimizi kovaladık. zevkler ve kolektif bir son - olması gerektiği gibi. Birbirimize karşı değil, birlikte çalışmak.

"Kahretsin, inanılmaz hissediyorsun, güzelim." CJ boynumun yan tarafına ıslak bir öpücük kondururken, bakışı düzensizleşti. "Hayatım boyunca seni bekledim."

Kendimden geçerken kelimeler kifayetsiz kalıyordu. Tam arkamdaydı, coşkunun doruğuna ulaştığında içimin derinliklerine çarpıyor, salıverilmesine çarpıyordu.

Nefesimi tutar tutmaz "Seni seviyorum," diye fısıldadım. "Hem de çok. Beni sevdiğin için teşekkür ederim. Bunu hak etmediğimi biliyorum." Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü. "İyi şeyler benim gibi insanların başına gelir, ama Tanrım, iyi ki sana sahibim."

Daha önce seksten sonra hiç ağlamamıştım. Onunla bile. Ama bu anla ilgili kutsal bir şey vardı.

CJ önce dudaklarımı, sonra alnımı öptü. "Bu hayatın sunduğu her iyi şeyi hak ediyorsun. Kötü şeyler iyi insanların başına gelir."

ama aradaki fark, iyi insanların ileride iyiliğe sahip
olacağıdır. Sen, Lennon Maddox, iyisin. Ve sen benimsin."

EPILOG

CARSON JAMES

İki Yıl Sonra

gıcırdayarak durdu ve kamyonundan atladı. Lennon panik içinde beni aramış ve eve gelmemi istemişti.

Ne hakkında olduğu önemli değildi. Sesindeki endişe beni iliklerime kadar ürpertmeye yetmişti.

Lennon ve ben bir buçuk yıldır evliydik ve bu sürenin çoğunda evde yaşamıştık. Orada Zaman buldukça güverte inşa etmek gibi projelerde çalıştığım avluda hala kereste yığınları vardı. Çiftliğin ortak evcil inekleri Kevin ve Mickey Çiçek tarhlarına serpmem gereken malç yığınının yanında uyukluyor.

Beton kaldırım taşlarının üzerinden atladım. geçen hafta teslim edilmiş, kapıya doğru koşmuş ve çekip açmış.

Açık renkli çam zemin, eşiğe dikilmiş ve mühürlenmiş tek bir siyah tahta parçasıyla gölgelenmişti.

-Kulübenin yanmış bir parçası.

Yıllardır komodin. Bu cansız nesne eskiden

tüm öfke ve kızgınlığımı. Şimdi ise başka bir şeyi temsil ediyordu.

Yangın hattımız.

Yerdeki işaret günlük bir hatırlatıcıydı. Bu duvarların içinde, ikimiz için de güvenli ve huzurlu bir yer olacaktı. Birbirimize yaslanmak. O kapının içinde ve dışında bir takım olduğumuzu hatırlatan bir hatırlatma. Ve alevleri yan yana ittiğimizde iyi şeyler olduğunu.

Ama şu anda mabedimizin huzurlu olduğundan pek emin değildim. Lennon'ın oturma odasında volta atma şekliyle değil.

"Aman Tanrım!" diye haykırdı. "Neden bu kadar uzun sürdü? Saatlerdir bekliyorum!"

Aramanın zaman damgasını kontrol ettim. "On dakikamı aldı, boksör. Ayrıca, sen şehirden yeni dönmedin mi?"

Lennon biraz yeşil görünüyordu. "Uh-huh."

Girişte botlarımı tekmeledim ve sakince ona yaklaştım. "Len, sorun nedir?"

Tekrar volta atmaya başladı. "Biraz hasta olduğumu biliyorsun değil mi?"

"Öyle mi? Doktor ne dedi? İşe aldığın stajyer yüzünden gıda zehirlenmesi mi? Sana tavuğun çiğ görüldüğünü söylemiştim."

Lennon başını salladı.

"Becks, Charlotte'un mide mikrobi kaptığını söyledi. Bu olabilir. Sana antibiyotik veremezler mi?"

Bir şey ister misin?" Dolaptan bir bardak aldım ve bir şeyler içmek için buzdolabını açtım.

"Hamileyim."

Bu iki kelime beni olduğum yerde durdurdu. Yavaşça yüzümü ona döndüm. "Sen ..." Gözlerimi kırptım. "Ne dedin sen?"

"Evet," dedi manik bir kahkaha atarak. "İkizler."

Bardak elimden düştü ve karo kaplı mutfak zemininde paramparça oldu.

Benim dünyam dönerken Lennon gevezelik etmeye başladı.

"Görünüşe göre,

Ben de epey ilerledim. Doktora gıda zehirlenmesi geçirdiğimi ve geçmediğini söyledim, o da beni bir kaba işetti ve sonra bana hamile olduğumu söyledi.

Hamile!"

İki eliyle siyah beyaz saçlarını karıştırdı. "Adetlerim her zaman düzensizdi, bu yüzden birkaçını kaçırmam garip değildi. Ama ona söylediğimde ve o da hesapladığında, Orada bir ultrason yaptılar ve ... ikizler. İkizler, Carson. İki bebek. İki. Aynı anda!"

Mutfak adasının etrafından dolanıp onu kollarıma çektim, sert ve derin bir şekilde öptüm. "İki bebek mi?"

Gözlerinden yaşlar süzülürken Lennon başını salladı. "Aman Tanrım. Bu neden bu kadar hormonlu bir sürtük olduğumu açıklıyor.

Son zamanlarda. Restorandaki herkesten özür dilemek zorundayım."

Atletini kaldırdım ve dizlerimin üzerine çökerek alnımı karnına yasladım. "Bana veriyorsun İkizler mi?"

"Size ikiz mi veriyor?" Lennon çılgılık attı. "Sanırım söylemek istediğin, 'Aman Tanrım, bebeğim. Evi henüz bitirmemiş olmamıza rağmen birkaç ay içinde vajinandan bir değil iki bebek çıkarmak zorunda kalacağın için çok üzgünüm."

Tanrım, kızginken çok güzeldi. Yine de kızgın olduğunu düşünmüyordum, sadece korkmuştu. Onu korkutan şeylere saldırarak tepki vermek gibi bir alışkanlığı vardı.

Ama bu beni zerre kadar korkutmadı. Nasıl tepki vermesi gerekiyorsa öyle tepki verecek kadar güvende hissediyordu.

Ya da gerçekten kızgındı ve hamilelik hormonlarıyla bir rollercoaster yolculuğuna çıkmak üzereydik.

Karnını öperken "Yedek yatak odalarını bitireceğim," diye söz verdim. "Uzun sürmez. Kardeşlerimi aşağı indireceğim bana yardım etmek için burada." Ayağa kalktım ve onu kollarıma çektim.

Lennon hemen yere yığıldı ve göğsüme kapandı.
"Korkuyorum."

"Korkman normal, Len." Ona sarılıp sırtını okşarken kalbim hızla çarpıyordu. "Sen ve ben, boksör. Bu işte beraberiz."

Burnunu çekti. "Umarım kızdırlar. Ya da en azından bir kız ve bir erkek. Griffith kardeşleri büyötmeyi hayal bile edemiyorum."

Kıkırdadım. "Biliyor musun, kardeşlerim arasında yeni nesil Griffith kardeşlere sahip olan tek kişi olmak kulağa oldukça hoş geliyor."

BONUS EPİLOG

CJ ve Lennon'a veda etmeye hazır değil misiniz?

Çiftliğe gelecekte ne olacağını görmek için **bonus sonsözlerini** alın. Sonra, sırada ne olduğunu görmek ve bu kitabı mümkün kılan insanlara teşekkürlerimi okumak için geri gelin!

[BURAYA TIKLAYIN](#)
[GELECEĞE BİR BAKIŞ İÇİN!](#)

MAGGIE GATES'TEN ÇOK YAKINDA

İskambilden bir evde yaşıyordum. Malikanemin yıkılması
için tek bir gece yetti.

Her hayal. Her hedef.

Sonsuza kadar değişti.

Ya biz hatalarımıza sahip çıkarız ya da hatalar bize sahip çıkar.

Kış/Bahar 2025'te geliyor [HEMEN ÖN](#)

[SİPARİŞ VERİN!](#)

ŞEF LUCA DEROSSİ'Yİ MERAK MI EDİYORSUNUZ?

Maggieverse'in bir sonraki kitabını beklerken, Luca ve Maddie'nin **Poker Face**'teki işyeri aşkına göz atın!

[OKUMAK İÇİN BURAYA TIKLAYIN!](#)

Yeni kitap duyurularını, güncellemeleri ve tanıtımları takip etmek için Maggie'yi sosyal medyada takip edin!

Instagram: @authormaggiegates

Facebook: <https://www.facebook.com/AuthorMaggieGates>

Facebook Okuyucu Grubu: Maggie Gates'in Okuyucu Grubu
<https://www.facebook.com/groups/authormaggiegates>

YAZARIN OKUYUCUYA NOTU

Sevgili okuyucu,

Bu yazar notunu yazarken ağlıyorum çünkü bu seri hayatımı tarifsiz şekillerde değiştirdi. Yıldızlar'daki Nate ve Becks'in hikayesini dūřündüğümde Above Us - ilk romanım - büyük bir gurur ve başarı duygusuyla sarsıldım.

Griffith Kardeşler serisi uzun zamandır aklımdaydı. Üstümüzdeki Yıldızlar'ı yazmaya yaklaşık dört yıl önce başladım.

Aklımın bir köşesinde, kardeşlerin bir dizi için ilgi çekici karakterler olacağını biliyordum ama bunu ertelemeye devam ettim. Beni daha çok heyecanlandıran başka hikayeler vardı. Keşfetmek istediğim başka dünyalar. Ve sonunda (Becks'in dediğı gibi) onların hikayelerini anlatma zamanı geldi.

Bu serinin nasıl karşılanacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu, ancak sevgi çok büyük oldu. Bu kitapları yazmak benim için gerçekten bir onurdu.

Okuduğunuz için teşekkür ederiz. Onları arkadaşlarınızla paylaştığınız, sevgiyi internette yaydığınız ve bağırdığınız için teşekkür ederiz. onları çatılardan duyurmak!

Bu bölümün sona erdiğini görmek ne kadar üzücü olsa da, bundan sonra olacaklar için çok heyecanlıyım ve umarım

O!

Sevgiler ve sonsuza dek mutluluklar,
- Mags

NOT. Çünkü sen süper havalısın, hadi arkadaş olalım!

TEŞEKKÜRLER

Landon: Kelimenin her anlamıyla ortağım olduğu için. Meslektaşım, aşkım, en büyük amigom olduğun için, ve benim güvenli yerim.

Flavia, Meire ve Luci ile Bookcase Literary: Rehberliğiniz, uzmanlığınız ve bana inandığınız için teşekkür ederim!

Mikayla ve Mandy: Sonsuz teşvik için. Bir kızın isteyebileceği en iyi arkadaşlar olduğunuz için.

Kayla: Dijital hayatımı sallanmaya ve yuvarlanmaya devam ettiren tüm perde arkası işlerin üstesinden geldiğiniz için! Her şey için teşekkür ederim!

Sam: Toplumumu sevdiğim ve önemsemişim ve en büyük amigo kız olduğum için!

Mel: En inanılmaz kapak tasarımcısı olduğun için! Bu seri senin kapakların olmadan aynı olmazdı!

Jen'e, Megan'a ve Grey'in Tanıtım Ekibine: Tüm sıkı çalışmanız ve bu kitabı öne çıkardığınız için çok teşekkür ederim!

Kyle ve Michael (Belalı Avukatlar): Benim için e-posta filtresi ve öfke çevirmeni. Sizin yaptığınızı asla yapamazdım. Sabrınız eşsiz. Teşekkür ederim. Her şeyi!

Kayla, Sierra, Catherine ve Jen (Promo Badasses):
Heyecanınız için teşekkürler!

HEA Bebekleri: Gülmek, açıklanamayan mikrotroplar ve aşırı paylaşım için harika bir yer.

Sokak Ekibim: Heyecanınız için teşekkürler ve cesaretlendirin! Hepiniz kitap ekibimin önemli bir parçasısınız ve her öneri, video ve gönderi için çok minnettarım!

ARC Ekibim: Sizler harikasınız! Heyecanınız ve desteğiniz beni her gün şaşırtıyor. Beni siz Yaşayan en havalı insan gibi hissediyorum. Çok minnettarım. her biriniz. Kitaplarımı desteklemek için zamanınızı ve platformlarınızı gönüllü olarak kullandığınız için teşekkür ederim!

Starbucks Baristaları: Benimle konuşmuyorsun ve asla Neden haftada 40 saatten fazla bir köşede oturduğumu sorgulayacağım. Teşekkür ederim. Ayrıca, lütfen bademli kruvasanı geri getirin. Sana yalvarıyorum.

Okuyucularım: Çünkü hepinizin adını tek tek saymak bu kitabın uzunluğunu iki katına çıkarır: Kitap yazmaya devam etmemin sebebi sizlersiniz. Dünyada daha büyük bir insan grubu olmadığına tamamen ikna oldum. Hepiniz harikasınız.

insanoğlu! Bu karakterleri sevdiğiniz ve hikayeleri hakkında benim kadar heyecanlandığınız için teşekkür ederim! Coşkunuz, cesaretiniz ve heyecanınız için teşekkür ederim!

MAGGIE GATES TARAFINDAN DA

Bağımsız Romanlar

[Üstümüzdeki Yıldızlar: Buharlı Bir Askeri Romans](#)

[Her Şeyden Daha Azı Yok: Bir Spor Romansı Cry](#)

[About It: Düşmandan Sevgiliye Bir Aşk Romanı](#)

[100 Ömrümüz: Ateşli Bir Bodyguard Romantizmi](#)

[Raflardaki Güzel Şeyler: İkinci Şans Romantizmi](#)

Beaufort Poker Kulübü Serisi Poker

[Yüzü: Küçük Bir Kasaba Romantizmi](#)

[Wild Card: Bir İkinci Şans Romantizmi](#)

[Kare Anlaşma: Bir Playboy](#)

[Romantizmi](#)

[In Spades: Küçük Kasabalı Bir Milyarder Romantizmi](#)

[Kartlarda Yok: En İyi Arkadaşın Kardeşi Romansı](#)

[Bahse Giren Adam: Arkadaştan Sevgiliye Bir](#)

[Romans](#)

Falls Creek Serisi

[Bizi Acıtan Şey: Küçük Bir Kasabada Sahte Nişan Romantizmi](#)

[Bizi İyileştiren Şey: Bir Yaş Aralığı Romantizmi](#)

[Bizi Kurtaran Şey: Küçük Bir Kasabada Bekar Bir Annenin Romantizmi](#)

Griffith Kardeşler Serisi

[Toz Fırtınası: Bekar Bir Baba Romansı](#)

[Sağanak: Huysuz Bir Güneş Işığı Romansı](#)

[Ateş Hattı: Düşmanlardan Aşıklara Bir](#)

[Romans](#)

YAZAR HAKKINDA

MAGGIE GATES

Maggie Gates, sıcak ve mizah dolu, çiğ, ilişkilendirilebilir aşk romanları yazıyor. Kuzey Carolina'yı evi olarak görüyor. Boş zamanlarında karakterleri hakkında hayaller kurmaktan, country müzik dinlemekten ve tüm barbekü ve tacoları yemekten hoşlanıyor. bulabilir! Takıntı derecesine varan küçük kasaba romanları sevgisi nedeniyle Kindle'ı her zaman elinin altında.

Gelecekteki kitap güncellemeleri için Maggie'yi sosyal medyada takip edin.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.